

ΕΡΩΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 609

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο:
ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Τοῦ κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Χαϊδεψέ μου τὰ μαλλιά..

Έπικαιροι σίχοι

Ένοχλήσεις

Μά πήτε μου, αγαπητοί, μπορείτε να μη μιλήσης γι' αυτής εδώ της εποχής τας τόσας ένοχλήσεις; Είναι μαρτύριον σωστόν, και αν τας υποστήτε εις τίς... έπτά τις γειτονιές άμέσως θ' άκουστήτε γενόμενοι έξω φρενών, ή μ' άλλους λόγους ήτοι θά μοιάζετε με τρόφιμον άπ'... του Δρομοκαίτη!...

Έν πρώτοις τὰ παράσιτα, αγαπητοί μου φίλοι: οί κώνωπες και οί κορηοί, ού μην αλλά κι' οί ψύλλοι που αν και σεις νυστάζετε, τον ύπνο σας χαλούνε και σας κατενοχλούνε, ίπλώς και μόνον δηλαδή δια την.. εϊρωνείαν, διότι τὰ παράσιτα έχουνε.. άυπνίαν!

Άλλη τρανή ένόχλησις είναι, παιδιά, τὸ θήλυ, με τ' σφθονα προσόντα του και τ' αλικά του χεϊλί που κάνει τὸ πανάθλιον κουνάμενον τὴ βόλτα του και θέτει εις εφαρμογήν τὰ άπειρα τὰ κόλπα του, πότε με τὸ ζεκάλτωμα και με τὴν τσαχπινιά του, και πότε με τὰ κάλλη του και με τὴν άπονιά του, όποτε και δέν κάνομεν από κοντά του ρούπι, διότι μάς έγίνηκε στή μύτη μας κ ο υ ν ο υ π : και τὸ καταδιώκομεν, ή άλλως τὸ κορτάρωμεν δια νὰ τό... φλιτάρωμεν!

Τρίτη ένόχλησις, παιδιά, ή μάστιξ των μυϊγών που τὸς αναλεγίζομαι, αγαπητοί, ριγών: ως νέφος άπ' τὴν κόλασι πειρακτικῶν δαιμόνων, άπειρώς ένοχλητικῶν και λίαν επιμόνων που σάν σὲ ζώνουν, φίλε μου... τρακόσες στή σειρά που θέλεις νάχης και σύ... ούρα σκέπτεσαι πὼς θά ήθελες νάχης και σύ... ούρα νὰ τὴν κουνάς δεξόζερβα και νύχτα και ήμέρα, ...για νὰ τις κάνης πέρα!...

Μά τί νὰ πρωτοθυμηθῶ και νὰ σας αναφέρω, που ένοχλήσεις, φίλτατοι, πέντε χιλιάδες ξέρω:

Δια τις φλοῦδες νὰ σας πῶ ή τοὺς άνυποφόρουσιν αυτοὺς τοὺς κανταδόρους, που τοὺς άκούς και έκστομείς συνέχεια κατάρρε, γι' αυτόν που κατασκεύασε εκείνες τις κιθάρες;

Α, είναι άπειρες, παιδιά, αυτές οί ένοχλήσεις κι' αν τις αναπολήσης από τὰ νεύρα σου λοιπόν αρχίζεις... και χτυπιέσαι, βγαίνεις από τὰ ρούχα σου και μόνος... γρατζουνιέσαι!...

Αντατος

Ένας Γάλλος έφευρέτης σκέφθη-κε ότι πολλές φορές οί άνθρωποι σκατώνουν άδικα, είτε γιατί δέν βρίσκουν καλλίτερο τρόπο νὰ ξεθυμάνουν, είτε γιατί δέν έχουν πρόχειρο άλλο μέσον άμύνης. Κατεσκεύασε λοιπόν ένα περιστρόφο... ειρηνικό και καταπραϋντικό!

Τὸ σχήμα του είναι τὸ συνηθισμένο, αντί όμως σφαιρῶν, ρίχνει άσφουξιογόνα άέρια, τὰ όποία ναρκώνουν αὐθωρεί εκείνον που βρίσκεται στήν άκτίνα βολῆς του, χωρίς νὰ ένοχλήσουν καθόλου τοὺς γύρω. Ο χρόνος τῆς ναρκώσεως είναι δέκα λεπτά για κάθε πυροβολισμό, ώστε με τρεῖς πυροβολισμούς έχετε τὸν έχθρό σας άκίνητο για μισή ώρα.

Ο έφευρέτης ισχυρίζεται ότι ή χρήσις του περιστρόφου τὸ θά επέκταθῇ καταπληκτικῶς, γιατί θά γίνῃ άπαραίτητο όχι μόνον στὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις, αλλά και σὲ χίλιες-δύο άλλες εύκαιρίες.

Παραδείγματος χάριν, για νὰ άπαλλαγῇ από έναν φλύαρο ρήτορα, έναν φίλο που σας ζητᾷ δανεικά, τὸν δανειστή που σας ζητεῖ τὰ όφειλόμενα, κ. ο. κ.

Ιδιαίτέρως συνιστᾷ τὴν οίκο-γενειακήν χρήσιν του περιστρόφου του, κατά τῆς συζύγου, τῆς πενθεράς, των συγγενῶν, τῆς υπηρεσίας και τοῦ νοικοκύρη!

Όπως βλέπετε, ή έφεύρεσις δέν είναι καθόλου άποκρουστέα.

ΕΥΓΕΝΕΙΕΣ

Ός γνωστόν, οί Κινέζοι θεωροῦνται οί ευγενέστεροι άνθρωποι τοῦ κόσμου. Η κινέζικη όμως ευγένεια επιβάλλει συχνά και όρισμένες.. άγένειες!

Π. χ. όταν προσκληθῇτε σὲ γεῦμα από κάποιον πλούσιον οίκοδεσπότη, όφείλετε νὰ πετάξετε τὰ κόκκαλα και τὰ λοιπά άπορρίμματα τοῦ πιάτου στο άποστράπτον από καθαριότητα δάπεδο ή στα βαρύτιμα χαλιά του!

Και τοῦτο, για νὰ μη φανῇ πὼς νομίζετε ότι ό άμφιτῦνός σας δέν έχει άρκετοὺς υπηρέτες για... νὰ τὰ καθαρίσουν όταν θά φύγετε!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Οί Ιρλανδίδες μαθήτριες, είναι σὲ μεγάλη άγωνία.

Ο ύπουργός τῆς Παιδείας στήν Ιρλανδία σκέπτεται νὰ καταργήσῃ τὰ άνώτερα μαθηματικά στα παρθεναγωγεία, με τὴν αίτιολογία ότι τὸ γυναικεῖο κεφάλι είναι.. άκατάλληλο για σπασσοκεφαλίες!

Δέν γνωρίζομεν όμως αν σκοπεῖ νὰ άντικαταστήσῃ τὰ μαθηματικά με κανένα άλλο μάθημα, πὼς κατ'άλλῃ λ ο, και ποῖο θά είναι αὐτό.

Όστόσο, ή συγκίνησις τοῦ γυναικείου μικροκόσμου είναι δικαιολογημένη. Δέν θά φέξῃ άράγε και σὲ μᾶς καμμιά τέτοια μέρα;

Εβδομαδιαία επίκαιρότης

Προσοχή! Κίνδυνος θάνατος!

Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΟΣ, όπως μάθαμε, έκανε τον άνθρωπο από πηλό. Ψέμματα αγαπητοί! Έπιμένω κατηγορηματικώς και άπεριφράστως πως είναι ψέμματα, τουλάχιστον για μας, το εύχλες των Έλλήνων γένος!

Εμείς έχουμε γίνη ασφαλώς από καμιά πολύ δυνατή εκρηκτική ύλη: Μπαρούτι, να πούμε, δυναμίτη ή νιτρογλυκερίνη—κάτι τέτοιο τέλος πάντων—για να μαστε έτσι εύθιγοι και ζόρικοι όπως είμαστε, και να ανάβουμε σαν θρυαλίδα φουρνέλου στη στιγμή και για το τίποτα!

Αλλάστε το ότι είμαστε ανθρώποι... έ κ ρ η κ τ ι κ οί το δείχνει και η συνθησιμένη φράσις μας:

— Άσε με καύμενε κι' είμαι... μπαρούτι.
Και δεν είναι υπερβολή, αγαπητοί μου, αυτό είναι όμολογία ειλικρινής. Είμαι εγώ ο ίδιος θύμα αυτής της πλυσίνας μας, και κάτι ξέρω επ' αυτού του θάματος.

Κάποια μέρα λοιπόν, — μιά και τόφερε ή κουδέντα—κατέβηκα πρωί-πρωί στην αγορά. Ψώνισα ό,τι ήθελα και σκέφτηκα να πάω και μυαλά. Μυαλά όμως, δεν έδλεπα εκτεθειμένα πουθενά και ως ήταν φυσικόν, έπρεπε να ρωτήσω αν είχαν στο ψυγείο.

Πλησίασα λοιπόν, κατά κακίη μου τύχη έναν πελώριο μουστακαλήν χασάπη:

— Έχεις μυαλά φίλε μου; τον ρώτησα.

Τί ήταν, όμως να το πω αυτό, Χριστέ μου;
Σά να τον κατάδεξα τον καλό μου χασάπη με κανένα κουβά παγωμένο νερό:

Τινάχτηκε, άγρίεψε γούρλωσε τά μάτια του και το τί μου είπε δεν λέγεται.

Τό μόνο που θυμάμαι είναι ότι στο τέλος μου κόλλησε και μιά σπρωξιά.

— Άντε να χαθής καύμενε, πρωινιάτικα. Σου δίνω μιά ρέ, που δε θα βρής ό παπής ρέ!

Αιέσωσ κατάλαβα ότι τον... έθιξα τον άνθρωπο και έσπευσα να ζητήσω συγγνώμη.

Μά πού να τον καθησυχάσω...

— Άντε ρέ, χταποδοκαλάμαρο, τράβα πού θα μου πής και μπαρόν...

Τί να κάνω. Νέον «θίζιμον» λοιπόν ή αίτησις συγγνώμης, κι' έφυγα σταυροκοπούμενος!

Άλλά την ήμέρα, φαίνεται, έχει νη είχα άμαρτίες να πληρώσω. Κατά το μεσημέρι, πάνω στη ζέστη, λαχτάρησα παγωτό.

Άνοιξα λοιπόν, το παράθυρο του σπιτιού μου κι' έκανα να φωνάξω τον... έθιγα:

— Ποδσαι... κρύε, φώναξα... κύριε κρύε, πιάσε μου ένα.

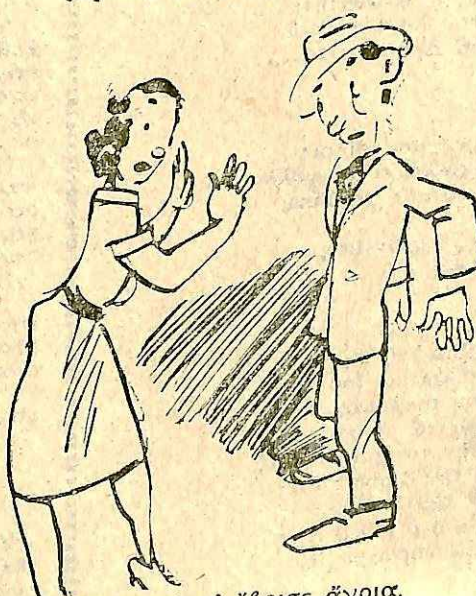
Ο παγωτατζής όμως, μ' άγριοκύταξε:

— Είσαι και φαίνεσαι κρύος, μου άπάντησε.

Ω δυστυχία μου! Κατάλαβα ότι τον... έθιξα κι' αυτόν κι' έκανα πως δεν άκουσα:

— Δώσε μου λοιπόν, ένα.

Δεν πολλάω, κύριος, κάνει θυμωμένος, κι' άσε με στο ζευχι μου,

Έθιγη και μ' έβρισε άγρια.

πού θα με πής και κρύε. Με έέρεσι, σε περικαλώ; Έχουμε θάρρος; Εύγένεια, ρέ φίλε!

...Και πώς τιμωρίαν μου δεν μου έδωσε παγωτό, αν και τον έπιασα με το «καλέ μου» και «χρυσέ μου».

Τ' άπόγευμα μετά το γραφείο είχα ραντεβού με το κορίτσι μου...

(Βέβαια! Έπάρχει Έλλην άνω των δέκα έτών και κάτω των πενήντα που να μην έχη κορίτσι;)

Τράβηξα λοιπόν για τη Μητρόπολη και περίμενα. Μόλις αντίκρουσα να έρχεται το αντικείμενον των λογισμών μου, έτρεξα να το προϋπαντήσω.

Είχα όμως την κακή έμπνευση να τής μιλήσω... τρυφερά:

— Γεια σου χοντρούλα μου, τί μου γίνεσαι;

(Και δεν είχα άδικο ο καύμενος: το κορίτσι μου τό είχε το κρεατάκι του. Ήταν άφράτο και παχουλό, σαν χανουμάκι του παληού καιρού).

Γιατί όμως να την πω χοντρούλα;... Έθιγη και μ' έβρισε. Με είπε ό- γενή, άγριοίκο, χωριάτη, τενεκέ, φο- φασίνα, λούστρο, και δεν ξέρω τί

Του κ. Ι. Αντωνιάδη

θάνατος!

Άλλο. Κι' άφού θαρέθηκε να βρίζη, έβαλε τά κλάμματα κι' έφυγε λέγοντας πως δεν θα με ξαναδών.

Εμείνα σαν άπολιθωμένος εκεί στη μέση του δρόμου κυττάζοντας άφηρημένα το κορίτσι που έφυγε και μ' άφηγε στα κρύα του λουτρού.

«Βρέ παιδί μου, μπελάς!» σκέφθηκα. «Γ' ό τι να μην προσέχω σήμερα; Βρέ, ήλίθιος που είμαι!»

Έχασα λοιπόν, και το κορίτσι, και περίλυπος σαν χαμένος του ίπποδρόμου τράβηξα για το καφενεδάκι όπου άλλοτε («Άχ και βάχ») πήγαινα με την καλή μου...

Στο καφενεδάκι όμως, με περίμενε και νέο τράκιο, αγαπητοί.

Μου παρουσιάστηκε ξαφνικά κάποιος:

— Τσιγγάρρα σπέρτα, μου είπε, πάρε απ' τον ανάπηρο.

Τόν κύτταξα από πάνω ως κάτω πολύ πολύ στενοχωρημένος και τράβηξα μιά ρουφηξιά απ' το τσιγγάρο μου για να το δώ και να φύγη. Πού να ένοηση όμως!

— Σπέρτα και τσιγγάρα, μου έπα- νέλαβε πέντε οκτάδες πιο ψηλά, πούρα, ωραίο γιασεμί!

Τόν κύτταξα και μου φάνηκε άγριος.

«Άς μη μιλήσω σκέφθηκα, μπορεί να τον... θίζω κι' αυτόν» άς του δώσω καλλίτερα μιά δραχμή, άφού είναι κι' ανάπηρος».

Και του άφησα λοιπόν στην άκρη του τραπεζιού μιά δραχμή.

Μνήσθητί μου Κύριε, όμως!...

Μόλις είδε τη δραχμή... έθιγη! Κοπάνισε τη χερουκλα του πάνω στο τραπεζί, που χόρσταν τά ποτήρια...

Λάμπει Γουόκ και μου είπε έξω φρε- νών σαν να ήταν σεληνιασμένος ή να του έδωγαν δόντι... ανωδόνως:

— Φτού σου κύριε, Σου μιλάνε ρέ, μουγκός είσαι, κακοχρονιάχης;

Δέν είμαι, ρέ ζητιάνος που μου δά- ζεις, δραχμή! Να σου μπάσω μιά γρο- θιά να σου γεμίσω αίματα τη μούρη. Σε!!

Νόμισα ότι έφθασε το τέλος μου και... ζήτησα νοερώς συχώρηση από όλους που είνα θίγει εις τον βίον μου.

Εύτυχώς όμως ο θιγείς έφυγε σε λίγο έξω φρενών χωρίς να μου αμπά- ση» τη γροθιά...

Άπό τότε, αγαπητοί, έχω πικράν πείραν τής ευθιγίας. Προσέχω τί λέω, πως περπατώ, πως βήχω, δεν λοξοκυττάζω ποτέ, και γενικά συμ- περιφέρομαι έτσι ώστε να μην θίζω κανένα. Τόν Ρωμύ τον βλέπω σαν δέσμη από δυναμίτες, σά μπαρούτι, και σκέπτομαι: «ΠΡΟΣΟΧΗ! ΚΙΝ. ΔΥΝΟΣ—ΘΑΝΑΤΟΣ».

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Φαρμακείτρια

ΕΝΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΣΤΟ γειτονικό μας σπίτι, που ήταν ένα χρόνο κλειστό, ξενοικιαστο, ήρθε και κάθησε μιά μαυροφόρα κυρία με το κοριτσάκι της.

Τό σπίτι ήτανε μοναχικό, στην άκρη του δρόμου, ανάμεσα σε δυό α- μάντρωτα οικόπεδα. Δίπατο, έβλεπε στους τέσσερες άνέμους και είχε μεγάλον κήπο, με κάτι γέρικά δέν- τρα, εύκαλυπτους και νεραντζιές, που στον ίσκιο τους μαράζωναν ά- λουλούδιαστοι θάμνοι: ευόδυμα, να πούμε, και λεβαντίνια. Γιατί ο κή-πος ήταν από χρόνια παρατημένος κι' είχε άγριέψει. Τό χινόπωρο, τά φύλλα πέφτανε στη μαρμαρένια στέρνα και σασίζανε, ή στοιβάζον- ταν στα παρτέρια. Ο κισσός και τ' άγιοκλήματα σφίγγανε σά φιδιά τούς κορυούς των δέντρων, και μα- νιάρια ξεφύτρωναν τό χινόπωρο ά- πό τη σαπούρα, θραφερά γιομάτα φαρμακρούς χυμούς.

Ίσια-Ίσια χινόπωρο ήταν και τώ- ρα που κατοικήθηκε πάλι τό έρημο σπίτι. Μιά γρηά υπηρέτρια, ξερα- γκιανή σά μούμια, διαπλάτωσε τά παράθυρα, αφήνοντας τό φως να μη στίς μεγάλες κάμαρες, να διώ- ξη τούς ίσκιους και τη μούχλα. Δυό φορτηγά ουτοκίνητα κουβάλησαν έ- πιπλα πλούσια, κομψά, σαλονάκια μοντέρνα, κι' ένα πιάνο που άστρα- φτε στον ήλιο τής ωραίας ήμέρας.

Γιατί ή μέρα ήτανε γλυκειά, σαν τη νέα κυρία, που ψηλά, από τη βε- ράντα, επιστατούσε τώρα στη μετα- φορά. Κάτου από τό μαύρο κρέπι της, ζούσε ένα γλυκομελάνοινο πρόσωπο, με δυό μάτια μεγάλα, έ- ξητικά νεμέτα ένέννια. Τό ανά- στημά της φάνταζε ήγεμονικό στη βεράντα, και τά χέρια που έδειχναν τόνα έπιπλο και τάλλο, προστάζον- τας τούς ανθρώπους, ήταν σά χέρια σκαλισμένα με τό σμιλάρι. Μονάχα ή φωνή της είχε κάτι θαμπό, κάτι ά- ταιρίαστο, καθώς έλεγε να προσέ- ξουν καλά, να μη σπάσουν τίποτα.

Αέθφνα, έσκυψε άριστερά, κατό- τον κήπο, κι' έβαλε μιά δυνατότερη φωνή:

—Μή, παιδί μου, μη τά πιάνεις αύ- τά! Είναι βρώμικα!...

Και στην υπηρέτρια:

—Μαριόγκα, πήγαινε και φέρε ά- πάνου τη Τζιλδα. Πιάνει κάτι μανι- τάρια... Πλύνε της τά χέρια... Αυτό είναι όλο δηλητήριο!...

Και ή γρηά κατέβηκε από την πί- σω σκάλα, να εκτελέση τη διαταγή της κυρίας της.

— 55 —

Ύστερ' από λίγες μέρες, ή μαυ- ρή γειτονιάς, που μάθαινε πρώτη

και καλλίτερη όλα τά νέα, είπε:

—Αυτή ή κυρία είναι χήρα.

—Χήρα; Τόσο νέα! Μπα, την καύ- μένη!...

—Δηλαδή, άρχοντοχήρα, παιδιά μου. Έχει βίος... Είναι, δεν είναι τρεις μήνες που πέθανε ο άντρας της. (Και διαταχτικά, κατεβάζον- τας τη φωνή σ' έμπιστευτικό τόνο:)

Δηλαδή, λένε πως... αυτή τον έ- φαρμάκωσε!

Στήλωσε τά μικρά φωκίσια μα- τάκια της άπάνου μας και διαβά- ζοντας την έντύπωση, διώρθωσε:

—Δηλαδή, έτσι λένε στην Κυψέλη που καθότανε πρώτα... Ξέρω γώ; Έκεί τό πρωτάκουσα, να σάς χα- ρώ. Ήτανε γέρος, λέει, και ζηλι- άρης, κι' έλόγου της τόνε υψέει μ'

Αυτή τη φορά όμως, ήτανε μαζί της κι' ένας κύριος ψηλός...

Πώς διασκεδάζουν οι ΜΕΓΑΛΟΙ

ΕΡΟΥΜΕ αρκετά, όπως δήποτε, πράγματα, για την επίσημη ζωή των μεγάλων: βασιλέων, αρχηγών κρατών και πολιτικών εν γένει. Οι έφημερίδες και οι κινηματογράφοι συναγωνίζονται στο να μας τους παρουσιάσουν όσο το δυνατόν πιο συχνά στις δημόσιες ασχολίες των. Εκείνο που δεν ξέρουμε οι περισσότεροι, είναι η ιδιωτική ζωή των έστεμμένων και άλλων αρχηγών του κόσμου. Πώς ζούν, ποιές είναι οι κυριώτερες ασχολίες των, ποιές οι αδυναμίες των; Ένα... αδιάκριτο ρεπορτάζ που έγινε από ξένο συνάδελφο, μας αποκαλύπτει μερικές από τις άγνωστες αυτές λεπτομέρειες. Ας αρχίσουμε από τους έστεμμένους.

— 70 —

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς της Ελλάδος διαβάζει πολύ κατά τις ώρες της σχολής του. Δεν διαβάζει όμως ό,τιδήποτε. Τα συγγράμματα που τον απασχολούν είναι επιστημονικά και κατά προτίμηση στρατιωτικά. Δεν αφήνει βιβλίο που να ενδιαφέρει οπωσδήποτε την στρατιωτική τέχνη.

Ο Βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος ΣΤ', σκατώνει τις ώρες της σχολής του παίζοντας μπριτζ και μάλιστα απ' αυτό που χαλάει κόσμο τώρα στην Αμερική: το πεντάχρωμο. Είναι ένας από τους καλλίτερους παίκτες του.

Ο Βασιλεύς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ, ο πρύτανης των εν ενεργεία έστεμμένων, είναι μανιόβας συλλέκτης νομισμάτων, ενώ ο Βασιλεύς Γουσταύος της Σουηδίας είναι φοβερός παίκτης του τένις, και επί πλέον πρώτης τάξεως σκοπευτής: ακόμη και τώρα.

Ο Βασιλεύς του Βελγίου Λεοπόλδος Γ', είναι ένας μεγάλος φίλαθλος. Κάθε πρωί επιδίδεται σε ωματικές ασκήσεις δυσκολώτερες, τις οποίες του τις είχε μάθει ένας Αμερικανός στρατιώτης στον πόλεμο. Είναι επί πλέον, όπως και ο πατέρας του, μανιόβας ορειβάτης.

Η... γειτόνισσά του Βασίλισσα της Ολλανδίας Βιλελμίνη, τρελλανέται — και σ' αυτήν ακόμη την ηλικία — για το ποδήλατο. Την βλέπουν συχνότατα οι δρόμοι της πρωτεύουσας της Χάγης.

Ο Βασιλεύς Βόρις της Βουλγαρίας, είναι πρώτης τάξεως οδηγός και του σιδηροδρόμου και του ταξί του, οδηγεί ο ίδιος την ατμομηχανή.

Ο Βασιλεύς Χριστιανός της Δανίας, αγαπά πολύ, όπως και η Βασίλισσα της Ολλανδίας, την ποδηλασία.

Ο μικρός Βασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας Πέτρος, είναι ένας πολύ επιτήδειος κατασκευαστής μικρών αντικειμένων από ξύλο.

Τέλος, ο Αυτοκράτωρ της Ιαπωνίας Χιροχίτο, έχει μέσα στα ανάκτορά του Τόκιο ένα μεγάλο επιστημονικό εργαστήριο, και καταγίνεται με μελέτες και έρευνες, επί των νόμων της κληρονομικότητας.

Από τους μη έστεμμένους, ο Πρόεδρος Ρούζβελτ, είναι φανατικός φιλετελιστής.

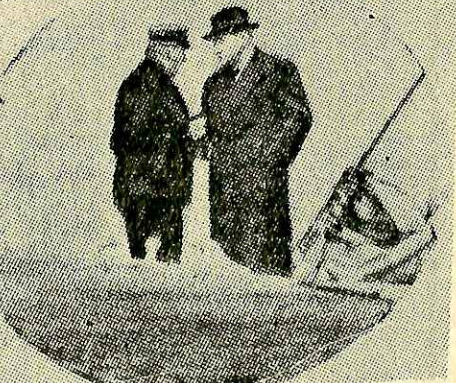
Η συλλογή του των γραμματοσήμων, είναι από τις σπανιότερες. Έπισης είναι και μανιόβας ψαράς.

Στο γειτονικό του Μεξικό, ο Πρόεδρος Κάρνιενας είναι πρώτης τάξεως κιθαρωδός.

Ο δικτάτωρ της Ρωσίας Στάλιν, τρελλανέται για το σκάκι. Κυριώτερος συντροφός του είναι ο σ. Βοροσίλωφ.

Ο Πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας, είναι ίσως, ο μόνος πολιτικός άνδρας που δεν έχει «ιδιαιτέρη ζωή» και αδυναμίες. Στις λίγες ώρες της σχολής του αναπαύεται.

Ο Χίτλερ, έχει μανία με την αρχιτεκτονική και απασχολείται στις ώρες της αναπαύσεώς του σχεδιάζον-

«Αν»: Ο βασιλεύς Βόρις οδηγεί έναν σιδηροδρομικό συρμό. Μέσον: Ο Στάλιν αγαπά να κουβεντιάσει με παλιούς συγγραφείς του. Κάτω: Ο Νταλαντιέ πάνω στο γιότο.

τας διάφορα μνημεία ή κτίρια.

Ο Ντούτσε σφραγίζει ώρες — όταν βέβαια τις διαθέτει και πιλοτάρει το ιδιαίτερό του αεροπλάνο.

Ο αρχηγός της Ισπανίας Φράνκο, έχει μια πρώτης τάξεως συλλογή όπλων.

— 71 —

Από τους πρωθυπουργούς και άλλους πολιτικούς, ο πρόεδρος της γαλλικής κυβέρνησεως κ. Νταλαντιέ, αγαπά το ποδήλατο και μ' αυτό περνά τις ελεύθερες ώρες του, κάνοντας μερικούς περιπάτους.

Ο κ. Τσάμπερλαιν, ο άνθρωπος της Εύρωπης, αγαπά υπερβολικά τα καλά πούρα και το ψάρεμμα. Έπι πλέον όμως, καταγίνεται και με την ορνιθολογία. Έχει ολόκληρη βιβλιοθήκη για τα παντός είδους πετομένα και μια θαυμάσια συλλογή θαλασσιώνων πουλιών.

Ο ύπουργός των Εξωτερικών της Πολωνίας κ. Μπέκ, είναι ένας πρώτης τάξεως καλοφαγάς και όταν έμει τον καταρτισμό του οίκογενειακού μενού ολοκλήρου, κάποτε, της αιτέρως τον μέγαν αυτόν, για όλους άλλους άνδρας του κόσμου, μπλεάν, την γραβάτα, και έχει μια ρους λαίμοδετες.

Ο αρχηγός του γαλλικού στρατού, στρατηγός Γκαμελν, είναι πρώτης τάξεως υδατογράφος και δίδει θαυμασίως τις παπαροδίες, τις μαργαρίτες και τις μυοσωτίδες.

— 72 —

Από τους έστεμμένους, ο άλλοτε Βασιλεύς της Αγγλίας και νυν δούξ του Ουίνδσορ, όταν δεν ταξιδεύει, είναι πρώτης τάξεως ταξιμας και στο σπίτι του, στο Παρίσι, έχει ένα θαυμάσιο γυμναστήριο, το περιποιείται σχεδόν ολόμυοναχο. Έπί πλέον είναι έρασιτέλης κινηματογραφιστής. Κάθε φορά που ταξιδεύει παίρνει μαζί του μια έρασι-τεχνική κινηματονοσφική μηχανή και αποτυπώνει στο φιλμ ό,τι του την ταινία, στο σπίτι του, στο Παρίσι, μπροστά στους φίλους του.

Ο Βασιλεύς Αλφόνσος ης Ισπανίας, καταγίνεται με τα σποδ και ο τέως Κάιζερ, εξακολουθεί πάντα να κόβει δένδρα στο Ντόρν. Και έπειτα τα δένδρα του φίλου του, κόβει τώ-τος Μπύντνερντ, Μπέντνικ ντ' Αμερόνγκεν.

Ο τ. Βασιλεύς της Αλβανίας Ζώγου άγανπα υπερβολικά τον χορό και το κάπνισμα. Καπνίζει έως 150 τσιγάρα την ημέρα! Έπί πλέον έχει την μανία των στρατιωτικών στολών, από τις οποίες έχει ήδη αρκετές, ως συλλογήν.

Η Γερατειά της Ευθυμίας μου

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΤΗΝ εποχή εκείνη ήμουνα ταμίας Τραπεζής και υπέφερα από άπνία. Αλλά μια άπνία τυραννική, επίμονη, φριχτή. Δεν ξέρω πού οφείλεται συνήθως η άπνία του ανθρώπου, αλλά στην περίπτωση τη δική μου έχω την ιδέα πως έπαιξε μεγάλο ρόλο η άγρυπνη προσοχή που παρακολουθούσα τη διεξαγωγή της υπηρεσίας μου. Ξέρετε τι θα πη να είσαι ταμίας Τραπεζής; Πολύ μεγάλη ευθύνη κύριοι! Έκατομμύρια περνάνε από τα χέρια σου. Ένα τόσο δα λάθος να κάμεις άμέσως σε περνάνε για λωποδύτη. Αν σε πάσας άφηρημάδα και δώσης παραπάνω στον έγνοητα λαμβάνει, θα σου πουν πως κλέβεις την Τράπεζα. Αν του δώσης λιγότερα θα σε κατηγορήσει ο πελάτης πως πας να τον κλέψεις και να δάλης τη διαφορά στην τσέπη σου. Αφήστε τα να πάνε στο διάολο!

Λοιπόν, άς ξαναγυρίσουμε στην άπνία μου. Έπηγα σε αρκετούς γιατρούς και πήρα πολλά φάρμακα, σε χάπια σε σπασμολύτες, και σε σκονάκια, πριν, κατά, και μετά το φαγητό. Έπηρεα ακόμα και διάφορα «άφεψήματα». Αλλά δεν έφεραν κανένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Ο ύπνος, που τον κυνηγούσα με λύσσα, μου έφευγε διαρκώς με μια κακία, σαν να του είχα κάνει κανένα μεγάλο κακό. Κατέληξα στα ναρκωτικά, που μου ύπόδειξαν διάφορες σοφές γυναίκες. Τίποτα. Έπηρεα κι' άρχισα να διαβάζω τα πιο πληκτικά βιβλία που ύπάρχουν και μου τα συνιστούσαν μερικοί καλοί φίλοι μου με την παρατήρηση:

— Θα κοιμηθής από τη δεύτερη σελίδα...

Αλλά πάλι τίποτα! Άρχισα να πηγαίνω τακτικά, στο θέατρο και στο σινεμά, διαλέγοντας άκριβώς τα έργα που δεν έπιαναν. Τίποτα, τίποτα, τίποτα!

Τέλος, άά σταματήσω στον κ. Κατραμαλιδόπουλο, το γνωστό νευροφυσιολόγο, γιατί αυτός με πήρε στο λαϊκό του. Τόν επεσκέφθηκα σύμφωνα με τη συμβουλή ενός φίλου μου που έπασχε από την ανπίθετη άκριβώς από μένα πάθηση και είχε ήδη καλό: Κοιμόταν όλοιο.

Ο κ. Κατραμαλιδόπουλος, αφού άκουσε την πάθησή μου, με ρώτησε διάφορα πράγματα που δεν τά θυμάμαι και κούνησε το κεφάλι του.

— Και τί φάρμακα είπατε ότι έπήρατε;

Του τά άνάφερα έλα. Μου άπάντησε: — Τίποτα, τίποτα άπ' αυτό! Χαλάσατε τον οργανισμό σας.

— Και τί φάρμακο πρέπει να πάρω γιατρέ;

— Κανένα φάρμακο!

— Άλλά;

— Άκούστε φίλε μου. Στο κεφάλαιο της άπνίας άκολουθώ την κλασική μέθοδο, που πάντα μου δίνει τα καλύτερα αποτελέσματα. Τη μόνη μέθοδο που δεν έδοκιμάσατε.

— Ποιά γιατρέ μου;

— Την άριθμομέτρηση.

— Μάλιστα, κάτι έχω άκούσει γι' αυτό.

— Άλλά δεν την έφαρμασα γιατί, σαν ταμίας Τραπεζής που είμαι κι' έχω να κάνω έλο με άριθμούς, μου φαίνεται πως

δεν θα ή άποτέλεσμα σε μένα.

— Χά, χά, χά!... γέλασε πλατειά ο γιατρός κ. Κατραμαλιδόπουλος. Ένας λόγος περισσότερο. Λοιπόν, θ' άρχίσετε από άπόψε. Θα μετράτε από το ένα και θ' άνεβαίνετε, ώπου να σας πάρη ο ύπνος. Αν δεν σας πάρη την πρώτη, ή τη δεύτερη βραδυά, να μην άπελπισήτε. Θα σας πάρη την τρίτη. Αν δεν σας πάρη την τρίτη, θα σας πάρη την τέταρτη. — Κι' αν δεν σας πάρη την τέταρτη, θα με πάρη την πέμπτη;

— Άκριβώς! Όπως δήποτε όμως, θα σας πάρη. Σας έγγυώμαι προσωπικώς γι' αυτό... Έχετε έμπιστοσύνη στην μέθοδό μου, εφαρμόστε τη με πίστι και είμαι βέβαιος πως μέσα σε δέκα μέρες θάρητε να μ' ευχαριστήσετε. Και τώρα μπορείτε

Άπάνω στο μέτρημα με πήρε ο ύπνος.

ν' άρχίσετε το μέτρημα από αυτή τη στιγμή.

— Πώς γιατρέ μου;

— Μετρώντας μου πεντακάσιες δραχμές που κάνει ή συμβουλή.

— 73 —

Σύμφωνα με τη σύσταση του γιατρού, άρχισα το μέτρημα άπ' εκεί. Και το βράδυ, γεμάτος έμπιστοσύνη, το συνέχισα άπό τον άριθμό 501. Ήταν άκριβώς ή ώρα μια και τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα. Στις τρεις είχα φτάσει τις 20.876, στις πέντε τις 32.479, στις έφτά τις 43.202 και στις έφτά και τέταρτο σηκώνόμουν.

Ήταν ή ώρα να πάω στην Τράπεζα. Άλλά δεν άπελπισήκα. Ο Κατραμαλιδόπουλος μου τώχε πη: «Αν δεν έρθη ο ύπνος την πρώτη βραδυά, θάρη τη δεύτερη... Συνέχισα, λοιπόν, τη δεύτερη.

Άρχισα το μέτρημα άπό κει που είχα σταματήσει: 44.802. Στις έφτά και τέταρτο, είχα φτάσει τις 82.276. Άλλά πάλι δεν έχασα το θάρος μου. Ο κ. Κατραμαλιδόπουλος μου το είχε τονίσει: «Αν δεν έρθη τη δεύτερη βραδυά, θάρη την τρίτη...

Έξακολουθούσα, λοιπόν, την τρίτη, άρχίζοντας άπό το 82.276 που το είχα σημειώσει σ' ένα καρτέ. Στις έφτά και τέταρτο έφτασα τις 119.786. Άλλά πάλι δεν έχασα τις έλπίδες μου. Θυμήθηκα τα γεμάτα βεβαιότητα λόγια του

θηκα τα γεμάτα βεβαιότητα λόγια του κ. Κατραμαλιδόπουλου: «Αν δεν έρθη ο ύπνος την τρίτη βραδυά θάρη την τέταρτη.

Την τέταρτη όμως, άποράσισα ν' άλλάξω σύστημα: Να μετρώ κατά δεκά-

δες. Αυτό μπορεί να μ' άποφέρει ύπνο, αλλά τουλάχιστον θα μου δίνει μια ποιητική στο μέτρημα. Ξανάρχισα, λοιπόν, πάλι άπό την άρχή: Άπό το 10... Δέκα, είκοσι, τριάντα, σαράντα... Ξεπέρασα το ρεκόρ των 119.786 άπό τη δεύτερη βραδυά και στις έφτά και τέταρτο που σηκώνόμουν, είχα σταματήσει στο 490.470. Μεγάλη πρόοδος... Έννοείται ότι και πάλι δεν έχασα το θάρος μου. Το είχε πη ο κ. Κατραμαλιδόπουλος: «Αν δεν έρθη την τέταρτη βραδυά, θάρη την πέμπτη!

Την πέμπτη όμως άλλάξα σύστημα. Άρχισα να μετρώ κατά εκατοντάδες, και την έκτη πιά κατά χιλιάδες: Χίλιες, δυο χιλιάδες, τρεις χιλιάδες, τέσσερις χιλιάδες... και ούτω καθεξής. Ά! Στις χιλιάδες ήμουνα άποφασισμένος να έπιμείνω. Οι χοντροί άριθμοί πάντα μ' άρέσωνε. Φανταστήτε ότι είχα φτάσει στα 34

εκατομμύρια! Έκανα σύγκριση με τις 44.802 της πρώτης βραδυά και είσαι νολογούσα τους μικρούς άριθμούς... Μ' αυτές τις σκέψεις και γεμάτος νεύρα και άπόφαση να συνέχισω την τελευταία μέθοδο κατά της άπνίας, άνοιξα το γυαλί του Ταμείου μου. Στο μπράζι μου εξακόσ-

δυοδύσαν να χορεύουν χιλιάδες κι' εκατομμύρια.

Καθώς εξαγορεύω τα έντάλματα — έέ-χασα να σας πω πως ήμουνα ταμίας π' έρωμών — μια σκέψη τριγύριζε μ' έμπιστοσύνη στο νού μου:

— Με τις χιλιάδες θα ιδώ άποτέλεσμα... Με τις χιλιάδες θα ιδώ άποτέλεσμα...

Και πλήρωνα μηχανικά τα έντάλματα. Θυμάμαι λοιπόν που κάποιος μελαγχολικός κύριος μου έφερε ένα έντάλμα: Θυμάμαι άκόμα τον άριθμό: 22.600.

Και θυμάμαι ότι δεν σταμάτησα εκεί παρά εξακολουθούσα να δίνω χιλιάδικα και να φωνάζω: 22.600, 23.600, 24.600, 25.600, 26.600, 27.600, 28.600, 29.600... Δεν ξέρω πόση ώρα κράτησε αυτό το μέτρημα. Θυμάμαι όμως, ότι σταμάτησα στο 1.124.600. Και στον άριθμό αυτό επάνω, τα μάτια μου κλείσανε κι' έπεσα με το κεφάλι στο ταμείο...

Όταν έξυπνησα είδα πως ήμουνα στο γραφείο του τηματάρχου. Μερικοί υπάλληλοι μου έριχναν ποτήρια με νερό στο κεφάλι. Άνοιξα τα μάτια κι' εφώνησα: — Αφήστε με να κοιμηθώ!

— Τί να κοιμηθής; άκούσα τον τηματάρχη να λέη, που μύριασε έλο το ταμείο!

— Πώς; Τί; έκανα και πετάχτηκα...

Α! κύριοι! Αυτός ήταν ο μόνος και ο τελευταίος μου ύπνος έως τη στιγμή που γράφω αυτή την ιστορία. Βέβαια και μέσα σ' ένα κελλί για την κατηγορία πως ήμουνα συνέννοχος με τον άνθρωπο που πήρε το εκατομμύριο κι' έφυγε... Άλ! αυτό, λέει, ήταν αληθινά. Σκέφτηκα να καλέσω άμέσως τον κ. Κατραμαλιδόπουλο, αλλά φοβάμαι να μην τον καθύσουν και κείνον στο σκαμνί, σαν ήδη αυτόν γό. Όπως κι' αν έχω το πράγμα όμως, πείπει να δηλογησέτε και σεις πως ποτέ ύπνος δεν πλυνόθηκα τόσο άκοιτά...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΧΑΙΡΕΣ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

ΖΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΩΣ γίνονται οι μεγάλες ευτυχίες; Πώς ենσαρκώνονται τα πιο τολμηρά όνειρα; Πώς μεταβάλλονται οι πιο άραχνουφαντες φαντασιώσεις σε χειροπιαστές πραγματικότητες; — Μ' ένα τίποτε. Όπως ένα τίποτε μπορεί να μ' ας φέρη κοντά, πολύ κοντά, στην πιο απύθμενη άβυσσο, το ίδιο ένα τίποτε μπορεί να μ' ας χάριση την πιο αφάνταστη ευδαιμονία, είναι ζήτημα ιδιοτροπίας της στιγμής. Τη ζωή όλη την κυβερνάει άθεάτος ένας μεγάλος χωρατατζής. Και τότε τα χωρατά του είναι αγαθά και γεμάτα καλωσύνη, και τότε είναι γεμάτα κακεντρέχεια. Έτσι από μια στιγμιαία καλωσύνη ή κακία, αναπηδούν οι μεγαλύτερες κι' οι πιο άποτομες μεταβολές μας στο καλύτερο ή στο χειρότερο.

Μια τέτοια μεταβολή στο καλύτερο είχε την εξαιρετική ευνοία να δοκιμάση σε μια στιγμή ο Γιώργος Μαράλης, ένα απόγευμα ζεστό του Ιουνίου, γεμάτο αναλυτούς πόθους, και έξαερισμένες ήδονιστικές διαθέσεις. Ήτανε μέσα στα φυλλώματα του Ζαπτείου, που προσπαθούσανε μάταια ν' αναγκάσουνε τη φλογερή όρμη του ήλιου πούγερνε στη δύση του, φιλτράροντας τις άχτίνες του μέσα στην καταπράσινη χλωρά-

που ήτανε γι' αυτόν η ώλοκληρωμένη ευδαιμονία:

—Ναί, Γιώργο, σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ πολύ...

Στην απάντησή της λές κι' όλ' απότομα απαλύνανε: Κι' οι άχτίνες του ήλιου, που μετρίασανε τη φλογερή όρμη τους φιλτραρισμένες, έκτος απ' τα φυλλώματα κι' από ένα μαδί νταντελλένιο συννεφάκι, κι' οι ήχοι της ώρας εκείνης, σ' αμασμένοι από ένα επιβλητικό δάχτυλο που έπέβαλλε σιωπή και το κελάδιμα ενός φλύαρου σπουργίτη, που απ' τις ψηλές νότες του έπεσε σε μια στιγμή στίς χαμηλότερες, λές κι' ήθελε να υποκρούση κι αυτός με διάκριση την εξομολόγησή των γυναικείων χειλιών.

Ήτανε καιρός, πολύς καιρός τώρα, που ο Γιώργος Μαράλης προσπαθούσε να κατακτήση τη Ντόρα. Έκείνη, είτε από άθωότητα, είτε από υπολογισμό — οι γυναίκες συμπίπτουν πάντα στα δυο άκρα αντίθετα της άπειρίας και της πείρας, τόσο που η άθωότητα μερδεύεται συχνότατα με τον υπολογισμό στις εκδηλώσεις της — δεν μπόρεσε ή δε θέλησε να καταλάβη. Περνούσαν οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες, κι' η ιστορία αυτή, που είχε αρχίσει να γίνεται πάθος για κείνον, έμενε στο ίδιο σημείο, στάσιμη κι' ανεξέλιχτη: Τα ίδια τέτ-ά-τέτ, χωρίς συνέπειες και χωρίς σημασία, οι ίδιες συζητήσεις μπροστά σε όλους, χωρίς βάθος και χωρίς κρυφή έννοια και μόνο, κάπου-κάπου, στη διάρκεια καμιάς απογευματινής σε φιλικό σπιτί, λίγο παραπάνω σφίξιμο την ώρα του ταγκό. Όλα τα πράγματα όμως σ' αυτό τον κόσμο, πάσχουν από μια επίμονη και αγίατρευτη ατέλεια. Οι φονογραφικοί δίσκοι δε θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν εξαίρεση: Είναι καμωμένοι για να διαρκούν μονάχα τρία λεπτά κι' ένα τρίτο του λεφτού, κι' ύστερ' απ' το διάστημα αυτό, και το πιο παθητικό ταγκό τελειώνει, και τα πιο μεθυστικά βιολιά σταματούν, και τα πιο ταιριασμένα ζευγάρια χωρίζονται, έκτος αν θέλουνε να υπογραμμίσουνε μ' ένα δεύτερο χορό συνέχεια, πώς το αγκάλιασμα δεν γίνεται μόνο από άπλη χορευτική ανάγκη, μα κι' από έσωτερική ανάγκη έρωτικη. Και κάτι τέτοιο δεν ήθελε ή δεν έδειχνε διάθεση να θέλη ή Ντόρα. Ύστερα απ' το ένα ταγκό, εύχαριστούσε κατά κανόνα το Γιώργο με μίαν ελαφρύα κλίση του κεφαλιού της, και τραβούσε για τη θέση της, έτοιμη και πρόθυμη να ξαναχαρίση ένα—ένα και μόνο—χορό, διαρκείας τριών λεπτών κι' ενός τρίτου του λεφτού σ' έναν άλλον. Κι' έτσι, έπειδη ο Γιώργος ένιωθε πώς αυτά πούχε να της πη θάπρεπε νάχουνε μπροστά τους το λιγώτερο δυο χρόνια για να διατυπωθούν κανονικά και με κάποια άνεση, πάντα έμενε στο έλφα της έρωτικής του εξομολογήσεως, κι' η Ντόρα πάντα στην ίδιαν αδιόρθωτη άγνοιά της πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Όσπου, εν' απόγεμα, ο Γιώργος, απογοητευμένος απ' τη μικρή διάρκεια των δίσκων, αποφάσισε να ζητήσει τη βοήθεια δέκα ζωντανών δαχτύλων. Τα δαχτύλα αυτά άνηκαν στην Ίσμήνη, μια φανταχτερή κο-

πελλίτσα πούμοιαζε σ' α χαλκομάνια, κι' είχε καλή καρδιά.

—Ίσμήνη μου, θά μου κάνης μι' χάρη;

—Ότι θέλεις...

Η Ίσμήνη έκανε όποια χάρη της ζητούσανε, ελπίζοντας πώς μια απ' τις χαρές αυτές θάτανε να της ζητήσουνε την καρδιά της, που έμενε άζητητη και διψασμένη.

Σε παρακαλώ, της έξηγήσε ο Γιώργος, τώρα σε λίγο, ν' αρχίσης ένα κομμάτι στο πιάνο, και να το συνεχίσης όσο μπορείς περισσότερο...

—Πόσο, δηλαδή;

—Μισή ώρα, μια ώρα, ένα μήνα...

—Κατάλαβα... Θες να χορέψης τη Ντόρα...

Η Ίσμήνη είχε μια περίφημη διαίσθηση. Μια και δεν όπηρεζε τρόπο να καταλάβη τίποτε που να την άφωρούσε, καταλάβαινε όλα όσα άφωρούσανε τις άλλες.

Ο Γιώργος δεν της τόκρυψε:

—Ναί... Θέλω να χορέψω τη Ντόρα...

—Καλά... Θα παίξω την «Κομπαροσίτα» είκοσιτέσσερις φορές.

Η «Κομπαροσίτα» ήτανε το φόρτε της Ίσμήνης. Σ' αυτήν έκανε μόνο δεκαπέντε λάθη. Στ' άλλα κομμάτια έκανε πάνω από έξηντα. Την άρχισε λοιπόν με θάρρος, και τη συνεχισε είκοσι λεπτά. Σ' αυτό το διάστημα, ο Γιώργος βρήκε την ευκαιρία να μιλήση στη Ντόρα για το αίσθημά του πολύ περιληπτικά. Έκείνη τον άκουσε, κοκκινίζοντας στην άρχή, κιτρινίζοντας ύστερα. Όλες οι γυναίκες έχουν ένα διαβολικό τρόπο ν' αλλάζουνε χρωματισμό ανάλογα με το περιβάλλον και την ανάγκη της στιγμής, σ' α χαμιαλέοντες. Στην περίπτωση, το κοκκίνισμα και το κιτρινίσμα της Ντόρας, έδωσε στο Γιώργο να καταλάβη πώς τα λόγια του είχανε προκαλέσει κάποια συγκίνηση. Έγινε λοιπόν, από άσφαης και ρομαντικότητας νεφελώδης, πιο ακριβολόγος κι' απαιτητικός. Έπαψε να της μιλά για τ' άστρα, για το φεγγάρι, για τα καρδιοχτύπια του, και της μίλησε κάπως πεζώτερα για ένα ραντεβού.

—Είν' ανάγκη να σε δώ... της ψιθύρισε, πλησιάζοντας τα χείλια του πολύ κοντά στις καστανές της μπούκλες, που σκεπάζανε σ' α μεταξωτά ριντώ τα ρόδινα αυτιά της.

—Τί λές;... Έκανε κείνη αναστατωμένη, περισσότερο απ' την ιδέα, παρά απ' τα λόγια του.

—Λέω πώς είναι άπόλυτη ανάγκη να σε δώ... Έχω να σοδ' πω πολλά...

—Πέσμου τα και δώ...

Είν' αδύνατο να ύπαρξη άντρας που να μην πήρε αυτή την απάντηση το λιγώτερο μια φορά από μια γυναίκα που της ζητούσε ραντεβού. Ο Γιώργος κύτταξε την Ίσμήνη. Εκείνη τούδωσε να καταλάβη μ' ένα βλέμμα της πώς της ήταν οργανικές αδύνατο να συνεχίση άλλο την «Κομπαροσίτα», το τέλος του κομματιού πλησίαζε, κι' η καταστροφή το ίδιο. Ο Γιώργος γύρισε στη ντάμα του πιο απαιτητικός:

—Άρθρης αύριο στίς πέντε, στο Ζάππειο...

—Μά...

—Θά σε περιμένω...

Η «Κομπαροσίτα» είχε τελειώσει. Μά το είδύλλιο είχε άρχίσει.

Η Ντόρα ήρθε πέντε και τέταρτο. Ήτανε κατακόκκινη κι' αναστατωμένη:

—Αν μ' ας δούν;... Θεέ μου, τί τρέλλα...

Οι πυκνές συστάδες των δέντρων τούς κρύψανε διακριτικά. Πίσω απ' τα φυλλώματα, η Ντόρα ένιωσε τον έαυτό της λιγώτερο ανήσυχο, και περισσότερο έρωτευμένο. Ο Γιώργος την αγκάλιασε. Εκείνη άνατρίχιασε. Κι' όταν τα χείλια τους βρέθηκαν ένωμένα, κανείς δε θάξερε να πη ποιος είχε κάνει την άρχή. Μά και κανείς δε θέλησε ν' αναλάβη την ευθύνη του τέλους του φιλι-

ού, που ίσως να μην τελειώνε ποτέ, αν δεν άκουγότανε μια φωνή κοντά τους, που τούς απομάκρυνε βίαια τον έναν απ' τον άλλο.

—Αν μ' ας δούν;... Ξανάπε η Ντόρα Θεέ μου, τί ντροπή...

Τα μάτια της ήτανε γεμάτα δάκρυα. Τα χείλια της όμως, γεμάτα πόθους. Τί φυσικώτερο αν ο Γιώργος άκουσε τα χείλια της, κι' όχι τα μάτια; Και τη φίλησε για δεύτερη φορά, πιο σφιχτά, πιο ζεστά, με περισσότερο πάθος.

Ίσως, αγαπητή μου αίσθηματική αναγνώστρια, να νομίσете πώς θα ικανοποιήσω το νοσηρό σας ρομαντισμό, ανάξιο για μια καθώς πρέπει καρδιά του 1939, άραδειάζοντας

Μόνο κάπου-κάπου στη διάρκεια κάποιας φιλικής απογευματινής λίγο παραπάνω σφίξιμο την ώρα του ταγκό.

τις λεπτομέρειες του ειδυλλίου που ένωσε τη Ντόρα Ζαφείρη με το Γι-ώργιο Μαράλη. "Οχι" αυτά δε γίνονται στα μυθιστορήματα. Μια στρωτή έρωτική ιστορία είναι κοι-νότυπη και πληχτική, αν δε συνο-δεύεται από την περιπέτεια, μικρή ή μεγάλη. Θα ήτανε λοιπόν εντελώς ανάξιος της τιμής να διαδάζεται έ-νας μυθιστοριογράφος, αν δε μετα-χειριζότανε την περιπέτεια για να προκαλέσει το ενδιαφέρον σας, σ-πληστη μικρή μου αναγνώστρια με το νοσηρό ρωμαντισμό. Κι' η περι-πέτεια αυτή, δεν άρχισε παρά όστε-ρα από έναν ολόκληρο χρόνο έρω-τος, κι' ακριβώς ύστερ' απ' το γά-μο του Γιώργου και της Ντόρας. Γι-ατί ο Γιώργος κι' η Ντόρα παντρεύ-τηκαν, ένα μελαγχολικό άπομνη-στον του "Οχτώρη". Και το ίδιο βράδυ, άπομονωμένοι απ' τον κό-σμο, χωρισμένοι απ' την υπόλοιπη γη μ' ένα πυκνό παραπέτασμα δέν-τρων, σ' ένα ξενοδοχείο της Κηφισι-άς, ένοιωσαν την ετυχία να τους τυλίγει απάλα, διακριτικά, σά χάδι. 'Η Ντόρα ήτανε θερμή, αίσθηματική, εύθυμη.

—Τι όμορφη ποδνε ή ζωή... του ψι-θύριζε με μισοκλειστά μάτια.
'Η ετυχία μοιάζει σαν τόν ήλιο: ποτέ δε μπορούμε να την άτενίσου-με μ' άνοιχτά μάτια.

Τά δάχτυλα της Ντόρας περνού-σανε σά βελουδένια πάνω απ' τά μαλλιά του. Κι' αυτό το εύγενικό-τατα χάδι του ήλεκτριζε τις αίσθη-σεις και του άναστατώνε την ψυχή:
—Χάιδεμ' μου τά μαλλιά... της ψι-θύριζε μέσ' τώ μισοσκοτάδο.

Κι' η φωνή του χανότανε μέσ' στη σιωπή που άκολουθούσε, πηχτή σά συμπαγής μάζα στερεοποιημένης ευδαιμονίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Και τώ ειδύλλιο, με τις χαρούμε-νες και γοητευτικές άνωμαλίες, έγι-νε κατάσταση στρωτή, όμαλή, ήσυ-χη, χωρίς έκπληξεις και χωρίς ά-πρόοπτα. "Όλοι οι άνθρωποι έχουνε μια περίεργη μανία να μεταβάλ-λουνε τώ όνειρα σέ πραγματικότητα, και να νιώθουν όστερα έκπλη-ξη, όταν ή μεταβολή συντελείται με ζημία των όνείρων. Έκεί που ύπαρ-χει ένα χαρούμενο κι' άξένοιαστο ζευγάρι, που μόνη λύπη κι' έννοια του είναι πάντα ή άγάπη, έρχεται και δημιουργείται ένα κουτό άντρώ-γυνο, που τώ συνδέει ο νόμος, τώ λη-ξιάρχειο, ή θρησκεία, τώ χωρίζουν όμως τις περισσότερες φορές τόσα άλλα πράγματα. Έννοια του μονα-δική δεν είναι πιά μονάχα ή άγάπη, ή ζήλεια, ή έρωτική άγωνία, μά ό-λες αυτές οι έξωτερικές φουρτούνες, που δεν έχουνε καμιά ποίηση, και που έρχονται να γεμίσουνε τη ζωή του άντρα και της γυναίκας μ' ένα σωρό άπερίγραπτες κι' άντιαισθητι-κές κοινοτοπίες. Πού να περισσέψη έρωτας, ζήλεια, λαχτάρα, μέσα στη θεομηνία αυτή που δημιουργούν οι συζυγικές φροντίδες; Κι' όμως, ή νόμιμη ένωση άποτελεί τη συνιστα-μένη των σκέψεων κάθε έρωτευμέ-νου. "Όλοι κι' όλες πασχίζουνε να καταστ-φουνε τώ ειδύλλιο τους με τη λύση του γάμου. Κι' όταν, ύστε-ρα από πολλές προσπάθειες, τώ κα-ταφέρουνε — πόσος κόπος, αλήθεια, για να ολοκληρωθή μια καταστρο-

φή!—, νιώθουν άσφυξία μέσα στο στενό και περλωρισμένο πλαίσιο της συζυγικής ζωής, και ζητάνε ν' άνα-πνεύσουν έξω απ' αυτό. Τότε άκρι-βώς δημιουργούνται οι τρίτοι, οι τέ-ταρτοι, οι τρίτες, οι τέταρτες, που δεν πρέπει ν' άποδοθούν ούτε σέ ά-νηθικότητα και άπληστία του άν-τρα ή της γυναίκας, μά στην αντί-δραση, τη φυσιολογική αντίδραση του οργανισμού που θέλει ν' άνασά-νη, βαρυφορτωμένος με τις άσχη-μες και κόπτες, κι' εξακολουθώνε τον ελεύθερο δεσμό τους, πιδ στε-ρεά και πιδ σφιχτά δεμένα, όταν πιά ή ένωση τους έξαρτάται απ' την ύ-ποκειμενική διάθεση, που είναι ι-σχυρότερη από όλους τούς τύπους, γιατί την κυβερνάει ο έρωτας.

Νά πούμε πως τώ ζευγάρι του Γι-ώργου και της Ντόρας άποτέλεσε έ-ξαιρεση, θάτανε ψέμα. Μόνο που ή ρουτίνα ήρθε σιγά-σιγά, με διακρι-ση, να τους χιχτήση την πόρτα, κι' όχι άπότομα, σά βίαιος επιδρομέας. Στην αρχή, τις πρώτες μέρες και τούς πρώτους μήνες τώ ζευγάρι ή-ταν εύτυχισμένο, ή τουλάχιστον δεν ήθελε να όμολογήση πως δεν ήταν. Σ' αυτό συντελούσε βέβαια κι' η ώ-ραία έκπληξη του όλοκληρωμένου έρωτα, που είναι τόσο γλυκός όταν ρουφείται ως κάτω — άσχετο αν τό-τε ακριβώς είναι φυσικό κι' έπόμενο να τελειώνη γρήγορα. 'Η Ντόρα ή-ταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, ο Γι-ώργος ένα καλοδεμένο και ζεστό παλληκάρι, δηλαδή, ή ένωση τους είχε κάθε λόγο να κρατηθή στο έ-πίπεδο του καταπληκτικού πάθους τρεις μήνες, στο επίπεδο του μετρί-ου ενδιαφέροντος άλλους τρεις μή-νες, και στο επίπεδο της άπλης ά-νοχής άλλους τρεις. Δηλαδή, σ' έν-νια μήνες άπάνω, ό,τι είχανε να πού-νε τώ είπανε, ό,τι είχανε να κάνουνε τώ κάνανε, και δεν έμεινε πιά παρά να ζήσουνε τις ίδιες, όμοιόμορφες και φοβερές μέρες που έχουνε τά έ-δια πάντα γνωρίσματα, και που ό-δηγούν απ' τά ίδια κοινότυπα μονο-πάτια, προς τά γερατειά, προς τώ τίλλιο, προς τούς διαμαντένιους γάμους, προς τώ θάνατο.

Τόσο όμως ή Ντόρα, όσο κι' ο Γι-ώργος, είχανε την έξαιρετική άξιο-πρέπεια να μην όμολογήσουνε δύο ολόκληρα χρόνια πως αυτό που τούς έδενε, κάθε άλλο παρά έρωτας μπο-ρούσε πιά να όνομαστή. Ναί, μά αν

('Η συνέχεια στο προσεχές)

δεν τ' όμολογούσανε με λόγια, άρ-χίσανε όμως να τ' όμολογούνε με πράξεις. Είναι φυσικό να γυρέψου-με ό,τι μάς λείπει. Και πιδ φυσικό μάλλιστα να τώ γυρέψουμε όταν ά-νήκουμε στο προνομίοχο αυτό φύ-λο που λέγεται άντρικό, και που τώ παραπτώμα του είναι πρόθυμη να συχωρήσει ή κοινωνία.

Έν' άπόγευμα λοιπόν που ή Ντό-ρα γύριζε απ' τά μαγαζιά στο σπι-τι της, διασταυρώθηκε μ' ένα ταξί, που, μολονότι δεν την άγγιξε, παρ-ά λίγο να κάνη τά πακέττα να πέσουν απ' τά χέρια της: Μέσα στο ταξί, που είχε κατεβασμένα τά κουρτινά-κια του, διακρίνε τον άντρα της στο πλευρό, ή καλύτερα στον ώμο μιας γυναίκας. Τώ πράγμα μπόρεσε να τώ διαπιστώση έκατό τά έκατό, γι-ατί λίγα βήματα μακριά της, τώ ταξί άναγκάστηκε να σταματήσει εξ-αίτίας μιας πολυκοσμίας. 'Ο Γιώρ-γος μισοσηκώθηκε άήσυχος και κάτι είπε στο σωφέρ, στενοχωρημέ-νος για τώ άναγκαστικό αυτό στα-μάτημα στο κεντρικότερο σημείο της πλατείας του Συντάγματος, και τότε ή Ντόρα τόν είδε καθαρά. Έ-κανε μάλλιστα για μια στιγμή να όρμηση, ώσπου να τώ καλοσκεφθή όμως, τώ αυτόκίνητο ξεκίνησε πάλι, και χάθηκε.

Και τώρα, γυρνούσε με τώ κεφάλι της χαμηλωμένο, και τά πακέττα της κρεασμένα σαν περιττά βάρη από κάθε της χέρι. Ένας σουβλε-ρός πόνος της περνούσε πέρα για πέρα την καρδιά. 'Η άδιαφορία της, μαστιγωμένη απ' τη ζήλεια, είχε γίνει ζωηρότατο, άπεγνωσμένο έν-διαφέρον για τόν άντρα της. Μά ναί, έτσι είν' ο γάμος: Νεκρώνει τις αισθήσεις, ώσπου νάρθη ή άπιστία να δημιουργήση τώ ενδιαφέρον, κι' απ' τώ ενδιαφέρον να ξεναξυπνήση τόν έρωτα.

'Ο Γιώργος γύρισε τώ βράδυ, στην ώρα του, φρέσκος, γελαστός, τρα-γουδώντας, κι' ακριβώς περισσότε-ρο ύποπτος εξ-αίτίας όλων αυτών. 'Η Ντόρα προσπάθησε να μην τώ δείξη τίποτα. Δέχτηκε τώ φιλή του στο μέτωπο όπως πάντα — μόνο που άνατρίχασε έλαφρά στην ιδέα πως τά χείλια του είχαν άναζητήσει δι-ψασμένα πριν από λίγες ώρες μιας άλλης τώ στόμα... —, κι' ύστερα κά-θισε μαζί του στο τραπέζι.

—Γιατί δεν τρώς; τή ρώτησε ο άν-τρας της, που εκείνος έτρωγε μ' ό-ρεξη.

—Τρώω... τώ άποκρίθηκε, κάρφώ-νοντας τά μάτια της έπίμονα στο κολλάρο του.

—Τί με κυττάς έτσι... τή ρώτησε νελώντας.

'Η Ντόρα δε μπόρεσε να κρατηθή:

—Κυττάω πού, ένώ φόρεσες μόλις τ' άπόγεμα τώ κολλάρο σου, τώ βρώ-μισες κιόλας...

—Μπά; Θα ιδρώσα στο γραφείο, και θάσταξε ιδρώτας...

—Ιδρώτας κόκκινος; Τού Μι-σέλ...

'Η φωνή της άντήχησε κακιά, σά σφύριγμα φιδιού. 'Ο Γιώργος σηκώ-θηκε άναστατωμένος και διευθύνθη-κε στον καθρέφτη. Πραγματικά, ά-πάνω στο κρέμ μεταξωτό του κολ-λάρου, βρισκόταν άποτυπωμένο λίγο νυναικείο κοκκινάδι.

Πάμε δώ μαμά...

Πρόσωπα:

Η ΜΗΤΕΡΑ, Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, Ο ΠΑΥ-ΛΑΚΗΣ, Η ΜΑΡΙΑ.

('Ο ΠΑΤΕΡΑΣ κι' Η ΜΗΤΕΡΑ ζού-νε δώ και χρόνια χωρισμένοι. Διαφωνία χαρακτήρων... Κάθε μήνα, πρώτη Κυρια-κή τώ μηνός, ή ΜΗΤΕΡΑ στέλνει τώ παιδί, τόν ΠΑΥΛΑΚΗ, με τη συνοδεία της ύπηρεσίας, στο σπίτι τώ πρώην συ-ζόγου της. Τώ ντύνει, τώ ετοιμάζει κι' ά-πόψε. Τώ παιδί δε δειχνει και μεγάλη διάθεση να 'ετοιμαστή').

Η ΜΗΤΕΡΑ: Έλα λοιπόν, μη με παιδεύεις (τώ φορεί με δυσκολία τά παπούτσια του). Με έσκασες ά-πόψε.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Έγώ λέω καλύ-τερα να μην πάω άπόψε...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί; Μήπως δεν είσαι καλά; Για να ιδώ τη γλώσσα σου. Έλα, μια χαρά είσαι, γιατί δε θες να πάς;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ούφ, βαρέθηκα πιά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Βαρέθηκες να βλέ-πης τόν πατέρα σου; Δε ντρέπεσαι; Και μήπως τόν θλέπεις και συχνά;... (Μικρή παύση. Έξακολουθεί να τόν ντύνει).

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δε μου λές, μα-μά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τι είναι;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Γιατί μαλώσατε με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σου τώ έχω πη κι' άλ-λοτε πως δεν θέλω να κάνης έρωτή-σεις που δεν είναι της ηλικίας σου.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ναί, θυμάμαι, σου είχα κάνει την ίδια έρώτηση έ-δω κι' ένα χρόνο. Μά από πέρσι ως φέτος έχω μεγαλώσει έναν ολόκλη-ρο χρόνο. Κι' αυτό είναι, νομίζω, κάτι... Και μη ξεχνάς πως πριν λί-λες ήμέρες που με μάλωνες για κά-ποια άταξία, μου είχες πη πως έπρε-πε να ντρέπομαι, γιατί είμαι πιά μεγάλος (κορδώνεται). Είμαι πιά όχτώ χρονώ, μαμά.

Η ΜΗΤΕΡΑ (τόν σφίγγει με τρυ-φερότητα στην άγκαλιά της): Άγο-ράκι μου...

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Λοιπόν, θά μου πής γιατί χωρίσατε με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Άκουσες να τόν κα-τηγορήσω ποτέ μου;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Όχι. Μά μπορείς να τώ κάνης νιά να μη τόν μισώ κι' έγώ. Και ξέρεις πως τόν αγαπώ τώ μπαμπά μου.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τώ βλέπω. Τόσο πο-λύ τόν αγαπάς, που δεν θες να πάς άπόψε να τόν δής.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δεν είναι που δεν τόν αγαπώ και δε θέλω να πάω... Μά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τότε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Νά, πως να σου τώ πώ, καλέ μπαμά. Δε μπορώ πιά να τώ βαστάξω. Νά έχω και μπα-μπά και μαμά και να μην τούς έχω ιδώ ούτε μια φορά μαζί, παρ-ά μόνο

στη φωτογραφία που έχεις στην κρεβάτοκάμαρά σου. Δε μου λές, μαμά, έτσι είσατε πάντα τσακωμέ-νοι με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μά τί σ' έπιασε από-ψε και ρώτας;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Θέλω να μάθω...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Νά μάθης τί;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Άν τόν αγαπού-σες ποτέ.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Άν τόν αγαπούσα;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ναί, καλή μου μητερούλα. Έτσι πάντα δε θέλατε να ιδήτε ο ένας τόν άλλον; Τόν μι-σούσες πάντα, μητερούλα;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν τόν μίσησα ποτέ τόν πατέρα σου. Ποτέ, ούτε τόν πρώ-το καιρό που χωρίσαμε, ούτε τώρα. (Καθώς μιλάει, ξεχνιέται σιγά-σιγά πως μιλάει στο παιδί της. Σά να θαρρή πως μιλάει μονάχη της ή με κάποιον ξένο). Γιατί να τόν μι-σήσω; Ήταν ένας καιρός που δεν αγαπούσα τόσο. Κι' αυτός τώ ίδιο.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ούφ, βαρέθηκα πιά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Βαρέθηκες να βλέ-πης τόν πατέρα σου; Δε ντρέπεσαι; Και μήπως τόν θλέπεις και συχνά;... (Μικρή παύση. Έξακολουθεί να τόν ντύνει).

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δε μου λές, μα-μά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τι είναι;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Γιατί μαλώσατε με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σου τώ έχω πη κι' άλ-λοτε πως δεν θέλω να κάνης έρωτή-σεις που δεν είναι της ηλικίας σου.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ναί, θυμάμαι, σου είχα κάνει την ίδια έρώτηση έ-δω κι' ένα χρόνο. Μά από πέρσι ως φέτος έχω μεγαλώσει έναν ολόκλη-ρο χρόνο. Κι' αυτό είναι, νομίζω, κάτι... Και μη ξεχνάς πως πριν λί-λες ήμέρες που με μάλωνες για κά-ποια άταξία, μου είχες πη πως έπρε-πε να ντρέπομαι, γιατί είμαι πιά μεγάλος (κορδώνεται). Είμαι πιά όχτώ χρονώ, μαμά.

Η ΜΗΤΕΡΑ (τόν σφίγγει με τρυ-φερότητα στην άγκαλιά της): Άγο-ράκι μου...

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Λοιπόν, θά μου πής γιατί χωρίσατε με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Άκουσες να τόν κα-τηγορήσω ποτέ μου;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Όχι. Μά μπορείς να τώ κάνης νιά να μη τόν μισώ κι' έγώ. Και ξέρεις πως τόν αγαπώ τώ μπαμπά μου.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τώ βλέπω. Τόσο πο-λύ τόν αγαπάς, που δεν θες να πάς άπόψε να τόν δής.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δεν είναι που δεν τόν αγαπώ και δε θέλω να πάω... Μά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τότε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Νά, πως να σου τώ πώ, καλέ μπαμά. Δε μπορώ πιά να τώ βαστάξω. Νά έχω και μπα-μπά και μαμά και να μην τούς έχω ιδώ ούτε μια φορά μαζί, παρ-ά μόνο

στη φωτογραφία που έχεις στην κρεβάτοκάμαρά σου. Δε μου λές, μαμά, έτσι είσατε πάντα τσακωμέ-νοι με τώ μπαμπά;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μά τί σ' έπιασε από-ψε και ρώτας;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Θέλω να μάθω...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Νά μάθης τί;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Άν τόν αγαπού-σες ποτέ.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Άν τόν αγαπούσα;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ναί, καλή μου μητερούλα. Έτσι πάντα δε θέλατε να ιδήτε ο ένας τόν άλλον; Τόν μι-σούσες πάντα, μητερούλα;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν τόν μίσησα ποτέ τόν πατέρα σου. Ποτέ, ούτε τόν πρώ-το καιρό που χωρίσαμε, ούτε τώρα. (Καθώς μιλάει, ξεχνιέται σιγά-σιγά πως μιλάει στο παιδί της. Σά να θαρρή πως μιλάει μονάχη της ή με κάποιον ξένο). Γιατί να τόν μι-σήσω; Ήταν ένας καιρός που δεν αγαπούσα τόσο. Κι' αυτός τώ ίδιο.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ούφ, βαρέθηκα πιά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Βαρέθηκες να βλέ-πης τόν πατέρα σου; Δε ντρέπεσαι; Και μήπως τόν θλέπεις και συχνά;... (Μικρή παύση. Έξακολουθεί να τόν ντύνει).

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δε μου λές, μα-μά...

Αισθηματικός διάλογος του κ. Άλκη Γροπαιάτη

Και πριν γεννηθής και μετά, όταν υπήρχες και συ κοντά μας. Πιδ πο-λύ τότε. 'Ο δικός σου έρχομός είχε δυναμώσει την άγάπη μας. Ύστε-ρα... Δεν ξέρω, ή μοίρα μάς πήρε τώ κατόπι. Μια γκρίνια και μια ά-μάχη που δεν είχε κανένα λόγο, μά κανένα. Ήσουν ένός χρόνου όταν χωρίσαμε. Κι' έχουν περάσει άλλα έφτά από τότε (σά να συνέρχεται). Έλα... Άρκετά είπαμε. Καιρός να πηγαίνης. Άργησες κι' όλας. (Φω-νάει): Μαρία... Μαρία...

('Η σκηνή στο σπίτι του ΠΑΤΕ-ΡΑ)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Άργησες άπόψε, Παυλάκη.

Η ΜΑΡΙΑ: Ναί, φταίω εγώ λιγά-κι που τόν άργοπόρησα.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δε φταίει ή Μα-ρία. Έγώ φταίω. Κουβεντιάσαμε με τη μαμά...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Μά με τη μαμά σου, παιδί μου, έχεις να κουβεντιά-σης είκοσιεννά ολόκληρες ήμέρες τώ μήνα (στη Μαρία: Πήγαινε, παι-δί μου εσύ. Και πέρασε την ώρα που ξέρεις για να φύγεις).

Η ΜΑΡΙΑ: Μάλλιστα, κύριε. (Βγαίνει).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Λοιπόν, Παυλάκη,

...Όυτε μια φορά μαζί, παρ-ά μόνο στη φωτογραφία που βρισκόταν στην κρεβάτοκάμαρά...

που θέλεις να πάμε άποψε; Στο σινεμά; Περίπατο; Νά πάμε να ελάμε; Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θέλεις να πάμε να ελάμε; Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θέλεις να πάμε να ελάμε; Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θέλεις να πάμε να ελάμε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Πήγαμε και την είδαμε με τη μαμά προχτές. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Νά πάμε στο Βασιλικό κήπο; Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Δέ θέλω... Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Τότε, πού θες να πάμε; Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Πουθενά. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Πουθενά; Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Θάθελα να κάτσουμε εδώ... Ωραία είναι κι' εδώ, μπαμπά... Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Μά τι μπορούμε να κάνουμε εδώ οι δυο μας; Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Νά κουβεντιάσουμε. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Νά κουβεντιάσουμε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ναι, Δέ σ' άρέσει να κουβεντιάσεις με το παιδί σου; Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Τι λές, χρυσό μου παιδί... (Τόν φιλεί). Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Μ' άρέσει να κουβεντιάσω. Σπίτι, μ' άρέσει να κουβεντιάσω συχνά με τη μαμά. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Και τί κουβεντιάσεις κάνετε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Ού, πολλές. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Δηλαδή; Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Νά, μιλάμε για τα παιχνίδια που θα μωή πάρη αν πάρω το ένδεικτικό μου με καλό βαθμό από το σχολείο. Μιλάμε για το νησί που θα πάμε το καλοκαίρι (μικρή παύση). Μιλάμε για σένα... Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: (Ζητάει ν' αλλάξει κουβέντα): Πότε θα πάτε φέτος στο νησί;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Γιατί, Δέ θες πού μιλάμε για σένα. Τι, μήπως νομίζεις πως μιλάει άσχημα για σένα ή μαμά;

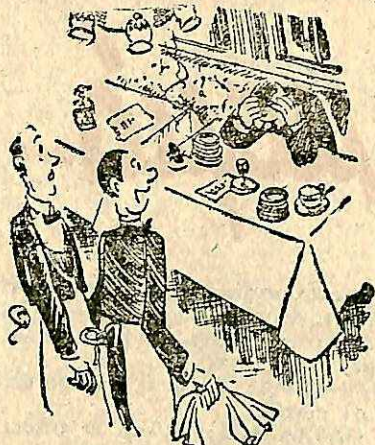
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν είπα αυτό. Σ' άρέσει πού θα πάτε στο νησί;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Μιλούσαμε γαλήνη για σένα με τη μαμά λίγο πριν φύγω να ρθώ εδώ. Γι' αυτό κι' άρρηκτα. (Μικρή παύση). Ρωτούσα τη μαμά γιατί χωρίσατε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (αυστηρά): Ναι, ί-ζεις πως αυτές είναι κουβέντες που ταιριάζουν σε παιδιά της ηλικίας σου;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Τά, πιδ πολλά παιδιά της ηλικίας μου πού έχουν πατέρα και μητέρα τους έχουν και τους δυο στο σπίτι και δεν κάνουν μία φορά το μήνα επίσκεψη στο σπίτι του μπαμπά τους. (Μικρή παύση). Ο ΠΑΤΕΡΑΣ κάνει μιά-δυό

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

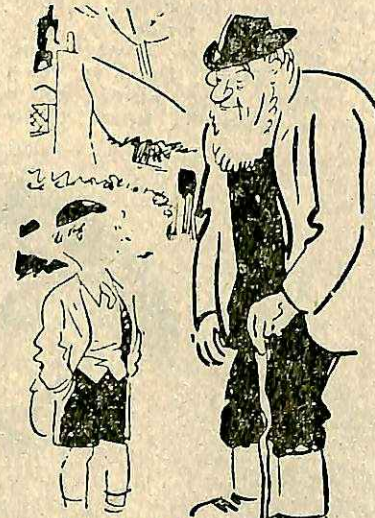

ΚΑΛΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Τό α' γκαρσόνι: Είναι σκίνα στο μεθύσι... Είναι ή πέμπτη φορά που θα τον ξυπνήσω...

Τό β' γκαρσόνι: Και γιατί δεν του λές να ξεκουμιστή;

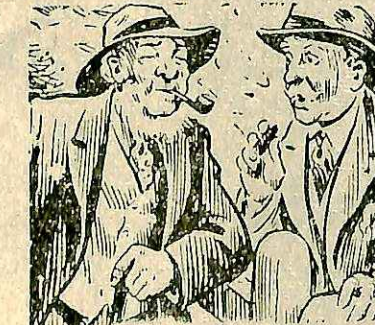
Τό α' γκαρσόνι: Γιατί είναι ό καλλίτερος μου πελάτης: κάθε φορά που θα ξυπνήσω, μου πληρώνει το λογαριασμό...

ΟΥ ΓΑΡ ΕΡΧΕΤΑΙ...

Ο γέρος: Είμαι όγδόντα χρονών και Δέ θυμάμαι ποτέ να είπα ψέματα...

Ο μικρός: Πράγματι, στην ηλικία σας, κύριε, ή μνήμη δεν είναι πολύ ισχυρή...

ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ

Ο πρωτεύων σιδανός (πού θέλει να κάνει τον καμπόσο): "Εχω ένα γυιό που είναι ποιητής..."

Ο έπαρχιώτης: Τι να γίνη, κύριε, έτσι είναι ό κόσμος! "Εχομε κι' έμεις ένα γυιό που είναι λαθρέμπορος..."

βόλτες νευριασμένος μέσ' στο δωμάτιο. Ρωτούσα τη μαμά αν σε μι-ση, και μου είπε όχι...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι, κι' εγώ τη μι-σω. Μά γι' αυτό μείναμε μεσα; Για να κάνουμε τέτοιες κουβέντες;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Η μαμά σε στε-νοχωριέται όταν μιλάμε για σένα. Φαίνεται πως σ' αγαπούσε πολύ ή μαμά. Φαίνεται πως σ' αγαπάει α-κόμα. Ένώ, εσύ...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (έρχεται κοντά του, στέκει για λίγες στιγμές, τον κοιτάζει με μάτια λυπημένα. Αρχίζει να μιλήσει. Για μιά στιγμή ξεχνιέται κι' αυτός και σά να νομίζει πως μιλάει μόνος του κι' όχι σ' ένα παιδί όχτώ χρονών): Ένώ εγώ... Ένώ ε-γώ δεν την αγαπούσα... Ισιώς μπο-ρεί να βρή άκρη σ' αυτά τα πράγ-ματα;... Αν την αγαπούσα... Και πριν γεννηθής εσύ και κατόπιν όταν γεννηθήκες... Πιδ πολύ κατόπιν... Υ-στερα... Υστερα... πους μπορεί να ρίξη τό άδικο στον άλλον; Ήταν μοιραίο να γίνη ό τι έγινε... Νά χω-ρίσουμε... Νά έχουμε να ιδούμε χρό-νια ό ένας τον άλλο... Νά έχουμε γίνη δυό ξένοι... (Σά να συνέρχε-ται, βλέπει με πείον μιλάει. Προσ-παθεί να συγκεντρωθή). "Ελα, Παυ-λάκη, αρκετά κουβεντιάσαμε. Πάμε να πάρουμε λίγο αέρα..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Θά πάρουμε άμά-ξι, μπαμπά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι, ό,τι θές. (Βγαίνουν).

(Μπήκαν σ' ένα ταξί, πατέρας και γυιός).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Γραμμή δεξιά... (Τό άμάξι ξεκινάει).

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Πού πάμε, μπα-μπά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Νά κάνουμε μιά βόλτα.

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: Σωφέρ, στρίψε αριστερά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Γιατί; Πού θες να πάμε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, θά δής..."

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Μά, καλά, σ' έχεις τό πρόσταγμα άπόψε;

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ (στο σωφέρ): Τώ-ρα κάνε δεξιά... Πάλι δεξιά... Τώρα γραμμή, κατ' ευθείαν.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Στάσου, πού πά-με;...

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ (σφίγγεται εξα-φνα άπάνω του Γατζώνι τα χερά-κια του στο μπράτσο του. Τρέμει ό-λόκληρος): "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

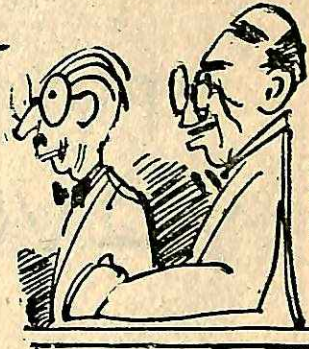
Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ: "Άσε, πατερούλη... ά-σε... μη λές όχι..."

Τα εγχειρίδια του δικαστηρίου Εκδίκησις

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ε ΠΕΙΔΗ είναι πολύ όμορφη. Έ-πειδή είναι πολύ ντροπαλή. Έ-πειδή είναι έντελως πρωτοπείρη από δικαστήριο και έντελως συ-νεσταλμένη, ό πρόεδρος θάζει όσα τό δυ-νατόν περισσοτέραν ευγένειαν σήως τρέ-πους και την φωνήν του:

— Καθίστε, παρακαλώ.
— Μεσσί, κύριε.
— Καθίστε, σας είπα.
— Παρακαλώ, Δέν πειράζει.

Και πολύ συνεσταλμένα κυττά τον πρόεδρον κολακευόμενη ιδιαιτέρως γιατί της προτείνει με τόσην ευγένειαν να κά-τση. Άλλά ιδού ό,τι ή υπομονή του προέ-δρου πάει περίπατο και ή ευγένειά του θρυμματίζεται κάτω άπ' την έκρηξιν του θυμού του.

— Δεν μου λές, κοπέλλα μου, σου πέ-ρασε ή ιδέα πως έχω δεξίωση εδώ μα-σα; Κάτσε εκεί χάμω, σε παρακαλώ!

Έντρομη ή κοπέλλα γι' αυτή την ά-πότομον μεταπτώσιν κάθεται στο έδωλιον και φοβάται πλέον να σηκώση τα μάτια να κυττάξη. Άλλά ή πρόεδρος άκόμα να συνέλθη. Τρέμει όλόκληρος από φόβου.

— Ανδρέας Κεβεζές.
— Παρών.
— Πλησίασε. Πού γεννηθήκες;
— Πώς;
— Πού γεννήθηκες είπα.
— Ά! Είς τας Άθήνας.
— Τι έπαγγέλεισαι;
— Πώς;
— Κουφός είσαι;
— Όχι. Παρακαλώ!
— Τι θά πη παρακαλώ. Τι δουλειά κάνεις σέ πρωτό. Δεν καταλαβαίνεις;
— Πώς! Καταλαβαίνω.
— Λοιπόν;
— Τι δουλειά κάνω; Κτηματίας. Έχω σπίτια.

— Ωραία. Έχεις σπίτια, εισπράττεις τα νοίκια, μιά χαρά είσαι. Είσαι έτών πε-νήντα. "Ορκίζομαι να είπω την αλήθεια και χωρίς φόβον και πάθος. Το γέρι σου στο Ευαγγέλιο, λέγε, τί σου έφταζε ή δεσποινίς!

Είναι άνθρωπος κοντός. Χοντρός. Ό-λο στρόγγυλος. Με μικρά ματάκια γεμάτα κακίαν. Με μουστακίνα ξανθά που καλύ-πτει τό γέλιος ως παχύ στομάχι γλόης. Με τις πλάτες γυρισμένες στην μηνύτριαν προχωρεί ένα βήμα προς την προεδριήν έδραν και:

— Έτραγουδούσε.
— Η κατηγορουμένη;
— Μάλιστα!
— Έ και σάν τραγουδούσε; Αυτό Δέν είναι λόγος να της υποβάλης μήνυσιν! Μήπως έτραγουδούσε σέ ώρα, άκατάλλη-λον;

— Πάντα έτραγουδούσε.
— Δηλαδή!
— Από τα ξημερώματα.
— Ποιά ώρα δηλαδή;
— Από τις έξη το πρωί.
— Ωραία! Και σ' ένοχλούσε;
— Μ' ένοχλούσε λέει! Άφού είναι νο-κίτισσά μου. Το από πάνω τό νοικιάζω. Στο από κάτω κάθομαι εγώ. Λοιπόν αυ-

τή εξύπναγε από τις έξη και άρχιζε να τραγουδά ως τό μεσημέρι. Και τό μεση-μέρι έκανε μιά ώρα διακοπή ίσα-ίσα για να φάη και ξανάπιανε δουλειά ως τα με-σάνυχτα!

— Πώς είναι δυνατόν;
— Στρέφεται ό πρόεδρος στην κατηγορου-μένην:

— Δεν μου λές, κοπέλλα μου, τραγού-δαγες μέρα-νύχτα; Τι δουλειά είν' αυτή; Δεν ξέρεις ό,τι υπάρχουν αστυνομικές δι-ατάξεις που απαγορεύουν τους θορύβους ώρισμένες ώρες;

— Σηκώνεται επάνω ή κοπέλλα. Σταυ-ρώνει τα χέρια. Χαμηλώνει τό βλέμμα.

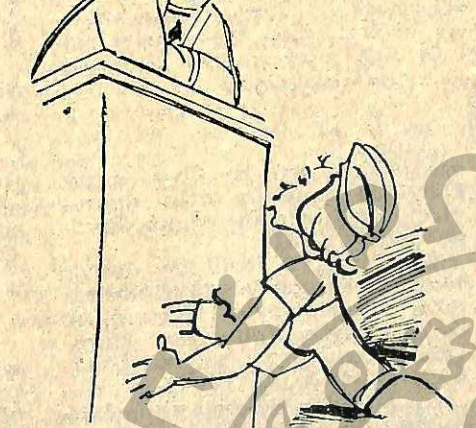
— Δεν έτραγουδούσα διαρκώς.

— Ψέμματα λές;

— Ψέμματα.

— Ό άλλος πετάγεται στην αίσση:

— Ψέμματα; Έχω μάστουρας κ. πρόε-δρε.

— Ηθελε «συγγενικούς δεσμούς» κ. Πρόεδρε.

δρε. "Ας έλθουν εδώ οι μάρτυρες να τα πουν άν τραγουδάς και πόση ώρα τρα-γουδάς και πως τραγουδάς. Σάν γάτα που τής πατάς με τό πόδι την ουρά.

— Μη λές υπερβολές.
— Πώς;
— Ίπεράβλλεις τα πράγματα.
— Παρόντων;
— Χριστιανέ μου, κουφός είσαι; Τι διάβολο, εσύ Δέν μπορείς ν' άκούσης αυ-τά που σου λέω εγώ και ένοχλείσαι άπ' τό τραγουδι; Κάτσε να δούμε. Γεώργιος Μπαζούκης.

— Παρών!
— Πού γεννήθηκες;
— Έν Πειραιά.

— Κατοικείς έν Άθήνας, όρκίζεσαι να είπης την αλήθειαν, τό γέρι σου στο Ευαγγέλιο, λέγε τί γνωρίζεις. Τραγού-δαγε ή δεσποινίς άπ' τό πρωί ως τό δαδύ κατά τρόπον που να προκαλείται έ-νόγησις της γειτονίας σέ ώρα κατά τας έποίας απαγορεύονται τα άσματα και οι θόρυβοι.

— Τραγουδάς.
— Την άκουες εσύ;
— Όχι.
— Πώς! Πού κάθεται;
— Στόν Πειραιά.
— Στόν Πειραιά; Και τότε πως ξέ-ρεις εσύ ό,τι τραγουδάς και ό,τι ένο-χλούσε την γειτονία ή δεσποινίς;
— Έξ άκοψ.

— Έξ άκοψ δικής σου;

— Όχι.

— Έξ άκοψ τρίτου δηλαδή!

— Έξ άκοψ άλλων, δηλαδή, οι όποι-αι είχαν δεινοπαθήσει και κάθε φορά που τους έδλεπα στο καφενεδάκι στην "Ομό-νοια, μου έκαναν παράπονα και μου έλε-γαν αλλοίμονον, τί θά γίνουμε μ' αυτό εδώ τό βάσανο; Τραγουδάει και στριγγί-ζει και μάς άφήνει άπνουνος!

— Άλλά ό πρόεδρος διακόπτει την κα-τάθεσιν:

— Ό ένας μισόκουρος, ό άλλος ήκου-σε να λένε, ό τρίτος Δέν ξέρω τί. Υπαρ-χουν άλλοι μάρτυρες;

— Υπάρχουν, αλλά τα μασάει. Κανείς Δέν καταθέτει συγκεκριμένα στοιχεία κατά της δυστυχούς κοπέλλας. "Ο-λοι λένε ό,τι ήκουσαν μέν άλλους ά-κούσαντας, οι ίδιοι όμως Δέν ήκουσαν.

"Ολα αυτά προδιαθέτουν χάριστα τον πρόεδρον, που καλεί την κοπέλλα τέλος πάντως, να εξηγήση τί συνέβαινε. Και ή κοπέλλα όμως συστέλλεται. Κατεβάζει διαρκώς τα μάτια και στο τέλος αναγκά-ζεται να προβή εις όμολογίας.

— Είναι ή εκδίκησις.

— Ποιά εκδίκησις;

— Ό κύριος (δείχνει τον μηνυτήν) ή-θελε κ. πρόεδρε να συνάψουμε συγγενι-κούς δεσμούς (χαμήλωσε τα μάτια). Γι' αυτό.

— Έδώ φρενών ό πρόεδρος:

— Ωραία! Τώρα μάς φωτίσεις! Ό κύ-ριος θέλει να συνάψη μαζί σου συγγενι-κούς δεσμούς. Δηλαδή;

— Κοκκινίζει.

— Γάμον.

— Νά σέ πάρη ήθελε;

— Όχι αυτός. (Χαμηλώνει την φω-νήν). Ό γυιός του. (Δοξόν βλέμμα προς τον μηνυτήν). Δεν ήθελα όμως εγώ (Μικρή παύση). Όύτε ό μπαμπάς! Και από τότε εκίνησε γήν και ουρανόν έναν-τίον μας. Έχει άδελφό δικηγόρο. Και ύ-ποβάλλει σειρά μηνύσεων έναντίον μας από μίσος. Έπέβαλε μήνυσιν του μπα-μπά ό,τι τον εξύβρισε. Ψέμματα. Έπέβα-λε μήνυση της μαμάς ό,τι χύνει νε-ρά μπροστά στην πόρτα. Ψέμματα. Έπέ-βαλε μήνυσιν έμένα ό,τι δέχην τραγουδι.

— Ψέμματα. Αυτοί είναι οι λόγοι.

Τό δικαστήριο μπαίνει στην ύπόθε-σιν. Άδωα ή κατηγορουμένη. Και ό μη-νυτής τρίζει τους όδοντας και άπερχεται, υδρίζων θεούς και δαίμονας, προς σύ-ταξιν νέας μηνύσεως.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Από αυτό το φύλλο:

ΧΑΪ ΔΕΨΕ ΜΟΥ

ΤΑ ΜΑΛΙΑ

Τό νέο μας αθηναϊκό μυθιστόρημα.

Απαντήστε μου για να σας πω αν δα γίνετε ΠΛΟΥΣΙΟΣ!

Αρωτήσατε έναν οποιοδήποτε, άνθρωπο: «Θέλετε να γίνετε πλούσιος;» Θα σας απαντήσει αδιακρίτως «ναί» και τα μάτια του θα λάμψουν από τον πόθο μιας άνετης και ευχάριστης ζωής. Αφού όμως, όλος ο κόσμος θέλει να είναι πλούσιος, πως συμβαίνει ώστε αυτοί που κατορθώνουν να γίνουν να είναι τόσο λίγοι;

Πρώτα-πρώτα βέβαια, είναι το ζήτημα της τύχης. Εκτός όμως, από αυτήν υπάρχει και ένα σύνολον ιδιοτήτων ή ικανοτήτων, αν θέλετε που δύσκολα το βρίσκετε κανείς πλήρως σ' ένα και το αυτό άτομο. Θέλετε να μάθετε αν κατέχετε έσεις τις πολύτιμες αυτές ιδιότητες; Διαβάστε προσεκτικά το ερωτηματολόγιό μας που ακολουθεί. Σας υποβάλλουμε δέκα διαφορετικές ερωτήσεις με διάφορες γι' αυτήν κάθε μία απάντηση. Έσεις θα πάρετε μία από τις απαντήσεις αυτές (μία για κάθε ερώτηση) που πλησιάζει περισσότερο προς την απάντηση την οποία θα δίνετε έσεις και γράψτε ιδιαίτερα τον θετικό (+) ή αρνητικό (-) αριθμό που είνε γραμμένο στο τέλος της απάντησεως. Αν καμιά από τας απαντήσεις μας δεν συμφωνεί με την απάντηση που θα δίνετε έσεις, δεν θα γράψετε τίποτε. Όταν θαχετε τελειώσει αθροίστε ιδιαίτερα τους θετικούς αριθμούς και ιδιαίτερα τους αρνητικούς. Κατόπι αφαιρέστε το μικρότερο αθροισμα από το μεγαλύτερο και γράψτε στο τελικό αθροισμα το σημείο που είχε το μεγαλύτερο από τα δύο προηγούμενα αθροίσματα (+ ή -). Τέλος, παραβάλλετε το αποτέλεσμα που έχετε με τον πίνακα που δημοσιεύεται στο τέλος αυτής της σελίδας και θα βρήτε αν είσθε κάτοχος των ιδιοτήτων που απαιτούνται για την απόκτηση του περιπόθητου πλούτου.

1 — ΕΧΕΤΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ;

- α) Ναι, απόλυτως (+2).
β) Ναι, υπό τόν όρον όμως να πλουτίσω την πείρα μου. (+3).
γ) Ναι, άλλ, όχι πάντοτε (-1).
δ) Έτσι κι' έτσι (-2).

2 — ΕΙΣΘΕ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ;

- α) Ναι. Όταν έχω κάτι να κάνω, δεν τ' αφήνω αν δεν τελειώσω. Κι' όταν ακόμη δεν είναι βιαστικό (+4).
β) Ναι, είμαι ικανός για μια μεγάλη προσπάθεια, δυσκολεύομαι όμως να την συνεχίσω αδιάκοπα επί μακρόν (+1).
γ) Είμαι μάλλον νωθρός ιδιοσυγκρασίας. Χρειάζομαι να καταβάλω πολύ μεγάλη προσπάθεια για να εργασθώ συνεχώς (-1).

3 — ΕΙΣΘΕ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ;

- α) Ναι. Οτιδήποτε είναι αυτό που κάνω κυττάζω και το κάνω όσο το δυνατόν καλλίτερα. (+2).
β) Ναι, αλλά μόνον για τα σπουδαία πράγματα. Ευχαρίστως παραμελώ τις λεπτομέρειες. (-1).

4 — ΕΙΣΘΕ ΕΠΙΜΩΝ;

- α) Ναι. Έχω έμπιστοσύνη

στο μέλλον και δεν δίνω παρά ελάχιστη σημασία στις αποτυχίες που μπορούν να με άργοπορήσουν (+4).

β) Έτσι κι' έτσι. Δεν αφήνω τον εαυτό μου να τον αποθαρρύνει μια αποτυχία. Έχω όμως ανάγκη ενός ώριμου χρονικού διαστήματος για να ξαναβρω τα νέρα μου. (-1).

γ) Μια αποτυχία, και ή ελάχιστη, με κουράζει και χρειάζομαι μια μεγάλη προσπάθεια για να ξαναρχιστώ στη δουλειά. (-3).

5 — ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ;

α) Ναι πάντοτε. Η εντύπωση που σχηματίζω για έναν άνθρωπο που τον συναντώ για πρώτη φορά, δεν διαφεύγει κατόπι. (+4).

β) Ναι. Όταν κάνω φωνία, δύσκολα τυλίγομαι. (+3).

γ) Μου συμβαίνει συχνά να γελασθώ με τα πρόσωπα ή με το ενδιαφέρον μιας υποθέσεως. (-3).

δ) Αυτό εξαρτάται... Με μέμφονται ότι είμαι εκ συστήματος δύσπιστος και ότι δεν ξέρω να επωφεληθώ μιας καλής ευκαιρίας. (-2).

6 — ΕΧΕΤΕ ΕΠΙΒΟΛΗΝ;

α) Προσπαθώ να επιβάλω

μαι, όταν όμως δίνω καμιά διαταγή, συμβαίνει συχνά να υποχρεώνουμαι να την επαναλάβω για να εκτελεσθί. (-3).

β) Το πιστεύω. Οποιοδήποτε έχω παρατηρήσει ότι καταφεύγουν συχνά σε μένα, όπως οι δικαιοτά, για την επίλυση μιας διαφοράς. (+2).

7 — ΕΙΣΘΕ ΣΑΦΗΣ;

α) Όταν δίνω οδηγίες σε κάποιον, προσπαθώ να είναι όσο το δυνατόν απλούστερες και τις δίδω κατά σειράν σπουδαιότητας. (+3).

β) Μπορώ αρκετά εύκολα, όταν διαβάσω ένα βιβλίο, ή ιδώ ένα θεατρικό έργο, ή ένα φιλμ, να κάνω μια σύντομη περίληψή του, χωρίς να παραλείπω τίποτε το ουσιαστικό (+3).

8 — ΕΙΣΘΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ;

α) Ναι, αλλά με μέμφονται συχνά ότι είμαι παρπάνω απ' ό,τι χρειάζεται. (-1).

β) Ναι. Όταν μια φορά σκεφθώ καλά τις συνέπειες των πράξεών μου, παίρνω την απόφασή μου και ποτέ δεν μεμψιμοιρώ όταν ιδώ εκ των υστέρων, ότι έχω γελασθί. (+4).

9 — ΕΙΣΘΕ ΠΕΙΣΤΙΚΟΣ Ή ΕΠΗΡΕΑΣΘΕ;

α) Ναι, όταν ενθουσιάζωμαι για κάτι, κατορθώνω συχνά να κάμω τους τριγυριστούς μου να συμμερισθώ τα αισθήματά μου. (+3).

β) Δυστυχώς, επηρεάζομαι πολύ. (-2).

10 — ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΣΑΣ;

α) Είμαι απόλυτως ακριβής. (+2).
β) Δεν υπάρχει ανάγκη γραπτής υποχρεώσεως μαζί μου. Δεν μεταλλάγω εκείνο που μια φορά έχω πη (+3).

Αν επιτύχετε όλικόν αθροισμα μεταξύ του - 18 και - 6, πρέπει να επαφιεθίτε μάλλον στην τύχη.

Αθροισμα μεταξύ - 6 και + 6, σημαίνει ότι πρέπει να κάνετε μια σοβαρά προσπάθεια.

Αθροισμα μεταξύ + 6 και + 14, σημαίνει ότι πρέπει να επιμεινίτε.

Αθροισμα μεταξύ + 14 και + 26, είσθε καλά εφωδιασμένος. Αρκεί να έχετε και λίγη τύχη για να φθάσετε σε αποτελέσματα καλά.

Αθροισμα μεταξύ + 26 και + 32, σημαίνει ότι έχετε το πλν για να επιτύχετε. Επιμεινίτε και θα φθάσετε στον επιδιωκόμενο σκοπό.

Πως ανέκαλυψα την ΑΝΑΜΠΕΛΛΑ σε ηλικία 16 χρονών...

Ο γνωστός Γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας Ζερόστενς διηγείται στο κατωτέρω χαριτωμένο άρθράκι του πως έγνώρισε την περίφημη 'Αναμπέλλα και πως την βοήθησε να μη για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, όπου σήμερα θριαμβεύει.

Πάνε καμιά δεκαπενταριά χρόνια από τότε, γράφει. Δεν θυμάμαι βέβαια την ακριβή ημερομηνία, αλλά θα πρέπει ναταν κατά το 1924 ή το 1925.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, παρουσίασαν στον ζωγράφο Ντελερμόζ, μια χαριτωμένη νέα, ψηλή, ξανθή, με όμορφα καστανά μάτια, και με κρινένιο πρόσωπο, όπως λέει και το παλιό παραμύθι. Μου φαίνεται μάλλον πως με είχαν προσκαλέσει ακριβώς γι' αυτό. «Οχι βέβαια, όπως θα μπορούσατε να υποθέσετε, για να κάνω κανένα συνοικέσιο, αλλά για κάτι άλλο πιο σύμφωνο με το πνεύμα της εποχής μας: Η δεσποινίς ήθελε να παίξει στο σινεμά, και είχε μάθει ότι είμαι στενός φίλος του 'Αμπέλ Γκάνς. Πράγματι, μια εξαιρετική φιλία με συνέδεε και με συνδέει πάντα με τον μεγάλο σκηνοθέτη, μια φιλία που γεννήθηκε σε στιγμές εξ ίσου δύσκολες και για τους δύο, στις παραμονές του μεγάλου πολέμου, τότε που ο Γκάνς, απλός κομπάρσος στο Σατελέ, και ενώ πρωτόβγαλτος δημοσιογράφος, βάλαμε μαζί τις τελευταίες μας δεικάρες για να φάμε.

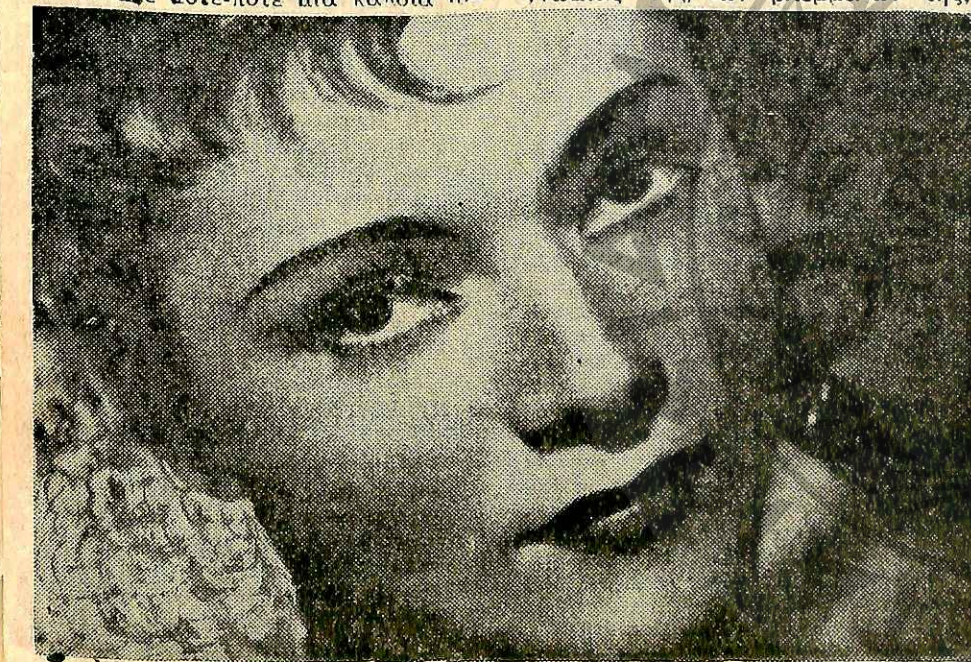
Το χαριτωμένο κορίτσι που γνώρισα στο Ντελερμόζ λεγόταν Σουζάν Σαρπαντιέ, ή μάλλον Ζέττα Σαρπαντιέ, για τους δικούς της και τους φίλους της. Το πρόσωπό της ήταν γοητευτικώτατο, τα μάτια της τα σκίαζε οπότε-οπότε μια κάποια ηλαχολία, και το χαμόγελό της ήταν από τα πιο γλυκά: είχε δηλαδή, τι χρειαζόταν για να κατακτήσει το απαιτητικό κοινό των δημοσιογράφων. Η μικρή εξ άλλου ήταν πολύ έξυπνη, τσαπίνια και όνειροπολούσε διαρκώς τον κινηματογράφο, όπως τα αγοράκια όνειροπολούν πολέμους και στρατιωτικές δόξες...

Της είπα να μου φέρη κάμποσες φωτογραφίες της και την δέχτηκα σε λίγες μέρες σπίτι μου, ντυμένος όπως είμαι πάντα, όταν εργάζομαι: πέτινα σανδάλια, πανταλόνι λινό άσπρο, πουκάμισο σπόρ με μανίκια ανασκουμπωμένα. Η μικρή απογοητεύθηκε. Μου ώμολόγησε πως φανταζόταν ότι οι συγγραφείς εργάζονται με την ρόμπ ντε σάμπρ, όπως ο Μπαλζάκ, ή με κοστούμι μαύρο βελούδινο με δαντέλλες, όπως ο Ντ' Αννούντιο. Αυτό μ' έκανε να καταλάβω ακόμα πιο πολύ πως ήταν γεννημένη για το σινεμά.

Μούφερε ένα μεγάλο πακέτο φωτογραφίες της.

Δεν έμεινε τώρα παρά να δώ αν είχε μέσα της το χάρισμα της ήθοποιας. Της έδωσα λοιπόν μια σκηνή και την παρεκάλεσα να την εκτελέσει μπροστά μου: επρόκειτο για μια γυναίκα που λαβαίνει με χαρά ένα γράμμα απ' τον αγαπημένο της, ανοίγει το γράμμα μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο, και μαθαίνει σιγά-σιγά διαβάζοντάς το, ότι ο μνηστήρας της την εγκαταλείπει. Η Ζέττα εξέτελεσε την σκηνή με τόσο φυσικότητα και έξυπνάδα, που άρχισα από εκείνη την ημέρα να αμφιβάλλω για τα αισθήματά που μου έκδηλωνουν οι γυναίκες.

Η μικρή με έπεισε λοιπόν. Πολύ όμορφη, πολύ νέα, κυρία της φυσιογνωμίας της, των βλεμμάτων της,

Η 'Αναμπέλλα του 1924

Η 'Αναμπέλλα του 1916.

κομψή, τί άλλο χρειαζόταν για να γίνη βεντέτα;

—Έν τάξει! της είπα. Θα σας συστήσω στον 'Αμπέλ Γκάνς.

Η Ζέττα έχάρηκε, μ' ευχαρίστηση, αλλά με αξιοπρέπεια, σαν πριγκίπισσα. «Ό,τι έπρεπε δηλαδή, γιατί δεν μ' άρεσαν καθόλου οι θορυβώδεις έκδηλώσεις.

Μια βδομάδα αργότερα, την παρουσίασα στον 'Αμπέλ Γκάνς, στο στούντιό του της Λεωφόρου Κλεμπερ. Ο Γκάνς καθόταν σε μια σκαλιστή πολυθρόνα, σαν αυτοκράτορας. Η Ζέττα τάχε χάσει λιγάκι. Φαινόταν ταραγμένη μέσα στο πολυποίκιλο εκείνο ντεκόρ από την ακαταμάχητη γοητεία που σκόρπιζε γύρω του ο μεγάλος σκηνοθέτης.

Της υποσχέθηκα να τη γυρίσω μ' εκείνην μια δοκιμαστική σκηνή στο στούντιό της Βιλιανκούρ. Η μικρή άκτινοβόλουσε όλη απ' τη χαρά και την εγνωμοσύνη, αλλά εγώ ήμουν λίγο σκεπτικός, γιατί φοβόμουν τη συνέχεια... Τον ήξερα τόσο καλά τον Γκάνς...

Πέρασαν τρεις βδομάδες, χωρίς νέα απ' τον Γκάνς. Μόλις είχε αρχίσει το γύρισμα του «Ναπολέοντος» και ζούσε ανάμεσα σε όπλα και σε στολές βελούδινες και σε ντεκόρ πολεμικά.

Η Ζέττα ήρθε και με είδε τρεις φορές ανήσυχη, γιατί δεν είχε κι' αυτή καμιά είδηση. Προσπάθησα να την καθησυχάσω και έγραψα στον 'Αμπέλ Γκάνς: «Γέρο μου... Τί γίνεται με την δοκιμαστική ταινία που θα γυρίσεις της προστατευόμενης μου;» (Έτσι γραφόμαστε πάντα).

Και ένα απόγευμα που ήμουνα σπίτι και έγραφα με φούρια το τελευταίο κεφάλαιο ενός μυθιστορηματός μου, η Ζέττα εισέβαλλε στο γραφείο μου.

—Μικρή μου, δεν μπορώ να σας δεχθώ σήμερα... Έχω ένα κεφάλαιο να γράψω...

Νάτην όμως που πέφτει σε μια πολυθρόνα και αρχίζει να κλαίει σι' αληθινά τώρα, με αληθινά δάκρυα και αληθινούς λυγμούς. Συγκινήθηκα. Δεν μπορώ ποτέ μου να βλέπω

γυναίκα να κλαίει. "Οχι τόσο από οί-
κτο, όσο γιατί δεν έχει κανείς τί να
κάνει και λαβθαίνει ύφος κουτό.

—Έλατε, έλατε... Μην κάνετε έ-
τσι... Θα τ' αφήσω όλα και θα πάμε
στη Βιλλανκούρ.

Το χαμόγελο που φώτισε το δα-
κρύβεκτο πρόσωπό της, είναι ά-
ναμφισβήτητο το ωραιότερο «γκρό-
πλάν» που έδειξε ποτέ η Άνναμπέλ-
λα στον σκηνοθέτη της.

Πήγα να ντυθώ, ενώ αυτή επιδι-
όρθωνε το ρίμμελ της και πήραμε
ύστερα ένα ταξί για τη Βιλλαν-
κούρ.

Επειδή ήξερα καλά τον Γκάνς και
ήξερα ότι τον φρουρούσαν καλά, εί-
πα και ανήγγειλαν έμένα μόνο, και
άφιασα την Ζέττα να με περιμένη σ'
έναν προθάλαμο. Βρήκα τον Γκάνς
τριγυρισμένον από επαναστάτες και
έριγυρισμένον με τις περρούκες των.
Ο Ντιεντονέ πηγαίνοντο ντυ-
μένους σαν Ναπολέοντας, με ύφος σπ-
θαρό και δέσποτες.

—Παλιάνθρωπε, είπα στον Άμπελ
Γκάνς, αν δεν γυρίσης άμέσως την
δοκιμαστική ταινία της Ζέττας, θα
κάνω τον στρατηγό Κομπρόν μέχρι
που να κουρασθής ή γλώσσα μου.

—Πού είναι την; με ρώτησε με
προθυμία, γιατί ήξερε πως ήμουν
αέθιος να πραγματοποιήσω την άπει-
λή μου.

—Περιμένει στον προθάλαμο.
—Καλά... Φέρεται μέσα!

Σε μία ώρα, η Ζέττα στεκόταν
μπρός στο μηάνημα. Το αποτέλεσμα
δεν ήταν πλήρως ικανοποιητι-
κό βέβαια, αλλά δεν έφταιγε αυτή.
Επειτα, ήμουν βέβαιος ότι μία και
είχε πατήσει το πόδι της στο στούν-
τιο, δεν θα ξανάβγαине πιά και θα
γινόταν άσφαλώς βεντέτα.

Δεκαπέντε μέρες άργότερα, πρά-
γματι, ο Γκάνς της έδωσε τον ρόλο
ένος δράματος και υπέγραψε μαζί
της συμβόλαιο για ένα χρόνο με μι-
σθό χιλίων φράγκων τον μήνα και
δικαίωμα άναπαύσεως έπειτα από
έξη μήνες. Της έδωσε επίσης το ψευ-
δώνυμο της Άννα μπέλλα, εις
είς άνάμνηση της ήρωίδος του
"Εντγκαρ Πόε. Κρίμα! Η Ζέττα
Σαρπαντιέ ήταν τόσο όμορφη... τό-
σο γαλλικό, κυρίως...

Από τον Γκάνς έμαθα τις τελευ-
ταίες αυτές λεπτομέρειες, γιατί η
νέα Άνναμπέλλα δεν έθεώρησε πο-
τέ άναγκαίο να με πληροφορήση
ίδια. Δεν ξανάρθε ποτέ να με δη-
και, πράγμα παράξενο, δεν την ξα-
νάδα ποτέ, έκτος από την όδώνη.

Είναι γεγονός ότι δεν με ξέχασε,
και έχει πη έπανειλημμένως σε δια-
φόρους δημοσιογράφους που της πή-
ραν συνέντευξη ότι σε μένα χρωστά
τά πρώτα της βήματα... Άλλά πάλι...
να μη μου πη ποτέ η ίδια ένα
ευχαριστώ! Ούτε να μου στείλη μία
κάρτα της, έστω!...

Εώσα κάποτε έναν Νορβηγό
ναύτη στην Άλικάντη. Πάνε τώρα
έξη χρόνια, και όμως μου στέλνει
πάντα μία κάρτα απ' το κάθε λιμάνι
που περνά.

Επίσης ο Νέμο, ο γνωστός ποδη-
λατιστής του μιουζίκ χόλλ, που τον
απέτρεψα κάποτε από ένα άπανενο-
ημένο διάδημα, μου στέλνει την κα-
λημέρα του απ' όποιο μέρος του κό-
σμου και ειναι.

Θά πητε: αυτοί δεν είναι βεντέ-
τες του κινηματογράφου. Σωστά.
Γι' αυτό και με θυμούνται πότε-
ποτε...

Νέα από τό Χόλλυγουντ

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ
No 2

Όταν οι Άμερικαν-
οί επιχειρημα-
τίαι του κινημα-
τογράφου θρούν η δη-
μιουργήσουν ένα «ά-
στέρα» θα θαλθούν
κατόπι να θρούν κά-
ποιον άλλον που να

τον επισκιάσει. Έτσι μετά την Γκρέ-
τα Γκάρμπο ελάνσαρον την Κάθριν
Χέμπουργκ. Έτσι πάλι, τώρα μετά
τον Γκάρυ Κούπερ, λανσάρουν τον
Τζών Γουάιν. Ο νέος αυτός άσπτερ
μοιάζει καταπληκτικά του συμπαθε-
στάτου Γκάρυ αλλά πρέπει να όμολο-
γήθης εύθης εξ άρχης, ότι δεν υπήρξε
αυτός και μόνος ο λόγος για τον όποιο
σκέφθηκαν να τον λανσάρουν οι Ά-
μερικανοί σκηνοθέται. Ο Τζών Γου-
άιν ήταν ένας έπιδεικτώτατος κάυ-
μπόυ. Ένας τέτοιος χρειαζόταν στο
όφιλμ «Σταίλς Κόατς» και όταν τον
βόηκαν δεν τον άφήσαν.

Ο Γουάιν, όμως, απέδειξε ότι εί-
χε και άλλα πολύτιμα προσόντα εκτός
αυτών που έκαμαν την μέχρι τότε φή-
μη του. Ήταν και πρώτης τάξεως
ήθοποιός. Έτσι, άστροποιήθηκε άμέ-
σως και χρησιμοποιείται τώρα για να
έκτοπισή τον Γκάρυ Κούπερ προς τον
όποιο τόσο μοιάζει.

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ «ΧΙΟΝΑΤΗ»

Το τρόπαιο της «Χιονάτης» και
των εκατομμυρίων που απέφερε
στον δημιουργό της, τον Γουόλτ
Ντίσνεϋ «όχι εά καθυστερεί» τους κι-
νηματογραφούντας. Πλείσταί όσαι ά-
πόπειραι μιμησεώς της έγιναν αλλά
χωρίς καμμία απ' αυτές να προχω-
ρήση μέχρι της τελικής παραγωγο-
ποίησεως. Έτσι, έγινε άπόπειρα να
φιλομαρτισθί «Ο Παπουτσωμένος Γά-
τος» και άλλα παραμύθια αλλά οι
δυσκολίες που άπαντήθηκαν άπεγοή-
τευσαν τους μιμητάς του Ντίσνεϋ. Θα
μπορούσε αυτός να επαναλάβη ύστερ'
απ' όλα αυτά το περίφημο «ού παντός
πλείν εις Κόρινθον»...

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΑ- ΣΙΚΙΣΜΟΝ

Οι θεατρικοί μας επιχειρηματίαι
παραπονούνται ότι δεν έχουν έλ-
ληνικά έργα για να παίξουν. Άς
παρηγορηθόν. Το ίδιο, παράπονο έ-
χουν και οι κινηματογραφικοί επιχει-
ρηματίαι. Το παράπονο όμως αυτών
είναι γενικώτερο: δεν έχουν πιά έρ-
γα αυτοί. Όλα τα σενάρια που τους
υποβάλλονται, είναι, λέγουν, άνούσια
και άνισαρά. Έτσι, έστράφησαν πλη-
σίιστοι προς τον κλασικισμόν και τα
δραματικά έργα του. Και βλέπουμε να παί-
ζονται ή να προαναγγέλλονται φίλμς
όπως «Η Νανά», «Το Κόκκινο και το
Μαύρο» του Σεντελά. «Η Μανόν Λε-
σκό», «Η Κη Δέν με μέλει», «Ο
Κήν» κ. ά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ ΦΙΛΙ

Η Μπονίτα Γκράνθιλ, η νέα βεν-
τέτα των 16 χρονών, είχε αυ-
τές τις μέρες το πρώτο σημαντι-
κότατο γεγονός της ζωής της: έδωσε
το πρώτο της έρωτικό φιλή. Ατυχώς,
όμως, η ευτυχώς — και μάλλον το
δεύτερο — αυτήν το φιλή της αυτό
έδόθηκε στο στούντιο και κατά το γύ-
ρισμα ενός φίλμ όπου πρωταγωνιστεί.
Ο ευτυχής που έδωσε το πρώτο
προσθετικό φιλή της Μπονίτα ήταν ο
Φράνκ Τόμυ. Όλο το προσωπικό
του στούντιο παρίστατο στην κομμοί-
στορική αυτή σκηνή. Η νεαρά σταρ
αγκάλιασε κατακόκκινη από την
νεροπή της τον παρτεναίρ της και
κόλλησε τα χείλη της στα δικά του.
Όταν η σκηνή τελείωσε, το πρόχει-
ρο κοινόν που την είχε παρακολου-
θήσει, ξέσπασε σε ένθουσιώδη χειρο-
κροτήματα.

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΚΑΙΡΟΣ...

Είναι γνωστά τα τεχνάσματα στα
όποια καταφεύγουν οι κινηματο-
γραφικοί παραγωγοί για να φρε-
σκάσουν την φήμη των πρωταγωνι-
στών και πρωταγωνιστριών τους. Μιά
ώραία πρωία, οι άναγνώσται των
«Τάιμς της Ν. Υόρκης» π.χ. βλέ-
πουν ότι μεγάλη κλοπή διαπράχθη στο
σπίτι της τάδε σταρ, της οποίας έ-
κλήρησαν τα όραιοτερα κομμάτια.
Η ότι ο δεινα γόνος απήχθη από μία
έξωφρενική πριγκίπισσα των δολλαρί-
ων. Σε λίγες μέρες, μαθεύεται ότι η
συνταρακτική είδησις ήταν μία δια-
φημιστική σαπουνοφουσα.

Αί, λοιπόν, ήταν καιρός το άμερι-
κανικό άναγνωστικό κοινό να ξεγερα-
θί εξ όνδματος του κοινού όλου του
κόσμου έναντίον της διαφημιστικής
αυτής είδησεολογίας. Κατά έκατοντά-
δες εκατομμύρια οι διαμαρτυρίες των
κινηματογραφόφιλων στα άμερικανικά
φύλλα. Οι άνθρωποι διαμαρτύρονται
έντονώτατα. Δεν είναι καμμία άνά-
γκη, λένε, επειδή αγαπάμε τον κινη-
ματογράφο να μάς κόβετε κάθε τόσο
το αίμα με τις φανταστικές είδησεις
σας!

ΕΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ ΕΓΚΕΡΘ

Γάλλος σκηνοθέτης Ραυμόν Μπερ-
νάρ, θα γυρίση ένα φίλμ επάνω
σε σενάριο του Ούγγρου συγγρα-
φέως, «Όττο Ίντινγκ». Υπό τον τίτλο
«Το μεγάλο Ραντεβού». Στο φίλμ αυ-
τό θα πρωταγωνιστήση το ζεύγος
Μάρθα — Έγκερθ — Κιεπούρα, για
πρώτη φορά εμφανιζόμενο στον γαλλι-
κό κινηματογράφο.

Ο ΝΤΙΑΛΙΓΚΕΡ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ο διαβόητος γκάγκστερ Τζών Ντίλ-
λινγκερ θα εμφανισθί στον κινη-
ματογράφο χάρις στον φίλο του
δημοσιογράφο Τσάρλς Μπλαίηκ. Οι
θανυματάς του ύπ' αήφι. Α Δρακόνι
κινδύνου με άνυπομονήσια περιμένουν
το φίλμ αυτό.

Του έλληνογάλλου

συγγραφέως

κ. Λυκ Βάλτη

ΣΚΗΝΟ ΤΑΘΗΜΑ

Δέν βαρέθηκες
—Δ ακόμα να την
κυαλάρης την
μικρή; ρώτησε η Σιμό-
νη, ειρωνικά, αλλά και με
πίκρα.

Ο Ρενέ έστράφηκε προς
το μέρος της.

—Κυαλάρω, έγω;

—Μπά! Διάλου!

—Μ' αυτή τη ζέστη...

Άλλά δεν έξακολούθησε. Οι πι-
κροδάφνες και τα πεύκα γέμιζαν μ'
ένα γλυκό άρωμα την ατμόσφαιρα.
Τα κύματα της θάλασσας σποδσαν
άπαλα στ' άκρογιάλι, κουρασμένα
κι' αυτά απ' τη μεσημεριάντικη ζέ-
στη. Θαρρούσε ότι η φύση όλόκλη-
ρη ήταν βυθισμένη στην νάρκη έ-
κείνη την ώρα... Ο Ρενέ μισόκλεισε
τα μάτια για να μπορέση να άπομο-
νωθί.

—Α... κλεί και τα μάτια τώ-
ρα...

Τα ξανάνοιξε και αντίκρυσε την
Σιμόνη μισόγυμνη μέσ' στο πολυτε-
λέστατο σόρτ της. Μιά ύποψια ντυ-
σίματος μόλις. Κι' ύστερα... Τα κα-
ταραωμένα της μαλλιά που τα πα-
ράσερνε ο άνεμος, το μαρμαρένο
πρόσωπό της... Το μεσημεριότικο
φώς ήταν άδυσώπητο. Δεν έκρυβε
καμμιάν άσχημία... Τί κακό που έ-
κανε, εκθέτοντας τον έαυτό της στο
πολύ φώς, στον ήλιο... Θάπρεπε να
τις άποφεινή τις πλάς... Δεν έπρεπε
να παίξει με τη φωτιά.

—Κάθε πράγμα στον καιρό του...
έκανε από μέσα του ο Ρενέ, ο όποιος
έδειχνε νέος, παρ' όλες τις άσπρες
τρίχες που τούχαν γεμίσει τους κρο-
τάφους και τις δ' ο ρυτίδες που του
συλάκωναν το μέτωπο και τα μά-
γουλα, όμολογία άναμφισβήτητη
των πενήντα του χρόνων.

Και άσχισε ξανά να έπιθεωρή την
Σιμόνη. Πόσο την άσχήμιανε. Αλή-
θεια, η ζήλεια... Μά για στάσου...
Πόσο γ' ονόν ήταν τάχα;

Λογάριασε.

—Γνωριστήναμε στο 1913, ένα
χρόνο πριν απ' τον πόλεμο...

το νού του
τές σκέ-
ρα ήταν τό-
να σκοτίζεται
νίες Έκόνταξε μακρυά, την μικρο-
σκοπική πλάς του Πόρτ-Κρός, που-
ταν γεμάτη κολυμβητές. Μιά σιλου-
εττα ξεχώρισε ανάμεσα στις άλλες,
μία σιλουέττα πουταν το κέντρο του
κόσμου όλόκληρου αυτή τη στιγμή
για τον Ρενέ.

—Κοντεύεις να γίνης γελοίος. Στο
Λαβαντού χθές βράδυ δεν την άφη-
σες ούτε στιγμή απ' τα μάτια σου...
Κι' αυτή πάλι πούχε λιγώθη καθώς
την κυττούσε σαν νάσου... και γώ
δεν ξέρω τί...

Ήταν αλήθεια... Η Τερέζα ήταν
κατάχλωμη απ' την ταραχή της, την
ώρα που την κρατούσε στην άγκα-
λιά του... Κι' η καρδούλα της χτυ-
πούσε τόσο δυνατά...

—Το παληκορίτσι... συνεπλήρω-
σε η Σιμόνη και σηκώθηκε και έφυ-
γε προσβεβλημένη, με βήμα που του
κάκου προσπαθούσε να κάνει έλα-
φρό.

—Αμα έμεινε μόνος ο Ρενέ, άνέ-
πνευσε με άνακούφιση... Έπί τέ-
λους... ήταν έλευθερος, έλευθερο-
λιά του... να κάνει ένα σωρό
μελλοντικούς όπολογισμούς...

—Γιατί να μη δοκιμάση την τύχη
του; Η Τερέζα ήταν δέκα όχτώ έτών.
«Ε, κι' ύστερα; Αυτόν δεν είχε προσέ-

Ξι απ'
του, σα-
χλυνεαρ ούς
που την τρι-
γύριζαν και
την κορτάριζαν

συνεχώς.

Είχαν περάσει
τρείς βδομάδες τώρα

απ' τον καιρό που πρω-
τάρχισε το ειδύλλίό τους.

Είχε έρθη στην πλάς κάμ-
ποσες μέρες μετά από τον Ρε-
νέ, συνοδευόμενη απ' τη θεία

της την Λίσου. Και σχηματίστηκε
άμέσως όλόγυρά της ένας όλόκλη-
ρος κύκλος θαυμαστών...

Ήταν τό-
σο όμορφη... Τόσο μοντέρνα... Και
άποτελούσε τόσο ζωηρή αντίθεση με
την γεροντοκόρη την θεία της που-

ταν η ίδια η προσωποποίησης του πε-
ρασμένου αιώνος. Μόνο ο Ρενέ είχε
μείνει παράμερα. Παράμερα απ' την
όλη κίνηση γενικώς.

Η Σιμόνη και
αυτός άποτελούσαν σκάνδαλο στην
πλάς... Το κοινό του Πόρτ-Κρός κα-
ταδίκασε τον παράνομο δεσμό του

Ρενέ και της Σιμόνης. Το δαχτυλί-
δι του γάμου ήταν κάτι το τόσο λε-
ρό για τις σεμνότητες λεδανίνες

κυρίες... Δεν μπορούσε κανείς να το
παραγνωρίση άτιμωρητέ. Κι' έτσι ο
Ρενέ ήταν ο μόνος που δεν σκέφτη-
κε να κορτάρη την Τερέζα... Όταν
όμως το θέλει η μοίρα...

—

Ήταν χαράματα. Ο Ρενέ είχε
σηκωθεί σιγά-σιγά για να πάη να
κάνη μία βόλτα... Περιπατούσε όρες
κατάμονος, θαυμάζοντας της φύσε-

ως τις όμορφίες, ποδταν τόσο άφθο-
νες την πρωινή αυτή ώρα.

Και ξάφνου... παρουσιάστηκε
μπρός του εκείνη... Η Τερέζα! Χω-
ρίς πολλές περιττόνιες τον πλησία-
σε και άρχισε να βαδίζει πλάι του.

—Ήθελα να σας γνωρίσω... Είστε
ο μόνος έδω πέρα που δεν μου κάνει
κόρτε... Είστε πάντα, τόσο άπασχο-

λημένος...

Χρειάζονται περισσότερα τάχα
για να καταλάβη ένας άντρας;

Ο Ρενέ κατάλαβε... Και δέχτηκε
ευχάριστα να πάη μαζί της... Ά. δ-
χι με κανέναν άπώτερο σκοπό... Η

μικρή ζούσε στα σύννεφα άκόμα...
Και ο Ρενέ μπορούσε να κρατά υπέ-
ροχα τον άπαλλαγμένο κάθε «ύλι-
κού» συμφέροντος και βλέψεως ρό-
λο του.

Συναντιόνταν κάθε πρωί από
τότε, την ώρα που η Σιμόνη κοιμό-
ταν ακόμα. Περιπατούσαν χειροπια-
σμένοι και η ευτυχία τους θα ήταν

τέλεια, αν δεν υπήρχε μία σκιά που
να σκίαζε τον πόντο... η ματι-
τρέσσα... Εξ αίτίας αυτής, ο Ρενέ

δεν τολμά να κάνει σχέδια, παρ' ό-
λο που νοιώθει έντονη την επιθυμία

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ
XERMAN LANTON

Το μυστήριο του πράσινου φάντασμα

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο μεγάλος χειρουργάτης κ. Βερνίλιος "Ελσγουορθ Καϊνσλ και η κόρη του "Αδέλα, ζούσαν ευτυχισμένοι ο ένας με τις δουλειές του και η άλλη με τις απολαύσεις της ηλικίας της, για τις οποίες άφθονα της παρείχε τα μέσα ο πατέρας της. Είχαν περάσει πολλά χρόνια αφ' ότου η Κε "Ελσγουορθ Καϊνσλ είχε πεθάνει και έτσι το πένθος της δεν έπεσκέιαζε την κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον ανέφελη αυτή οικογενειακή ευτυχία. Είπαμε "κατά τα φαινόμενα" γιατί κατά βάθος κάτι εδωσάνιζε την "Αδέλα. Μια ακαθόριστη ύποψια την είχε κυριεύσει εδώ και λίγον καιρό, ύποψια που την έγέννησε και την τροφοδοτούσε η περιέργη για την "Αδέλα στάσι του πατέρα της, τον τελευταίον αυτόν καιρό. Πραγματικά, ο κ. "Ελσγουορθ Καϊνσλ φαινότανε απησυχολημένος από κάποια σοβαρά σκέψη. Κάτι τον τυραννούσε, κάτι το οποίο προσπαθούσε να αποκρούσει από την κόρη του. Παρ' όλες, όμως τις προσπάθειές του, η "Αδέλα υποπτευότο πως κάποιο φοβερό μυστικό υπήρχε στη ζωή του πατέρα της. Ήταν, τώρα κάμποσες και- ρός που οι εφημερίδες έκαναν λόγο για κάποιον «Μυστηριώδη Γκραίηδ» όπως τον αποκαλούσαν γιατί παρ' όλες τις προσπάθειές της άστυνομίας που τον καταζητούσε, αυτός παρέμενε ασύλληπτος. Αυτός ο κ. Γκραίηδς, εφερέτω ως συνένοχος ενός μεγάλου α- πατεώδους, του Ντάνι- ελ Φόρρεστερ που είχε πεθάνει και που είχε αφήσει άπειρα θουάτων πίσω του. Δεν ήξερε η "Αδέλα γιατί, αλλά κά- θε φορά που άκουγε ή διάβαζε για τον κ. Γκραίηδς, ο νους της πήγαινε στο περίεργο και μυστη- ριώδες γινικά, ύψος του πατέρα της.

Ένα πρωί, στο πρό- γευμα, κάτι θέλησε να του πη για την αλλαγή την οποία διαπίστωσε στην ύλη του συμπεριφο- ρά αλλά ο κ. "Ελσγουορθ έσπευσε να την βεβαιώ- ση ότι: «δεν είχε τίποτε και ότι ήταν μάλλον από την κόραση των τελευ- ταίων εδωμάδων.

Το ίδιο πρωί η "Αδέλα δέχθηκε την επίσκεψη μιας ωραιότατης νέας, η οποία παρουσιάσθηκε σ' αυτήν ως Μίς Κόνγουοιτ και η οποία της είπε ότι ο πατέρας της "Αδέλας είχε μεγάλες στενοχώρι- ες. Προσφέρετο δε η Μίς Κόνγουοιτ να οδηγήσει την νέα σε κάποιον δόρα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΜΕ ΗΡΩΑ
ΤΟΝ

Λ. Φάντασμα

Μόφφετ, ο οποίος θα βοηθούσε τον πατέρα της να βγεί από την δύσκολη θέση του. Η "Αδέλα δέχεται όχι όμως χωρίς να ειδοποιήσει προηγουμένως κά- ποιο γνωστό της νέο, τον Πάω Αϊνσγου- ορθ, να παρακολουθήσει το αυτοκίνητό της, για καλό και για κακό. Σε λίγο η Μίς Κόνγουοιτ παίρνει την "Αδέλα μέσα στην πολυτελέστατη λιμουζίνα της και φεύγουν.

Η παρακολούθηση όμως, του Αϊν- σγουορθ γίνεται αντιληπτή και η Μίς Κόνγουοιτ με μια κατάλληλη οδηγία στον σωφέρ της, κατορθώνει να την απο- φύγει.

Όσοι από μια διαδρομή που φάνη- κε της "Αδέλας άτελειώτη, φάνοι σε ένα παλιό σπίτι. Η "Αδέλα οδηγείται σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο όπου την κλει- δώνουν μόνη. Σε λίγο, όμως, ακούγεται

το τρίξιμο της πόρτας που άνοιξε ενώ ταυτοχρόνως πλημμύριζε το δωμάτιο μ' ένα μυστηριώδες πράσινο φως. Τρεμαγμένη η "Αδέλα ρίχνει ένα βλέμμα γύρω της άλ- λα δεν βλέπει κανέναν. Διαπιστώνει μο- νάχα ότι το δωμάτιο ήταν μια μεγάλη βιβλιοθήκη επιπλωμένη απλά, αλλά με επιμέλεια. Ξαφνικά ακούει από πίσω μια φωνή που την χαιρετούσε. Στρέφεται άλ- λα και πάλι δεν βλέπει κανέναν. «Είμαι ο δόκτωρ Μόφφετ» επαναλαμβάνει η φω- νή η οποία την καλεί να καθήσει. Η "Α- δέλα άσχημα να πέσει σ' ένα κάθισμα.

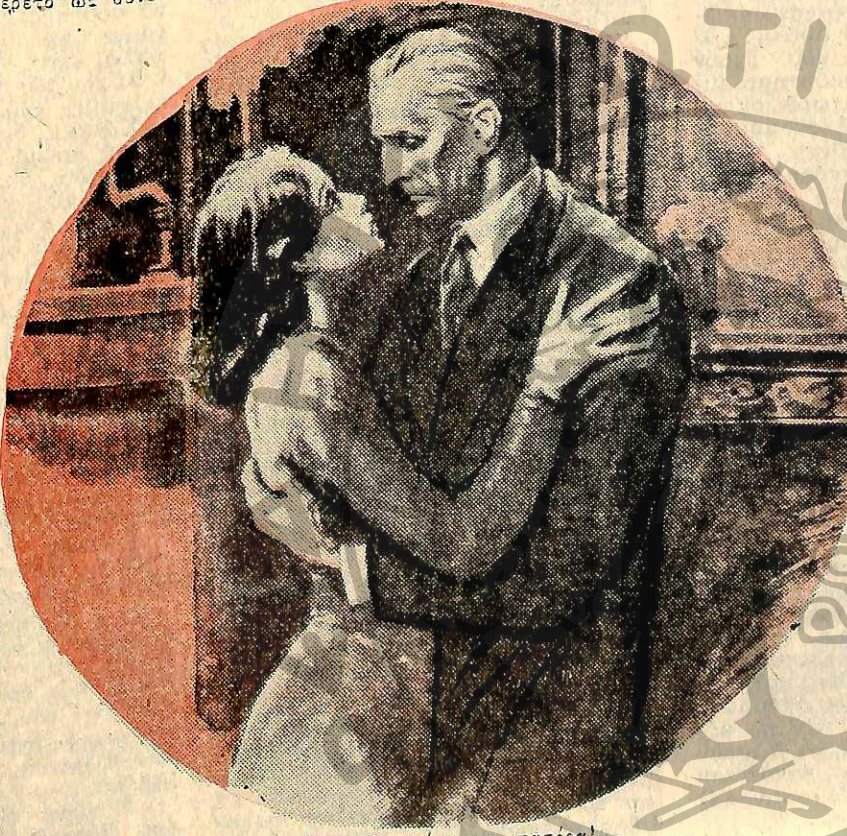
Την ίδια ώρα, μια ακαθόριστη στην αρ- χή σιλουέτα αρχίζει να διαγράφεται α- πέναντί της. Ήταν ο δωρ Μόφφετ, η μάλλον το φάσμα του. Η "Αδέλα βλέπει μόνον τον όγκο του σώματός του, συγκε- χυμένο και αυτόν, αλλά όχι και το πρό- σωπό του. Το φάντασμα καθέσται στο ά- πέναντι κάθισμα και ανάθει ένα σιγί- ρο. Ο δωρ Μόφφετ αρχίζει να μιλά. Δίδει διάφορες πληροφορίες στην "Αδέλα για το άτομό του. Ήταν γιγατός αλλά δεν έλασκυσε πιά, εδώ και αρκετά χρό- νια την επιστήμη του. Την είχε εγκατα- λείψει για άλλες πιο ευχάριστες και επι- κερδείς επιχειρήσεις. Έν συνεχεία την πληροφορεί ότι είναι το πιο άσχημο πλά- σμα της δημιουργίας, γι' αυτό και κρύ- βει το πρόσωπό του. Περισσότερο δηλ. γι' αυτό, γιατί θέλει επίσης και να μη του αναγνωρίσει. Θα το ήταν πολύ δυ- σάρεστο αυτό.

2ον
-Ν

ΑΙ, θα ήταν και για σάς και για μένα, πολύ δυσάρε- στο αυτό, επανέλαβε, τονίζοντας τις λέξεις. "Αλλά άς μη μάς άπα- σχολεί τώρα αυτό. Κρύβω το πρόσωπό μου από όλους. Οι φόβοι σας εξαλείφθη- σαν τώρα εντελώς.

—Έντελώς, εβεβαί- ωσε η "Αδέλα, βιά- ζοντας τον έαυτό της.

—Θαυμάσια! Τώρα μπορούμε να μιλούμε στην ουσία της ύπο- ψέως. Πρέπει όμως, να εξηγήσω γι' αυτό το πράσινο φως, ότι μόνον όταν βυθίζωμαι σ' αυτό, αισθάνομαι τον έαυτό μου άνετα και χωρίς στενοχώ- ρια. Είναι τσόνον τι- να το στοιχείο μου. Το πράσινο ξεκουρά- ζει τα νεύρα μου. Το άρρωσθημένο νευρικό μου σύστημα, δεν μπορεί να άνενθη άλ- λο χρώμα από το πράσινο. Έτσι, έχετε

101 "Ας φύγουμε, πατέρα!

≡ 18 ≡

νά ζητήσει το χέρι της Τερέζας.

Η μικρή ξέρει πως θα χρειασθί να χρησιμοποιήσει πονηρία, να δια- κινδυεύσει πολύ για να κερδίσει. Η Σιμόνη είναι αξία για το κάθε τί.

—Εικοσιπέντε χρονών σύνδεσμος, χωρίς νάχω κανένα παράπονο απ' αυτήν... Είναι λιγάκι λεπτό... Κατα- λαβαίνετε, μικρή;

Και βέβαια που το καταλάβαινε. Και υπέμενε... Τί να κάνει; Ο Ρενέ της τόχε υποσχεθί. Θα βρισκόταν διέξοδος... Της είχε δώσει το λόγο του... Δεν μπορούσε να γίνη άλ- λωδός.

—Υποσχεθίτε μου τουλάχιστο ότι δεν θα την ξαναδίτε ποτέ μετά την διακοπή των σχέσεών σας; έπέμεινε η μικρή.

Και ο Ρενέ υποσχόταν κολακευμέ- νος, γιατί τον ζήλευαν και γιατί έ- δωκαν πίστη σε μόνο το λόγο της τιμής του.

—

Και ήρθε ο Σεπτέμβριος. Οι πα- ραθεριστά έπέστρεφαν λίγοι-λίγοι στην πόλη Ξανάπερναν τις παλιές τους συνήθειες.

—Όποτε 'τ' απεφάσισες, Τερέζα;

Θα τον παντρευθίς το γέρο σου;

Η Τερέζα μόλις που ρίχνει μια ματιά στην Σεσίλ που βαδίζει πλάι της, πάνω στο αλόγο της και αυτή, μέσ' στην πλατεία αλλάει του πά- ρκου. Ο γέρος!... Τί ειρωνεία... Της φαίνεται κωμικό να τον λένε έτσι.

—Κατά βάθος ίσως νάχης δική. Με τέτοια διάφορα ηλικίας που έχε- τε, θα τον κάνης όπως θέλεις... άμα παντρευθίτε...

—Α... όσον άφορᾷ αυτό... και η Τερέζα χαμογελά με αυτοπεποίθη- ση... Είναι δική μου δουλειά... Ο Ρενέ με λατρεύει... Η κάθε μου πα- ράκληση θάνα διαταγή γι' αυτόν... Δεν θα με άπατήση ποτέ...

Στο μέλον, ίσως... Άλλά τώρα... Μ' όσο και αν προσπαθί, δεν μπο- ρεί να διώξει από το νου της, την μαραμένη γυναίκα που μόρρεσε να τον κρατήσει σιμά της εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια. Ποιά νάσαν τάχα τα μυστικά τους; Είναι αλήθεια ότι δεν την άγαπά πιά, ότι δεν θα την άποζητήση ποτέ; Από τον καιρό που γύρισαν από το Πόρτ-Κρός, αυτά τα ερωτήματα βασάνιζαν την Τερέζα.

Στην έξοχί τον έβλεπε όση ώρα, τον είχε κοντά της. Ένώ στο Παρί- σι, έφ' όσον οι άρραβώνες δεν είναι ακόμα έπίσημοι, δεν μπορεί νάναί σιμα του, παρᾷ μόνο με τη σκέψη. Δεν τον βλέπει παρᾷ μια φορά την ήμέρα, κλεφτά... και αυτό χάρις στην συνεννοή της θείας της, της γεροντοκόρης... Από υπερβολική τι- μοσητα, δεν τολμά να την ζητήσει, πριν έλευθερωθί εντελώς... Σήμερα ακριβώς πρόκειται να εξηγηθί με την Σιμόνη Που θα κατέληγε ή συ- νομιλία τους; Τί αποτέλεσμα θα εί- χε; Είναι τόσο έκνευρισμένη η Τε- ρέζα...

Στηρουινιάζει το αλόγο της και άπομακρύνεται τρέχοντας προς το Λογκσάμπ, έγκοταλείποντας την φί- λη της την Σεσίλ.

Αυτή την ώρα ακοιβώς η Σιμόνη έπέτυχε την καταδίκη της, στο σα- λονάκι της, της όδοϋ Σοφφρουά.

Εκείνη, πεσμένη στο ντιβάνι και κείνος όρθος από πάνω της, ανταλ- λάσσουν τα τελευταία λόγια.

—Θ' αυτοκτονήσω... Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα... Το φάσμα μου θα σε καταδιώκη πάντα και θα σου δηλητηριάξη τη ζωή.

Εκείνος κολακεύεται από την ά- πελπισία του άφοσιωμένου του ζώου.

—Δεν θα κάνης τρέλλες. Υποσχέ- σου... Όρκίσου... Στο ζήτάω για δικό μου χατήρι, αν αληθινά μ' ά- γαπάς...

Η Σιμόνη ξεσπάει σε λυγμούς.

—Γιατί, μά γιατί το κάνεις αυτό; Έπρόκειτο να ζήσουμε πάντα μα- ζι... Είχαμε πη πως θα παντρευόμα- στε άμα θα βαρύνουσαν την ζωή του έργην. Που είναι οι όρκοι σου; Τί έγιναν οι υποσχέσεις σου; Όταν ά- γαπιούνται δυό άνθρωποι όπως άγα- πούσατε έμεις...

Ξανάρχισε το παραμύθι του. Θά- φευγε για το Κογκό και δεν ήξερε αν θα γύριζε ποτέ και πότε. Δεν εί- χε το δικαίωμα να παρασύρη και αυτήν στην περιπέτειά του. Στο κά- τω-κάτω, μπορούσε να ξαναφτιάξη τη ζωή της. Έπειτα το κλίμα της Αφρικής είναι άπαίσιο... Δεν θα μπορούσε να το υποφέρει η Σιμόνη.

—Ας δοκιμάσουμε. Τί θα σου στοιχίση;

—Μην έπιμένης.

Και άδιαφορώντας για την θλίψη, την άπελπισία που άφηνε πίσω του, φεύγει σαν τον κλέφτη, άφου ρίχνει στα κλεφτά μια τελευταία ματιά στον τόπο που έζησε τόση χαρά, τό- ση ευτυχία.

—

—Κατάλαβα, περισσότεράκη μου... Δεν έπιδοκιμάζω βέβαια... αλλά με σένα ποιος μπορεί να μείνη λογι- κός; Θα κρυφτώ στη σάλλα του μπάνιου και αν διατρέξης κανένα κίνδυνο, θα παρουσιασθώ. Έσεις θα συζητήσετε ήσυχα-ήσυχα έδώ. Έ- ται;

—Δεν θάρθί, θεία Λιόλυ.

Η γεροντοκόρη ρίχνει ένα βλέμμα όλο στοργή στη μικρή.

—Υποκριτρία. Έχεις μάτια που- χουν το χρώμα του άνοιξιάντικου ου- ρανού, μάγουλα σαν ροδοπέταλα και άμφιδάλλεις για τον άγαπημέ- νο σου; Θάρθί και γονατιστός μά- λιστα.

Άλλά έπληττεται που βλέπει την άνεψιά της να μελαγχολή στα τε- λευταία λόγια της, αντί να χαίρε- ται.

Αποσύρεται στην αίθουσα του μπάνιου, σδίνει το φως. Μέσ' στην καρδιά της που τη νόμιζε νεκρή, ξα- ναζούν χίλιες παλιές νεανικές της άναμνήσεις.

Και βέβαια, αυτό που κάνει δεν είναι διόλου καλό... "Αν τόξεραν οι γονείς της μικρή... Άλλά είναι τό- σο ρωμαντική η θεία Λιόλυ... δεν γνώρισε ποτέ την άγάπη... Πώς να μην είναι συγκραταστική με την ά- νηψιά της;

Και την συνώδευσε στο ξενοδο- χείο όπου έχει δώσει ραντεβό με τον άγαπημένο της, σ' ένα ξενοδο- χείο του Λασσόν, αυτή, η άγία και άπραγη μικρή, το περισσότερά της.

Τα λεπτά κυλούν άνυπόφορα άρ- γά για την έκνευρισμένη Τερέζα. Έτσι καθώς κάθεται στην πολυθρό- να, τρέμοντας όλη από την άγωνία και την ταραχή, επαναλαμβάνει και ξαναεπαναλαμβάνει το κείμενο του τηλεγραφήματος που έστειλε το πρωί στον Ρενέ:

«Αδύνατο να γ'σω μακρυά σου. Σέ έκτεύω να μου χαρίσης μια νό- χτα άκόμα. Θα σε πείσω. Θα τα δε- γθώ όλα, άρκει να μη σε χάσω για πάντα...»

Τούδινε ραντεβό στις έξη και

τέταρτο στο ξενοδοχείο αυτό. Είχε υπογράψει «Σιμόνη» άπλως... Μη- πως τόθελε και αυτή; Ένοιωσε τό- σο έντονη την άνάγκη να δοκιμάση τον Ρενέ... Του κάκου της είπε ότι όλα τελείωσαν πιά με την Σιμόνη, ότι έφυγε από το Παρίσι και δεν έ- λαβε καμιά είδησή της... Τις πρώ- τες μέρες έκύτταζε με πόση άγωνία, αλήθεια, το άστυνομικό δελτίο ά- λων τών έφημερίδων, αλλά δεν έβρι- σκε τίποτα που να τον πληροφορή ότι η Σιμόνη προέδη σε κανένα ά- πονεννημένο διάβημα. Κι' άναγκά- στηκε να παραδεχθί ότι και οι πιο έρωτευμένες γυναίκες μπορούν να καλμάρουν, να έχνοϋν, όπως και οι άνδρες, ακριβώς... Άλλά η Τερέζα άγωνία... δεν μπορεί να πιστέψη πως τελείωσαν όλα, πως ήρθε τόσο ευ- κολα η λύσις.

Βασανισμένη από την ζήλεια, τον θέτει υπό δοκιμασίαν. «Τά άέχομαι όλα, άρκει να μη σε χάσω για πάν- ταν».

Αυτό ακριβώς φοβάται η μικρή, να μη συγκινηθί ο Ρενέ από την πρόταση της «δήθεν» πρώην φίλης του και δεχθί να βλέπονται, παρ' όλο που θάναί παντρεμένοι.

—Μ' άγαπά. Δεν θάρθί... λέει μέ- σα της, ενώ τα μάτια της είναι καρ- φωμένα στους δείχτες του ρολογιού που προχωρούν άργά-άργά.

Άλλά, αν πιστέψη το τηλεγράφη- μα, αν συγκινηθί από την πρόσκλη- ση της έγκαταλείμμένης (και έρθη;

—Θα σημαίνι ότι δεν μ' άγαπά... και θα διακόψω μαζύ του... σκέφτε- ται και η καρδιά της πάει να στα- ματήση από την άγωνία.

Έξη και τέταρτο. Η θεία Λιόλυ άνησυχεί και αυτή μέσα απ' την κρύπη της... Και ξάφνου άκούγον- ται χτυπήματα στην πόρτα... Ένα κλειδί που γυρίζει στην κλειδαριά. Τί; Μά τί είναι λοιπόν; Θάρρει κα- νείς ότι η Τερέζα κλαίει.

Άκούει άρκετά ευδιάκριτα, μιάν άνδρική φωνή... μια φωνή άγρια ά- πό το θυμό.

—Α... πολύ ώραίο, πολύ πρωτότυ- πο... Όραία έμπιστοσύνη... Και ό- ραία έγγύησις για το μέλλον, αλή- θεια.

Λίγων λεπτών σιωπή. Και ύστερα μια άδύνατη κοριτσιίστικη φωνούλα που τραυλίζει λόγια άκατάληπτα. "Υστερα λυγμοί. Ξανά. Η Τερέζα λυπάται. Η θεία Λιόλυ δεν μπορεί να καταλάβη γρύ άπ' όλη την υπό- θεση... Τον περιμένει... με τόση ά- γωνία. Και να κλαίη γιατί ήρθε!

—Κρίμα... Η γοητεία διαλύθηκε... Είμαι πολύ δυστυχής... Άλλά φταί- τε σεις, κακοκόριτσο... Δεν μαθαί- νει κανείς την ζωή, χωρίς να τιμω- ρηθί...

Δυστυχώς; Η γοητεία διαλύθηκε; Η θεία Λιόλυ νοιώθει να τρελαίνε- ται... Μια λέξη άκόμα και θ' άνοίξη την πόρτα να πάη μέσα.

—Κρίμα, λέει πάλι ο Ρενέ, ρίξατε στη γη κάτι το ύπέροχο, το αϊθέ- ριο... Δεν θα μπόρεσω να σας ξανα- δώ... ούτε να σας συγχωρήσω. Προ- τιμώ να σταματήσουμε.

Τά υπόλοιπα λόγια τα σκεπάζουν οι λυγμοί της Τερέζας. Η θεία τραβά το σύρτη. Άφου- γκράζεται. Άλλά τίποτα. Η σιωπή έχει και πάλι άπλωθί παντού. Τι πάντα...

(Συνέχεια στη σελίδα 36)

την εξήγηση... του πρασίνου μυστηρίου που μας περιβάλλει.

Η 'Αδέλα αισθανόταν την ανυπομονησία να την κυριεύει ολοένα περισσότερο.

Τί ατελείωτος πρόλογος! Κύτταξε και πάλι προς το μέρος του συνομιλητού της. Η ίδια ομίχλη μπρός στο πρόσωπό του.

—Καί κάτι ακόμη, μουρμούρισε ο δωρ Μόφφρετ. Η άσχημία μου και η νευρασθένειά μου μ' έκαναν να υποφέρω πολύ. Αυτό, φυσικά, μου άλλαξε τον χαρακτήρα, μ' έκανε σκληρό. Συχαίνομαι τους ιδεολόγους και τους δνειροπόλους. Είμαι ένας άνθρωπος με εύθυμια και καί λογική που δεν έχει καμιά σχέση με τα αισθήματα. Όλες μου οι πράξεις διέπονται από ένα εγωϊστικό συμφέρον και οι επιθυμίες μου είναι για μένα νόμος. Για να επιτύχω του σκοπού μου, καταστρέφω κάθε εμπόδιο που θα παρουσιασθώ στο δρόμο μου. Με καταλαβαίνετε τώρα;

Εκείνη χαμογέλασε. Πώς μπορούσε να καταλάβει έναν άνθρωπο που είχε κρυμμένο το πρόσωπό του;

—Ναί, ψιθύρισε, νομίζω ότι σάς καταλαβαίνω.

—Ωραία! Και τώρα, θα έχετε βέβαια, κουρασθεί να ακούτε να σάς μιλάω όλο για μένα. Ήσυχάστε, όμως... και ή περιστολογία έτελείωσε. Τώρα θ' αλλάξω θέμα. Θάχατε βέβαια, ακούσει γι' αυτόν τον Ντάνιελ Φόρρεστερ.

—Νομίζω... μουρμούρισε η 'Αδέλα καθώς έφερνε στο νου της τους τριστηλούς τίτλους της πρωϊνης έφημερίδας.

—Λοιπόν, αυτός ο Φόρρεστερ, για τον οποίο δεν θα σάς απασχολήσω επί πολύ, ήταν σχεδόν σαν κι' εμένα: φιλόδοξος, σκληρός, επιθετικός, κυττάζοντας μόνον το συμφέρον του και κοροϊδεύοντας τους νόμους. Το δεινό του ήταν να κάμει πολλά λεπτά. Για να το επιτύχει, έσκαρωσε ένα κολοσσιαίο σύστημα απάτης, από τα μεγαλοφυέστερα που έχουν γίνει ποτέ. Σε χρονικό διάστημα μικρότερο του έτους, κατώρθωσε να βάλει στο χέρι δέκα εκατομμύρια λίρες. Ο θάνατός του έθεσε τέρμα στην δράση του. Η απάτη, όμως, μόλις τρεις μήνες ύστερ' από τον θάνατό του ανακαλύφθηκε.

—Ενας νέος φόβος κυριεύσε την 'Αδέλα. Νομίζει ότι μάντευε που ήθελε να καταλήξει ο δωρ Μόφφρετ. Αυτός εξηκολούθησε:

—Μετά τον θάνατό του, ξέσπασε η θύελλα. Κατά εκατοντάδες τα θυμάτα του έπαρουσιάζοντο στην δικαιοσύνη. Η έρευνα που έγινε στα βιβλία του, τα απεκάλυψε όλα. Έν τούτοις, για να ίκανοποιηθώ το πλήθος των θυμάτων του Φόρρεστερ, έπρεπε να βρεθώ ένα άλλο... θυμά.

Ο δωρ Μόφφρετ ξέσπασε σ' ένα σαρκώδιο γέλιο.

—Το θυμά αυτό, συνέχισε ύστερα από λίγο, το καταζητούν ακόμη οι αρχές. Και θα ψάχνουν για πολύ ακόμη, αν δεν τους βοηθήσω εγώ. Η υπόθεσις είναι λιγάκι περίπλοκος... Η αστυνομία, βρήκε εδώ και κεί κάτι ίχνη, αλλά δεν ξέρει ακόμη σε ποιόν ανήκουν ακριβώς. Έν τώ μεταξύ οι έφημερίδες για να δώσουν κάποιαν υπόστασις στον άνεύρετον αυτόν άνθρωπο, τον ονόμασαν «Ο Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς».

Η 'Αδέλα ανατινάχθηκε μόλις άκουσε αυτό το όνομα, αν και το περιέμενε.

—Βλέπω, έκανε ο δωρ Μόφφρετ, ότι το όνομα αυτό δεν σάς είναι έντελώς άγνωστο... Λοιπόν, οι αρχές καταζητούν τον μυστηριώδη αυτόν κ. Γκραϊνθς. Ψάχνουν και πάλι στα χαρτιά του Φόρρεστερ, ελπίζοντας να ανακαλύψουν μίαν ένδειξη επί

του συνενόχου του. Αν κατορθώσουν στο τέλος να τον ανακαλύψουν, ασφαλώς θα τιμωρηθώ. Ο κ. Γκραϊνθς, αν συλλαβή, θα φάγη δέκα με δεκαπέντε χρονάκια, το ελάχιστο.

Η 'Αδέλα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή φρίκης. —Είπατε τίποτε, δεσποινίς;... Τιποτε;... Λοιπόν, οι έρευνες εν τούτοις αυτές θα παραμείνουν άκαρπες, γιατί μερικά από τα χαρτιά του Φόρρεστερ, αυτά ακριβώς, που άφορούσαν την ταυτότητα του συνενόχου του, έχουν εξαφανισθώ.

—Εξαφανισθώ; επανέλαβε η 'Αδέλα με φωνή υπόκωφη. Θέλετε να πείτε ότι...

—Ναί, τα χαρτιά αυτά από μια σύμπτωση πανευτυχώς, έπεσαν στα χέρια μου και βρίσκονται τώρα μέσα σε μια κασετίνα κρυμμένα σε μέρος ασφαλές. Χάρis στα χαρτιά αυτά, ο μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς, δεν είναι πια διόλου μυστηριώδης.

Η 'Αδέλα ένοιωσε κάτι να την πνίγει.

Βρήκε εν τούτοις την δύναμη να ψιθυρίσει:

—Ποιός... Ποιός είναι, λοιπόν; —Ενα συννεφάκι γαλάζιου καπνού ανέβηκε στριφογυρίζοντας προς την όροφή και κατόπι ακούστηκε πάλι η φωνή του δωρ Μόφφρετ:

—Είναι ο Βιργίλιος 'Ελσγουορθ Καϊήστλ, ο πατέρας σας!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η εξαμήνος συνέλευσις της διευθυνούσης επιτροπής της Κναϊκερμπεκερ Φάινανς Κορποράτιονς υπήρξε θυελλώδης. Πολλά μέλη της διεμαρτυρήθησαν κατά των νέων αποφάσεων του προέδρου των, Βιργιλίου 'Ελσγουορθ Καϊήστλ. Αν τεγκλήσεις και φραστικοί διαξιφισμοί πήραν κι' έδωκαν έπάνω από το τραπέζι από άκαζού. Οι θορυβώδεις αυτές επιθέσεις και άντιπεθέσεις, πολύ λίγο εταίριαζαν με το περιβάλλον, με την αίθουσα δηλαδή με την αούστηρά επίπλωση. Οι τέξντελμας που άπήρταν το συμβούλιο, συνεπαρμένοι από τον θυμό, είχαν ξεχάσει κάθε κανόνα καλής συμπεριφοράς. Έτσι η συνέλευσις αυτή, υπήρξε η πιο ταραχώδης στην ιστορίαν της Κναϊκερμπεκερ.

Επί τέλους η συνεδρίασις τελείωσε. Ο κ. Καϊήστλ, έπέστρεψε στο ιδιαίτερό του γραφείο και έπεσε σε μια πολυθρόνα σφογνίζοντας το κάθιστρόν πρόσωπό του. Ένα χαμόγελο θριάμβου είχε άποκρυσταλλωθή

στα χείλη του. Τί ώραίο άγώνα είχε διεξαγάγει! Άλληλοδιδάχων επιθετικός, κόλαξ, εύνης και βίαιος, κατώρθωσε στο τέλος να επιβάλει τας άπόψεις του. Και να που νίκησε. Ήρεμος, τώρα, ο κ. Καϊήστλ, με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, άναπαριστούσε με την φαντασία του όλες τις φοβερές εκείνες στιγμές, όταν άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα, και μπήκε μέσα η 'Αδέλα. Η κόρη του κ. Καϊήστλ ήταν η μόνη που είχε το δικαίωμα να μπαίνει στο γραφείο του πανισχύρου Προέδρου, χωρίς να ζητή προηγουμένως την άδειά του.

Βυθισμένος στις σκέψεις του ο κ. Καϊήστλ δεν άντελήφθη τίποτε. Είχε σηκωθεί άλλωστε έν τώ μεταξύ και στεκότανε όρθιος δίπλα στο παρθέριο. Η 'Αδέλα έκανε μερικά βήματα μέσα στο εύρύχωρο δωμάτιο και κατόπι στάθηκε άπότομα και κύτταξε τον πατέρα της. Το εύθυτονές σώμα του, το χαμόγελο της ίκανοποίησεως που ήταν πάντα ζωγραφισμένο στα χείλη του, κατέπληξαν την 'Αδέλα. Οι συγκινήσεις, όμως, που είχε δοκιμάσει ήσαν άρκετά έντονες, ώστε να μην μπορεί τώρα η νέα να πληροφορηθώ επί των αϊτίων και των άποτελεσμάτων της άλλαγής, της οποίας παρίστατο τώρα μάρτυς. Μιά πράσινη ομίχλη άπλωνόταν ακόμη μπροστά στα μάτια της και τ' αυτιά της βοούζαν τα λόγια του δωρ Μόφφρετ.

—Πατέρα, ψιθύρισε.

Ο κ. Καϊήστλ στράφηκε άπότομα και το θριαμβευτικό του μειδίαμα μετετράπη σε μια έκφραση μεγάλης τρυφερότητος, μόλις άντίκρισε την κόρη του.

—Τί εύχάριστη έκπληξις ήταν αυτή, κοροϊδα μου!... Έκανε προχωρώντας προς την κόρη του και σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του. Δεν συνηθίζεις και τόσο να έπισκέπτεσαι τον γέρω-πατέρα σου. Κάθισε τώρα με μου πής πώς έγινε αυτό... Αισθάνομαι σήμερα τον έαυτό μου τόσο καλά, ώστε να είμαι έτοιμος να σου καλύψω τώρα αμέσως οποιοδήποτε έλλειμμα του προϋπολογισμού σου...

Σώπασε όμως άπότομα και άρχισε να τρέμει. Είχε παρατηρήσει την χλωμάδα της 'Αδέλας και την έκφραση της άπελπισίας που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό της.

—Μά έσύ φαίνεσαι ταραγμένη, της ψιθύρισε. Τί έγεις;

—Πατέρα... ξέρω... ήταν η άπάντησις της νέας.

Και η φωνή της δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

—Έπειτα την κύτταξε μ' ένα βλέμμα άτονο. Ένα φοβερό προαίσθημα τον κυριεύσε έφηνικά.

—Ξέρεις;... Ξέρεις;... έψιθύρισε.

—Τά πάντα, πατέρα. Έκανε με την ίδια άπόκοσμη, σαν βογγητό, φωνή η 'Αδέλα.

Σώπασε και σε λίγο ψιθύρισε:

—'Ας καθήσουμε, πατέρα. Πρέπει να σου μιλήσω.

Ο κ. Καϊήστλ διευθύνθηκε με βήματα άρνα προς μια πολυθρόνα και έπεσε βαρύν μέσα σ' αυτήν. Η 'Αδέλα πώς ένα κάθισμα και κάθισε άπέναντί του.

Εμεσολάβησε μια σιωπή βαρεία, καταθλιπτική. Την διέκοψε πρώτη η 'Αδέλα.

—Πατέρα, είπε, είναι αλήθεια ότι έσύ είσαι ο Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς;

—'Αν και την περίμενε αυτήν την

ερώτηση ο κ. Καϊήστλ, έν τούτοις τινάχτηκε άνήσυχος.

—Κάποιος θα έφλυάρησε, ψιθύρισε.

Η 'Αδέλα ένευσε καταφατικά. —Ποιός; ρώτησε ο πατέρας της.

—Εκείνη δίστασε. Ξανάφερε στο νου της όλη εκείνη την τρομερή είκόνα της βιβλιοθήκης που ήταν λουσμένη μέσα στο πράσινο φως και του μυστηριώδους εκείνου ανθρώπου που καθότανε άπέναντί της άθέατος.

—Κάποιος δόκτωρ Μόφφρετ, άπήντησε, προφέροντας άργά-άργά τις λέξεις.

Ο κ. Καϊήστλ έμεινε σαν άποβλακωμένος.

Η 'Αδέλα έσκυψε και πήρε το χέρι του που έτρεμε.

—Θάρρος, πατέρα, του ψιθύρισε, δεν μπορεί το πράγμα να είναι τόσο τρομερό, όσο το φανταζόμαστε.

Εκείνος χαμογέλασε με πικρία. —Όποτε, έπλε, ήλθε και σε βρήκε! Ένόσω είχα να κάνω μονάχα εγώ μαζί του, είχα το θάρρος και την δύναμη να άντιπαλαίσω, να βρω τον τρόπο να βγω άπό μέσα... Τώρα όμως που έμπλεξε και σένα στην υπόθεσι!... Ω, Θεέ μου!...

—Πατέρα, έκανε με ύφος παρακλητικό η νέα, μην άπελπίζεις έτσι. Έγώ είμαι πολύ εύχαριστήμένη που με προειδοποίησε. Θα μπορέσω έτσι, να σε βοηθήσω. Θα ένώσουμε τις προσπάθειές μας για να βγής άπό το άδιέξοδο. 'Ας δούμε τώρα, πώς θα τα καταφέρουμε. Πρέπει να κάνουμε ένα σχέδιο δράσεως.

Εκείνος έκούνησε το κεφάλι άπελπισμένα.

—Φοδούμαι, κόρη μου, είπε, ότι θα ήταν έντελώς περιττό. Ο δωρ Μόφφρετ μπορεί να με καταστρέψει. Δεν πρόκειται έδώ περί άγώνος άποκαλύπτου και είλικρινούς. Ο δωρ Μόφφρετ χτυπάει στη σκιά, προδοτικά. Ο μόνος μου φόβος ήτανε μή το φίδι αυτό σε είδοποίησθ.

—Πατέρα, σε έξορκίζω, μην άπελπίσεις! Έτσι. Είμαι σίγουρη ότι θα μπορέσουμε να υπερασπισθώμε.

Ο κ. Καϊήστλ σηκώθηκε άπότομα. Μέσα του ώρθώθηκε και πάλι ο άνθρωπος της θελήσεως και της πυνής. Από την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει λίγο μετά την είσοδό της κόρης του, πέρασε τώρα σε μια κατάσταση έξ διαμέτρου άντίθετη. Η λύσσα ενάντιον του φοβερού άντιπάλου τον έπνιγε τώρα.

—Ω! έφώναξε, αν μπορούσα να τον βάλω στο χέρι!... Πού θα μου πάγη όμως! Θα τσακίσω το βρωμερό έρπετό. Το κακό μόνον είναι ότι άνακάτεψε κι' εμένα. Ότι έζήτησε να έκμεταλλευθώ ένα άθώο κορίτσι για να επιτύχθ το σκοπό του. Δεν θα τα καταφέρη όμως!...

—Πατέρα, άγαπημένε... ψιθύρισε η κόρη.

Καταβάλλοντας μια τρομερή προσπάθεια ο κ. Καϊήστλ, κατώρθωσε να επιβληθώ του έαυτού του.

—'Ας δούμε τί μπορούμε να κάνουμε, είπε η 'Αδέλα. Προηγούμενος όμως, θέλω να μου τάς όμολογήσης όλα. Είναι αλήθεια ότι είσαι ο Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς;

—Ναί. Σε παρακαλώ, όμως, να μη με περιφρονήσης γι' αυτό. 'Εταιρία σ' ένα αξιοζήλευτο σημείο, άλλα έξημίωσα τα προσωπικά μου συμφέροντα. Έδω κι' ένα χρόνο, ήταν η καταστροφή. Σήμερα, αν και η

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

του συνενόχου του. Αν κατορθώσουν στο τέλος να τον ανακαλύψουν, ασφαλώς θα τιμωρηθώ. Ο κ. Γκραϊνθς, αν συλλαβή, θα φάγη δέκα με δεκαπέντε χρονάκια, το ελάχιστο.

Η 'Αδέλα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή φρίκης.

—Είπατε τίποτε, δεσποινίς;... Τιποτε;... Λοιπόν, οι έρευνες εν τούτοις αυτές θα παραμείνουν άκαρπες, γιατί μερικά από τα χαρτιά του Φόρρεστερ, αυτά ακριβώς, που άφορούσαν την ταυτότητα του συνενόχου του, έχουν εξαφανισθώ.

—Εξαφανισθώ; επανέλαβε η 'Αδέλα με φωνή υπόκωφη. Θέλετε να πείτε ότι...

—Ναί, τα χαρτιά αυτά από μια σύμπτωση πανευτυχώς, έπεσαν στα χέρια μου και βρίσκονται τώρα μέσα σε μια κασετίνα κρυμμένα σε μέρος ασφαλές. Χάρis στα χαρτιά αυτά, ο μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς, δεν είναι πια διόλου μυστηριώδης.

Η 'Αδέλα ένοιωσε κάτι να την πνίγει.

Βρήκε εν τούτοις την δύναμη να ψιθυρίσει:

—Ποιός... Ποιός είναι, λοιπόν; —Ενα συννεφάκι γαλάζιου καπνού ανέβηκε στριφογυρίζοντας προς την όροφή και κατόπι ακούστηκε πάλι η φωνή του δωρ Μόφφρετ:

—Είναι ο Βιργίλιος 'Ελσγουορθ Καϊήστλ, ο πατέρας σας!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η εξαμήνος συνέλευσις της διευθυνούσης επιτροπής της Κναϊκερμπεκερ Φάινανς Κορποράτιονς υπήρξε θυελλώδης. Πολλά μέλη της διεμαρτυρήθησαν κατά των νέων αποφάσεων του προέδρου των, Βιργιλίου 'Ελσγουορθ Καϊήστλ. Αν τεγκλήσεις και φραστικοί διαξιφισμοί πήραν κι' έδωκαν έπάνω από το τραπέζι από άκαζού. Οι θορυβώδεις αυτές επιθέσεις και άντιπεθέσεις, πολύ λίγο εταίριαζαν με το περιβάλλον, με την αίθουσα δηλαδή με την αούστηρά επίπλωση. Οι τέξντελμας που άπήρταν το συμβούλιο, συνεπαρμένοι από τον θυμό, είχαν ξεχάσει κάθε κανόνα καλής συμπεριφοράς. Έτσι η συνέλευσις αυτή, υπήρξε η πιο ταραχώδης στην ιστορίαν της Κναϊκερμπεκερ.

Επί τέλους η συνεδρίασις τελείωσε. Ο κ. Καϊήστλ, έπέστρεψε στο ιδιαίτερό του γραφείο και έπεσε σε μια πολυθρόνα σφογνίζοντας το κάθιστρόν πρόσωπό του. Ένα χαμόγελο θριάμβου είχε άποκρυσταλλωθή

στα χείλη του. Τί ώραίο άγώνα είχε διεξαγάγει! Άλληλοδιδάχων επιθετικός, κόλαξ, εύνης και βίαιος, κατώρθωσε στο τέλος να επιβάλει τας άπόψεις του. Και να που νίκησε. Ήρεμος, τώρα, ο κ. Καϊήστλ, με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, άναπαριστούσε με την φαντασία του όλες τις φοβερές εκείνες στιγμές, όταν άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα, και μπήκε μέσα η 'Αδέλα. Η κόρη του κ. Καϊήστλ ήταν η μόνη που είχε το δικαίωμα να μπαίνει στο γραφείο του πανισχύρου Προέδρου, χωρίς να ζητή προηγουμένως την άδειά του.

Βυθισμένος στις σκέψεις του ο κ. Καϊήστλ δεν άντελήφθη τίποτε. Είχε σηκωθεί άλλωστε έν τώ μεταξύ και στεκότανε όρθιος δίπλα στο παρθέριο. Η 'Αδέλα έκανε μερικά βήματα μέσα στο εύρύχωρο δωμάτιο και κατόπι στάθηκε άπότομα και κύτταξε τον πατέρα της. Το εύθυτονές σώμα του, το χαμόγελο της ίκανοποίησεως που ήταν πάντα ζωγραφισμένο στα χείλη του, κατέπληξαν την 'Αδέλα. Οι συγκινήσεις, όμως, που είχε δοκιμάσει ήσαν άρκετά έντονες, ώστε να μην μπορεί τώρα η νέα να πληροφορηθώ επί των αϊτίων και των άποτελεσμάτων της άλλαγής, της οποίας παρίστατο τώρα μάρτυς. Μιά πράσινη ομίχλη άπλωνόταν ακόμη μπροστά στα μάτια της και τ' αυτιά της βοούζαν τα λόγια του δωρ Μόφφρετ.

—Πατέρα, ψιθύρισε.

Ο κ. Καϊήστλ στράφηκε άπότομα και το θριαμβευτικό του μειδίαμα μετετράπη σε μια έκφραση μεγάλης τρυφερότητος, μόλις άντίκρισε την κόρη του.

—Τί εύχάριστη έκπληξις ήταν αυτή, κοροϊδα μου!... Έκανε προχωρώντας προς την κόρη του και σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του. Δεν συνηθίζεις και τόσο να έπισκέπτεσαι τον γέρω-πατέρα σου. Κάθισε τώρα με μου πής πώς έγινε αυτό... Αισθάνομαι σήμερα τον έαυτό μου τόσο καλά, ώστε να είμαι έτοιμος να σου καλύψω τώρα αμέσως οποιοδήποτε έλλειμμα του προϋπολογισμού σου...

Σώπασε όμως άπότομα και άρχισε να τρέμει. Είχε παρατηρήσει την χλωμάδα της 'Αδέλας και την έκφραση της άπελπισίας που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό της.

—Μά έσύ φαίνεσαι ταραγμένη, της ψιθύρισε. Τί έγεις;

—Πατέρα... ξέρω... ήταν η άπάντησις της νέας.

Και η φωνή της δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

—Έπειτα την κύτταξε μ' ένα βλέμμα άτονο. Ένα φοβερό προαίσθημα τον κυριεύσε έφηνικά.

—Ξέρεις;... Ξέρεις;... έψιθύρισε.

—Τά πάντα, πατέρα. Έκανε με την ίδια άπόκοσμη, σαν βογγητό, φωνή η 'Αδέλα.

Σώπασε και σε λίγο ψιθύρισε:

—'Ας καθήσουμε, πατέρα. Πρέπει να σου μιλήσω.

Ο κ. Καϊήστλ διευθύνθηκε με βήματα άρνα προς μια πολυθρόνα και έπεσε βαρύν μέσα σ' αυτήν. Η 'Αδέλα πώς ένα κάθισμα και κάθισε άπέναντί του.

Εμεσολάβησε μια σιωπή βαρεία, καταθλιπτική. Την διέκοψε πρώτη η 'Αδέλα.

—Πατέρα, είπε, είναι αλήθεια ότι έσύ είσαι ο Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς;

—'Αν και την περίμενε αυτήν την

ερώτηση ο κ. Καϊήστλ, έν τούτοις τινάχτηκε άνήσυχος.

—Κάποιος θα έφλυάρησε, ψιθύρισε.

Η 'Αδέλα ένευσε καταφατικά. —Ποιός; ρώτησε ο πατέρας της.

—Εκείνη δίστασε. Ξανάφερε στο νου της όλη εκείνη την τρομερή είκόνα της βιβλιοθήκης που ήταν λουσμένη μέσα στο πράσινο φως και του μυστηριώδους εκείνου ανθρώπου που καθότανε άπέναντί της άθέατος.

—Κάποιος δόκτωρ Μόφφρετ, άπήντησε, προφέροντας άργά-άργά τις λέξεις.

Ο κ. Καϊήστλ έμεινε σαν άποβλακωμένος.

Η 'Αδέλα έσκυψε και πήρε το χέρι του που έτρεμε.

—Θάρρος, πατέρα, του ψιθύρισε, δεν μπορεί το πράγμα να είναι τόσο τρομερό, όσο το φανταζόμαστε.

Εκείνος χαμογέλασε με πικρία. —Όποτε, έπλε, ήλθε και σε βρήκε! Ένόσω είχα να κάνω μονάχα εγώ μαζί του, είχα το θάρρος και την δύναμη να άντιπαλαίσω, να βρω τον τρόπο να βγω άπό μέσα... Τώρα όμως που έμπλεξε και σένα στην υπόθεσι!... Ω, Θεέ μου!...

—Πατέρα, έκανε με ύφος παρακλητικό η νέα, μην άπελπίζεις έτσι. Έγώ είμαι πολύ εύχαριστήμένη που με προειδοποίησε. Θα μπορέσω έτσι, να σε βοηθήσω. Θα ένώσουμε τις προσπάθειές μας για να βγής άπό το άδιέξοδο. 'Ας δούμε τώρα, πώς θα τα καταφέρουμε. Πρέπει να κάνουμε ένα σχέδιο δράσεως.

Εκείνος έκούνησε το κεφάλι άπελπισμένα.

—Φοδούμαι, κόρη μου, είπε, ότι θα ήταν έντελώς περιττό. Ο δωρ Μόφφρετ μπορεί να με καταστρέψει. Δεν πρόκειται έδώ περί άγώνος άποκαλύπτου και είλικρινούς. Ο δωρ Μόφφρετ χτυπάει στη σκιά, προδοτικά. Ο μόνος μου φόβος ήτανε μή το φίδι αυτό σε είδοποίησθ.

—Πατέρα, σε έξορκίζω, μην άπελπίσεις! Έτσι. Είμαι σίγουρη ότι θα μπορέσουμε να υπερασπισθώμε.

Ο κ. Καϊήστλ σηκώθηκε άπότομα. Μέσα του ώρθώθηκε και πάλι ο άνθρωπος της θελήσεως και της πυνής. Από την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει λίγο μετά την είσοδό της κόρης του, πέρασε τώρα σε μια κατάσταση έξ διαμέτρου άντίθετη. Η λύσσα ενάντιον του φοβερού άντιπάλου τον έπνιγε τώρα.

—Ω! έφώναξε, αν μπορούσα να τον βάλω στο χέρι!... Πού θα μου πάγη όμως! Θα τσακίσω το βρωμερό έρπετό. Το κακό μόνον είναι ότι άνακάτεψε κι' εμένα. Ότι έζήτησε να έκμεταλλευθώ ένα άθώο κορίτσι για να επιτύχθ το σκοπό του. Δεν θα τα καταφέρη όμως!...

—Πατέρα, άγαπημένε... ψιθύρισε η κόρη.

Καταβάλλοντας μια τρομερή προσπάθεια ο κ. Καϊήστλ, κατώρθωσε να επιβληθώ του έαυτού του.

—'Ας δούμε τί μπορούμε να κάνουμε, είπε η 'Αδέλα. Προηγούμενος όμως, θέλω να μου τάς όμολογήσης όλα. Είναι αλήθεια ότι είσαι ο Μυστηριώδης κ. Γκραϊνθς;

—Ναί. Σε παρακαλώ, όμως, να μη με περιφρονήσης γι' αυτό. 'Εταιρία σ' ένα αξιοζήλευτο σημείο, άλλα έξημίωσα τα προσωπικά μου συμφέροντα. Έδω κι' ένα χρόνο, ήταν η καταστροφή. Σήμερα, αν και η

θέσις μου δεν είναι πια τόσο άσχημη, έν τούτοις με δυσκολία θα εύρισκα 50.000 δολάρια να δανεισθώ.

Πέρασα άπειρες νύχτες άγρυπνος, κάνοντας σχέδια επί σχεδίων. Η κακοτυχία όμως, είχε λυσσάσει μαζί μου, με τις άτομικές μου έπιχειρήσεις.

—Πόσο είμαι λυπημένη, πατέρα, φερθηκα πολύ άπερίσκεπτα. Ένας άλλος στη θέση μου θα είχε περισσότερο μυαλό και κρίση. Αν έμελε-τούσα καλλίτερα την υπόθεσι, ο Φόρρεστερ δεν θα μπορούσε να με εξαπατήσει! Είδα στην έπιχειρήσις του μια εύκαιρία να ξαναφτιάσω την περιουσία μου, και ρίχτηκα σ' αυτήν με κλειστά μάτια. Αυτό είναι όλο... Έλπίζα να σε κρατήσω για πάντα έξω από αυτό το αξιοθρήνητο μυστικό, άλλα δεν το κατώρθωσα. Πες μου τώρα, με μισείς;

—Πατέρα, σ' αγαπώ! Φώναξε με είλικρινή έκρηξη η 'Αδέλα.

—Δέν το αξίζω έν τούτοις.

Η νέα τον άγκάλιασε και τον φίλησε.

—Η πρώτη μου σκέψις, έσυνέχισε εκείνος, μόλις είδα ότι έμενα έξω, ήταν να άποζημιώσω άνωύμως τα θυμάτα μας. Η ένέργεια αυτή θα άπαιτούσε, βέβαια, καιρό, άλλα ήταν η μόνη έντιμος λύσις... Προς τον σκοπόν αυτόν, θα διέθετα κάθε χρόνο ένα ώρισμένο ποσόν από τα εισοδήματά μας. Λίγο, όμως, καιρό μετά τον θάνατό του Φόρρεστερ, η αστυνομία και οι έφημερίδες άρχισαν να κάμουν λόγο για κάποιον μυστηριώδη κ. Γκραϊνθς, τον οποίο παρουσιάζανε ως συνένόχο του άπατεώδους. Άλλά και τότε ακόμη, πολύ λίγο φοβήθηκα μήπως προδοθώ το μυστικό μου. Ήξερα βέβαια ότι δι-άφορα ένοχοποιητικά έγγραφα, όπως το έταιρικόν συμβόλαιο, βρίσκόντουσαν μέσα στο γραφείο του Φόρρεστερ, με είχε όμως ο ίδιος βεβαιώσει, τον καιρό που ήταν άρρωστος, ότι τά είχε καταστρέψει. Γιατί με γέλασε, δεν ξέρω. Όπως-δήποτε, ένα μήνα περίπου μετά τον θάνατό του άπατεώδους μου έτηλε-φώνησαν.

—Ήταν, ο δωρ Μόφφρετ; ρώτησε η 'Αδέλα.

—Ναί. Δέν τον έχω ακόμη ποτέ ιδώ. Μου μιλούσε συχνά τηλεφωνικώς και μου έστειλε πολλά γραμμάτια γραμμένα στην γραφομηχανή, για τον ίδιο σκοπό. Πρόκειται, όπως, βέβαια, θα κατάλαβες περί έκδοιάστού. Ισχυρίζεται ότι έχει άποδείξεις της συνεργασίας μου με τον Φόρρεστερ. Επαπειλημένως δέ με έχει πληροφορήσει περί των συνεπειών τις οποίες θα είχε το φανέρωμα αυτόν των χαρτιών.

—Τί ακριβώς θα συμβεί, πατέρα, σε μια

ΕΚΕΙΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ, μια ήλικιωμένη δεσποινίς περίπου εξήντα ετών, έχει αφιερώσει όλη της την ζωή και όλη της την μεγάλη περιουσία, στην έρευνα των αρχαίων των παλαιών μοναστηριών και πυργών της Γαλλίας. Για την ώρα βρίσκεται στο Βιρινιάν, μαζί με την νεαρά γραμματέα της δεσποινίδα 'Ισαβέλλα Ντωμενέ μια νέα από πολύ καλό αλλά όχι πλούσιο σπίτι. Ο πατέρας της γνωστός στρατηγός, έχει παντρευτεί για δεύτερη φορά και η μητέρα της 'Ισαβέλλας την αγαπάει πολύ. 'Επειδή όμως είναι πολλά παιδιά στο σπίτι η 'Ισαβέλλα αναγκάστηκε να εργαστεί και είναι από δύο ετών περίπου στην υπηρεσία της δεσποινίδος ντέ Ρεϊζεβίλ. Η 'Ισαβέλλα Ντωμενέ δεν είναι ίσως καλλονή αλλά είναι μια νέα με πολύ ευχάριστο εξωτερικό, εύκοιτες σάρκες, ετών, με ωραία πλούσια μαύρα μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια και απαλό δροσερό δέρμα. Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έρχεται για τέταρτη φορά στο Βιρινιάν με τον σκοπό να επισκεφθεί τον παλιό πύργο του Κρουαζίλ μέσα στην βιβλιοθήκη του οποίου υπάρχουν πολύτιμα, παλαιά αρχεία. Όλες οι προηγούμενες απόπειρες που είχε κάνει για να επισκεφθεί τον τότε πύργο είχαν ναυαγήσει επειδή η πυργοδεσποινίς, δεσποινίς Φλερύ-ντ' Άλλεμάν, μια παράξενη και φιλάσθενη νέα, δεν ήθελε να της το επιτρέψει.

Ο πύργος άνηκε τότε στον σύζυγο της Άλλοτε δος Φλερύ ντ' Άλλεμάν, τον κ. Ντενίς 'Ωμπερτέν. Ο κ. 'Ωμπερτέν ήταν ένας νέος από φτωχή οικογένεια που εργαζόταν πριν από συμβολαιογραφείο του κ. Κορμύ. Κάποτε τον έστειλε ο κ. Κορμύ στον πύργο για να πάει εκεί κάτι έγγραφα. Μόλις τον αντίκρισε η δεσποινίς Φλερύ-ντ' Άλλεμάν τον έρωτεύθηκε και λίγο καιρό αργότερα έγινε ο γάμος τους. Μετά τον θάνατό της τον άφησε νεκρό κληρονόμο της υπό τον όρο ότι δεν θα ξαναπαντρευτεί. 'Υστερα από τις κληρονομιές αυτές, οι δύο ξένες πήγαν κατ' ευθείαν στον πύργο. Ο κ. 'Ωμπερτέν τις δέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και εδώλεσε στην δεσποινίδα ντέ Ρεϊζεβίλ ότι μπορούσε ελεύθερα να μελετήσει τα έγγραφα που υπήρχαν εκεί.

Ταυτοχρόνως τις παρουσίασε στην μητέρα του και την αδελφή του που αν και τους φέρονταν επίσης ευγενέστατα, λοξοκοτούσαν που και που την 'Ισαβέλλα. Φοβόντουσαν μην ξελογιάσει τον γιό τους. Στο Βιρινιάν, η 'Ισαβέλλα γνώριστη με τις δύο κόρες του κ. Κορμύ, την Μιλλέτ και την Μαρία. 'Απ' αυτές η Μιλλέτ έχουσα κληρονομήσει στην 'Ισαβέλλα ότι αγαπά τον κ. 'Ωμπερτέν, άλλ' ότι δεν έχει καμιά ελπίδα να της τέν δώσουν γιατί δεν θα τον αφήσουν οι δικοί του, από το φόβο να μη χάσει την περιουσία που εκληροδότησε. 'Ενα απόγευμα καθώς η 'Ισαβέλλα εργαζόταν στην βιβλιοθήκη του πύργου αποκοιμήθηκε. Ο-

ταν ξύπνησε βρήκε μπροστά της ένα ωραίο τριαντάφυλλο. Το είχε αφήσει ο κ. 'Ωμπερτέν που είχε να κάνει τον περιπάτο του στον κήπο και είδε την νέα να κοιμάται. Η 'Ισαβέλλα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς της είχε αφήσει το τριαντάφυλλο. Καταλαβαίνει όμως, από κάτι άλλες λεπτομέρειες ότι ο νεαρός πυργοδεσπότης είναι έρωτευμένος μαζί της. 'Αλλά και αυτή δεν είναι αδιάφορη στο αίσθημά του. Περνούν μέρες. 'Ενα πρωί, που ο κ. 'Ωμπερτέν έκανε τον περιπάτο του στο πάρκο, βρίσκει ένα γράμμα. 'Απευθύνεται στην 'Ισαβέλλα και ήταν μια ερωτική επιστολή γραμμένη από κάποιον ήλικιωμένον, όπως φαινόταν. Ο κ. 'Ωμπερτέν δεν πιστεύει στα μάτια του και πηγαίνει το γράμμα στην da ντέ Ρεϊζεβίλ. Η 'Ισαβέλλα όμως την ύποπτα ρωτά ή προϊσταμένη της, της δηλώνει ότι δεν έχει ιδέα από το γράμμα αυτό. 'Εν τούτοις όμως η 'Ισαβέλλα δεν ήσυχάζει και σε μια τυχαία συνάντησή του με τον 'Ωμπερτέν του αναφέρει για το γράμμα. Ο κ. 'Ωμπερτέν τότε δείχνει πως πείνεται. Φαίνεται πολύ δυστυχής και η 'Ισαβέλλα αρχίζει να λυπάται.

Μια μέρα φθάνει ξαφνικά στο Κρουαζίλ μια ευθυμη παρέα μέσα στην οποία έλαμπε με την ομορφιά της μια νέα γυναίκα. Ήταν η Κλαίρ Λαφονδιέλ, μια δεξευμένη εξαδέλφη της γυναικός του κ. 'Ωμπερτέν, στην οποία θα περιήρχετο όλη η κληρονομία αν ο κ. 'Ωμπερτέν παρέβαινε τον σχετικό όρο της διαθήκης και παντρευότανε. Η Κλαίρ προτείνει στην μητέρα και στην αδελφή του κ. 'Ωμπερτέν να παντρευτεί τον Ντενίς, αυτός όμως απορρέει τον γάμο αυτό με όλην του την δύναμη.

'Εν τω μεταξύ τα μυστηριώδη γράμματα εξακολουθούν να φθάνουν στο Κρουαζίλ. Ο κ. 'Ωμπερτέν υπόσχεται στην 'Ισαβέλλα να βρει πώς είναι αυτός που της στέλνει τις ερωτικές εκείνες επιστολές. Προτού αρχίσει την έρευνά του, ο κ. 'Ωμπερτέν εξομολογείται στην da ντέ Ρεϊζεβίλ ότι αγαπά την 'Ισαβέλλα και ότι θα ήταν ευτυχής αν την έκανε γυναίκα του. 'Απορρίπτει όμως, καταλήγει ο Ντενίς, ότι θα μείνει μόνος, με τον μεγάλο πόνο μου.

9ον

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ ήταν κατασυντηρημένη από όλες αυτές τις εκμυστηρεύσεις που δεν τις είχε φαντασθεί. Σκεπτόταν, με τα μάτια καρφωμένα επάνω στον συνομιλητή της Καταλάβαινε όλη την σοβαρότητα των λεγομένων του ανθρώπου αυτού που σε λίγα χρόνια θα έπαιε να είναι νέος για να γίνει ένας ώριμος άνδρας.

Ήταν πολύ συγκινημένη από την έμπιστοσύνη που της έδειχνε. Της εξομολογείται μ' έναν τρόπο που είναι ζήτημα αν και ένας γιός ακό-

μη θα εξομολογείτο στην μητέρα του. Θα ήθελε αν της ήταν δυνατόν να τον βοηθήσει. 'Αλλά η θέσις του ήταν τρομερά δύσκολη. Ήταν αιχμάλωτος των συγγενών του.

Η αλήθεια είναι ότι αυτή η μικρή 'Ισαβέλλα είναι πραγματικό γοητευτικό. Και καλή, και γλυκεριά.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ μιλούσε και σκεπτόταν μαζί.

— Όσο γι' αυτήν την ιστορία με τα γράμματα, νομίζω ότι η 'Ισαβέλλα είναι άθωα, μελονότι μοιραίως γεννιούνται μερικές αμφιβολίες. Κύριε 'Ωμπερτέν. Δεν ξέρω τί να σας συμβουλευσω. 'Αν μπορούσα να κάνω κάτι για σας... 'Αλλά έτσι που είναι τα πράγματα...

— Αλλοίμονον. Ξέρω πολύ καλά ότι είναι ένα αλυστον πρόβλημα. Συγχωρήστε με. Δεν σκόπευα να σας τα διηγηθώ όλα αυτά. Με παρέσυραν οι περιστάσεις. 'Από τώρα και εις το εξής θα αποφεύγετε φυσικά να αφήσετε την δεσποινίδα Ντωμενέ να έρχεται μόνη της στο Κρουαζίλ. Θα ήθελα να μπορούσατε να ξεχάσετε τα όσα σας είπα.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ έκανε μιά ανησυχία κίνηση.

— Όχι, κύριε 'Ωμπερτέν. Γνωρίζω ότι είσαστε ένας έντιμος άνθρωπος και ότι δεν θα πήτε στην 'Ισαβέλλα τίποτε που να μπορούσε να αναστατώσει την ήσυχία της. Είμαι βεδαία ότι θα αποφεύγετε και μόνος σας να την συναντήσετε.

Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η 'Ισαβέλλα που είχε κλάψει πολύ μέσα στο σκοτάδι του δωματίου της και είχε ανακουφισθεί από τα άφθονα δάκρυα που είχε χύσει, απέφασε να ξαναπαρουσιασθεί στην προστάτρια της. Την βρήκε να κάθεται μπροστά στο παράθυρο, με ύφος σκεπτικό.

Καυμένη μικρούλα, της είπε γλυκά η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ. Τι σκοπόν έχουν τα κλάμματα; Είναι άσχημο να χαλάτε έτσι το ωραίο σας πρόσωπο. 'Αν είσαστε πραγματικά άθωα, τότε δεν βλέπω για ποιο λόγο σας συγχίζει αυτή η ιστορία.

— Τί θα σκέπτεται για μένα ο κ. 'Ωμπερτέν; είπε η 'Ισαβέλλα ύστερα από ένα καταφανή διαταγμό. Πόσο με στενοχωρεί η ανάμνησις ενός ξένου σ' αυτήν την υπόθεση.

Η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ παρατηρούσε προσεκτικά κάτω από τα γυαλιά της την έκφραση του προσώπου της 'Ισαβέλλας. Τώρα που είχε γίνει προσεκτική, θα ήθελε να μάθει αν ο γοητευτικός πυργοδεσπότης του Κρουαζίλ δεν ενδιέφερε καθόλου την νέα. Η 'Ισαβέλλα άρεσε στον κ. 'Ωμπερτέν. Για ποιο λόγο να μην είναι αμοιβαία η συμπάθεια; Να ήταν τάχα έντελώς τυχαία η ανησυχία της γραμματέως της για το τί θα σκέπτεται γι' αυτήν ο πυργοδεσπότης;

ΕΦΥΓΕ

— Ο κ. 'Ωμπερτέν δεν μου είπε το τί σκέπτεται, απήντησε η δεσποινίς ντέ Ρεϊζεβίλ. Είναι πολύ ευγενικός άνθρωπος, πολύ καλοαναθρεμμένος, από τον οποίο δεν έχετε να φοβάστε τίποτε. Δεν θα μιλήσει σε κανένα γι' αυτό το ζήτημα. Αυτή είναι η γνώμη μου. 'Αν λοιπόν, θάρρος και υπομονή. 'Ισως μάθουμε πολύ γρήγορα την αλήθεια.

— Ο Θεός να δώσει, ψιθύρισε μελαγχολικά η 'Ισαβέλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Μόλις γύρισε στο συνηθισμένο του περιβάλλον, ο Ντενίς 'Ωμπερτέν άρχισε να σκέπτεται. Είχε καρφώσει τα μάτια του επάνω σ' ένα βιβλίο που δεν το διάβαζε εν τούτοις. Σκεπτόταν γεμάτος συγκίνηση τα δυσάρεστα εκείνα γράμματα, σκεπτόταν την νέα που είχε κλάψει μπροστά του, σκεπτόταν ότι ήταν αδύνατη η εκπλήρωσις του ωραίου όνειρου να την οδηγήσει κάποιον ημέρα στο σπίτι του, δίνοντάς της το όνομά του. Σκεπτόταν, όταν άξαφνα σήκωσε τα μάτια του, σαν να είχε τραβήξει κάτι την προσοχή του.

Καθισμένος απέναντί του, ο θείος του, τον παρακολουθούσε με πολύ παράξενο ύφος. Δεν πρόλαβε να αλλάξει στάση, επειδή ο Ντενίς τον κύτταξε πολύ ξαφνικά. Τα μάτια του γέρου είχαν την έκφραση της περιεργείας, της ανησυχίας και της κακίας. Προσπάθησε εν τούτοις να τους ξαναδώσει την φυσική τους έκφραση, και βγάζοντας την ταμπάκιέρα του, πρόσφερε στον άνεψίό του ένα τσιγάρο. Ο Ντενίς το πήρε, το άναψε και παραδόθηκε πάλι στις σκέψεις του.

«Νά έφη μαντεύση άραγε αυτός ο γέρο-ούραγγοτάγκος το μυστικό μου; Νομίζω ότι δεν έδωσα καμμιάν άφορμή για να μαντεύσουν τις σκέψεις μου. Δεν έδειξα ποτέ μου μεγάλο ενδιαφέρον για τις γυναίκες. Θα μπορούσε μάλιστα να με πη κανείς τελείως αναισθητο σ' αυτό το ζήτημα. Τότε όμως γιατί με κυττούσε έτσι παράξενα ο γέρος;» Δεν μπόρεσε να βρή καμμιάν άπάντηση στην άπορία του αυτή, μ' όλο που σκέφθηκε πολλήν ώρα, ζητώντας μιάν εξήγηση.

Το ίδιο βράδυ μπήκε μέσα στο μικρό σαλονάκι που συγκοινωνούσε με το δωμάτιο της μητέρας του. Την βρήκε να νοάφη νοάμματα. Μόλις η κ. 'Ωμπερτέν αντίκρισε τον νυιό της, έκανε μιά βιαστική χειρονομία, σαν να ήθελε να του κρύψει κάτι. Και πραγματικά, πήρε το χαρτί που έγραφε και το έκρυψε κάτω από άλλα χαρτιά.

— Τί συμβαίνει, Ντενίς; ρώτησε με μιά προσποιημένη άπάθεια, που δεν μπορούσε εν τούτοις να σκεπάσει την ταρναή της.

— Σε διέκοψα στην δουλειά σου.

μαμά; Με συγχωρείς. 'Ηθελα μόνο να σου πω αντίο, επειδή θα φύγω αύριο με τον Ντάξ ντέ Ροζιέ για το κτήμα τους, στο Μπελαίρ. Θα περάσουμε θαυμάσια. Θα είμαστε μεγάλη συντροφιά.

— Πολύ καλά. 'Αλλά πρόσεχε. Το βουνό είναι επικίνδυνο.

— Μείνε ήσυχη. Θα φύγω πρωί-πρωί με το αυτοκίνητο και θα προσπαθήσω να κάνω όσο πιο λίγο θόρυβο μπορώ, ώστε να μη ξυπνήση κανείς. 'Ωρεβουάρ, μαμά.

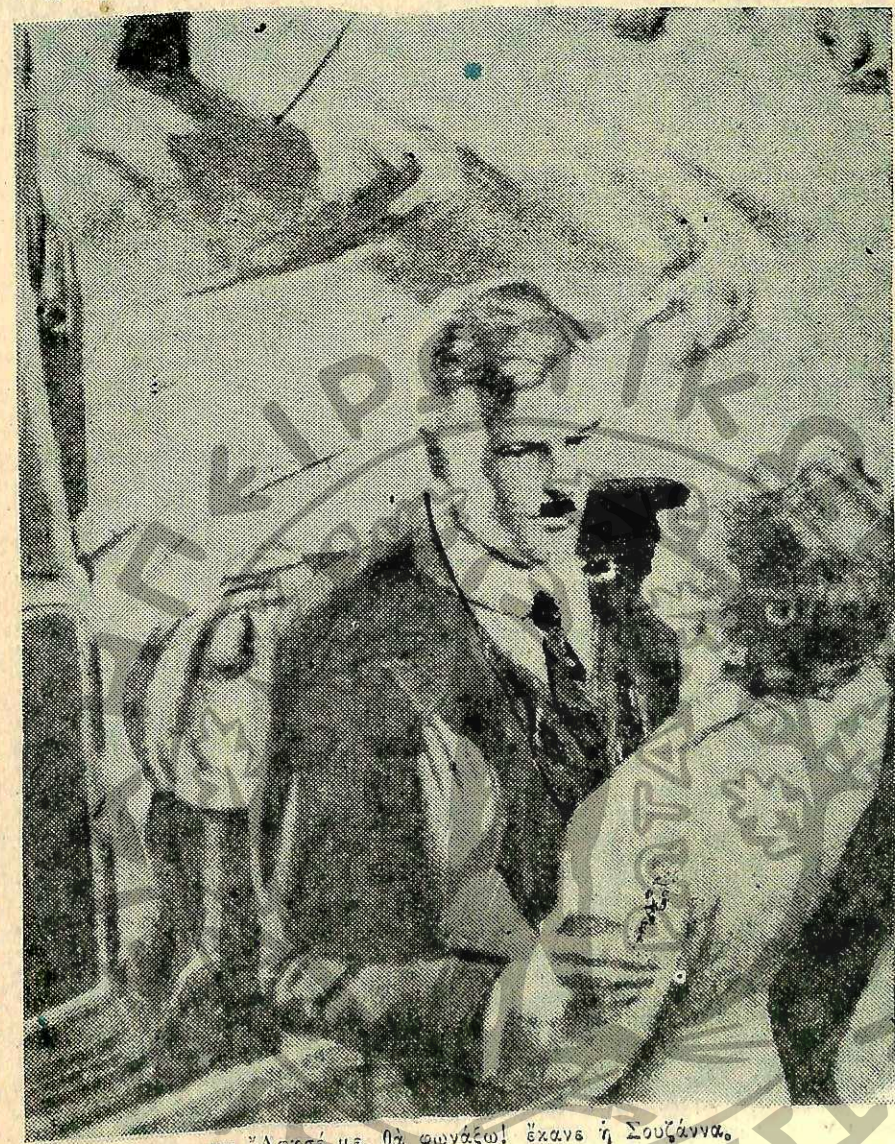
Βγήκε από το δωμάτιο. Μέσα στο μυαλό του τριγύριζαν τρείς λέξεις που είχε προφθάσει να διαβάσει επάνω σε έναν φάκελλο που βρισκόταν στο γραφείο της μητέρας του: «Ξενοδοχείον των Συμμάχων».

Την άλλη μέρα τα ξημερώματα, ο Ντενίς 'Ωμπερτέν ξεκινούσε ολομόναχος με το αυτοκίνητό του για μιά

διεύθυνση έντελώς διαφορετική από εκείνην που είχε πη της μητέρας του. Κατά τις δέκα το πρωί έφθασε σε μιά μικρή πόλι που το όνομά της θα ήταν άρκετο για να κάνει την 'Ισαβέλλα Ντωμενέ να σικρήσει: Σέρτ-συρ-Μάρν.

Μεγάλα, πανύψηλα δένδρα. Κάτασπρα χαριτωμένα σπιτάκια, χαμένα μέσα στους ολοπράσινους κήπους. 'Επεφτε μιά πολύ φιλή, σχεδόν ανεπαίσθητη βροχή. Ο Ντενίς φόρεσε το αδιάδροχό του και έρριξε στο κεφάλι του την κουκούλα που έκρυβε σχεδόν όλο του το πρόσωπο και τον έκανε άγνωριστο.

«Τί βρωμόκαιρος, συλλογιζόταν. Πρέπει να είναι κανείς ή τραλλός ή έρωτευμένος, σαν κι' έμένα, για να άποφασίσω να κάνω μιά τέτοια έκστρατεία, χωρίς ούτε καν να ξέρη που θα τον βγάλει. 'Ας είναι. Πρω-

— Άφ'ησέ με, θα φωνάξω! έκανε η Σουζάννα.

τα-πρώτα πρέπει να βρω ένα γκαράζ. Άλλα ένα σωστό γκαράζ. Όχι το γκαράζ ενός ξενοδοχείου. Τό άμάξι μου άναστενάξε στον έρχομό και στον γυρισμό μπορεί να άναστενάξει περισσότερο».

Άφισε το αυτοκίνητό του σ' ένα μηχανικό, λέγοντάς του να το προσέξει όσο μπορούσε και ύστερα βγήκε σε άναζήτηση ξενοδοχείου. Δέν ήταν καλοφάγας και πρό πάντων την στιγμή αυτή, το μόνο πράγμα που δέν τον ένδιέφερε, ήταν το ζήτημα του φαγητού. Κύτταξε το ρολόι του και έκανε την διαπίστωση ότι χωρίς να το καταλάβει είχε περάσει τόσην ώρα στον μηχανικό, ώστε πλησίαζε πιά ή ώρα του φαγητού. Προχώρουσε στον κεντρικό δρόμο της μικρής πόλεως, όταν σταμάτησε ξαφνικά. Βρισκόταν μπροστά σ' ένα ξενοδοχείο με καλή εμφάνιση, στην πρόσοψη του οποίου φιγουράριζε με μεγάλη γράμματα το όνομα: «Ξενοδοχείον των Συμμάχων». Θυμήθηκε άμέσως ότι είχε ιδη αυτό το όνομα γραμμένο επάνω σ' έναν φάκελλο, γραμμένο από το χέρι της μητέρας του. Ή μητέρα του είχε φυσικά πολλές γνωριμίες, άλλα αυτή ή σύπτωσις του φαινόταν περίεργη.

Χωρίς να το θέλη, τον κατέλαβε ένα παράξενο συναίσθημα. Κάποια άόριστη ύπόνοια, που τον είχε βασανίσει δυο-τρεις φορές ως τότε, φαινόταν να επιβεβαιώνεται από την σύμπτωση αυτή. Νά ήταν λοιπόν αλήθεια ότι ή δυσάρεστη ιστορία των έπιστολών της Ίσαβέλλας Ντωμενέ είχε σκηνοθετηθή από τους συγγενείς του; Νά ήταν άραγε εμπνευσίς του γέρου θείου που ήθελε με κάθε τρόπο να τον άποτρέψη από την γραμματέα της δεσποινίδος ντε Ρεϊζεβίλ; Είχε μαντεύσει λοιπόν σ' αλήθεια αυτός ο γέρος τα αίσθήματα που έτρεφε ο Ντενίς για την Ίσαβέλλα;

Πώς θα μπορούσε να μάθη την αλήθεια; Πώς θα μπορούσε να άνακαλύψη τον συνόνοχο που έγγραφε αυτά τα αυθάδη γράμματα; Πλησίον σ' ένα κατάστημα, κυττάχθηκε μέσα στο τζάμι της βιτρίνας και σχεδόν άσυναίσθητα έβγαλε και φόρεσε τα μαύρα του γυαλιά που χρησιμοποιούσε όταν ώδηγούσε το αυτοκίνητο για να μη τον θαμπώνη ο ήλιος. Γιατί το έκανε αυτό; Δέν το ήξερε ούτε ο ίδιος. Βρισκόταν σε μια τόσο άβέβαιη κατάσταση, ώστε δέν σκεπτόταν τίποτα από όσα έκανε. Άφινε το ένστικτό του να τον ώδηγη. Ποιός θα μπορούσε να τον άναγνωρίση σ' αυτό το μέρος; Ή μητέρα του και ο θείος του είχαν μείνει στο Κρουαζίλ. Ο γαμβρός του βρισκόταν για δουλειές στο Μπορντώ και ή Σουζάννα, ή αδελφή του, είχε πάει εκεί για να τον συναντήση. Τα γράμματα τα έστειλε άσφαλώς κάποιος άγνωστος, κανένα από αυτά τα πρακτορεία που είναι πρόθυμα για κάθε βρωμοδουλειά.

«Δέν θα άνακαλύψω τίποτα»; σκεπτόταν ο Ντενίς. Μπήκε μέσα στο ξενοδοχείο σκεπτικός, στενοχωρημένος, άπογοητευμένος. Πλησίασε στο θυρωρείο για να ζητήση ένα δωμάτιο και άφου βοήκε ό,τι ήθελε, προχώρησε προς την είσοδο του φαγητού, έπειδή αισθανόταν φοβερή πείνα. Έξαφνα όμως καρφώθηκε στην θέση του. Μια κομψή κυρία καθέβαινε την μεγάλη σκάλα. Βρισκό-

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

ταν τώρα στα τελευταία σκαλοπάτια. Ο Ντενίς Ώμπερτέν άνεγνώρισε την αδελφή του, την Σουζάννα. Προχωρούσε προς την έξοδο και καθώς περνούσε μπροστά από το θυρωρείον στάθηκε για μια στιγμή και έλεγε στην ταμία με την γλυκειά, προσποιημένη φωνή της:

—Το άπόγευμα θα φύγω. Μπορείτε λοιπόν να διαθέσετε το δωμάτιό μου. Στείλτε μου ούς παρακαλώ τον λογαριασμό μετά το φαγητό.

Δέν κύτταζε καθόλου προς το μέρος στο οποίο είχε μείνει καρφωμένος ο άδελφός της. Μόλις την είδε να βγαίνει έξω, ο Ντενίς την άκούουθησε, χωρίς να ξέρη ούτε κι' ο ίδιος τί σκόπευε να κάνει. Άφησε να τον ώδηγούν τα γεγονότα, χωρίς να σκέπτεται καθόλου τις ενέργειές του.

«Αθλία», συλλογιζόταν, προσπαθώντας να ήρεμήση την ταραγμένη ψυχή του.

Παρακολουθούσε την αδελφή του από μικρή άπόσταση και την είδε να κατευθύνεται προς ένα γραμματοκιβώτιο που βρισκόταν στην άπεναντη γωνία. Τότε πήρε την άπόφασή του. Θα προλάβει άκριβώς την στιγμή που θα έτοιμαζόταν να ρίξη μέσα στο κουτί το γράμμα που άσφαλώς θα είχε κρυμμένο μέσα στην τσάντα της. Άν κατά σύμπτωση ή Σουζάννα ταχυδρομούσε ένα όποιοδήποτε άλλο γράμμα, θα έκανε κάθε εύκαιρία για να μάθη την αλήθεια. Δέν μπορούσε όμως να κάνει διαφορετικά. Άλλωστε, πώς θα δικαιολογούσε ή Σουζάννα την παρουσία της σ' αυτό το μέρος, την στιγμή που έπρεπε να βρίσκεται στο Μπορντώ;

Έκείνο που τον άπασχολούσε περισσότερο άπ' όλα ήταν ότι έπρεπε να επέμεινε άκριβώς στην κατάλληλη στιγμή. Ή Σουζάννα άνοιξε με προσοχή την τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα γράμμα, άλλα δέν πρόφθασε να το ρίξη στο κουτί. Ένα σιδερένιο χέρι έπιασε δυνατά το δικό της. Άφησε μια φωνή πόνου μαζί και τωμάρας, μόλις άνεγνώρισε τον άδελφό της.

Την ίδια στιγμή, τρελλός σχεδόν από θυμό και από ντροπή, ο Ντενίς Ώμπερτέν μπόρεσε να διαβάση επάνω στον φάκελλο το όνομα της Ίσαβέλλας Ντωμενέ, γραμμένο με τον ίδιο προσποιημένο γραφικό χαρακτήρα.

—Άδιάντροπη, φώναξε σφίγγοντας τα δόντια του. Όταν σου στέλνεις αυτά τα γράμματα στην δεσποινίδα Ντωμενέ; Δέν είχα την παρामीκη άμφιβολία άλλα δέν είχα το θάρρος να πιστέψω σε τόση παληανθρωπία. Αθλία!

Ή Σουζάννα δέν μπορούσε να άρνηθή. Το πράγμα ήταν ολοφάνερο. Έκανε ό,τι πονούσε τάχα από το σφίξιμο του χεριού της και τον παράκαλεσε άναστενάζοντας:

—Άφισέ με, Ντενίς. Με κάνεις να πονάω. Άφισέ με. Θα δημιουργή-
σης σκάνδαλο. Κύτταξε πώς μάς

παρατηρεί αυτός ο άστυφύλακας. Άφισέ με, διαφορετικά θα βάλλω τις φωνες.

Πράγματι, κάποιος άστυφύλακας ήταν εκεί κοντά και τους κύτταζε. Άλλά δέν έδειχνε καμιά βία για να επέμει. Νόμιζε ότι θα ήταν καμιά σκηνή μεταξύ άνδρόγυνου.

—Φώναξέ τον άν σου άρέση, άπηνησε ο Ντενίς.

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. —Άν δέν τον φωνάξω εγώ, πρόσθεσε, θα τον φωνάξω εγώ. Ή δεσποινίς Ντωμενέ θα σε μηνύση άσφαλώς επί δυσφημίσει και θα είναι πολύ εύχαριστημένη άν έχη όλες τις άποδείξεις. Θα της τις δώσω εγώ μόνος μου. Με άκούς;

—Ντενίς. Είσαι τρελλός. Σκέφουν τί θα πη ο κόσμος. Ένα τέτοιο σκάνδαλο θα είναι τρομερό. Σκέψου τον καυμένο τον μικρό, τον άνεψιό σου. Έγινες λοιπόν άγριο θηρίο για την οικογένειά σου;

—Τολμάς να μου μιλάς με αυτόν τον τρόπο, έσύ που δέν τράπηκες να λερώσης το όνομα ενός νέου κοριτσιού; Αυτό είναι χειρότερο από δολοφονία. Ωραία οικογένεια έχω, μα την αλήθεια. Όλη σας ή φροντίς είναι να γλεντάτε την περιουσία μου, χωρίς να σας ένδιαφέρει καθόλου ή δική μου εύτυχία ή ή δυστυχία μου.

Ή Σουζάννα κυττούσε τρομαγμένη το έξαγριωμένο πρόσωπο του άδελφού της. Τα είχε χαμένα και δέν ήξερε τί να κάνει για να άποφυγή τον κίνδυνο που την άπειλούσε.

—Άκουσε, Ντενίς, του έλεγε. Το όνομα της δεσποινίδος Ντωμενέ δέν έπαθε τίποτα. Οι μόνοι άνθρωποι που γνωρίζουν αυτήν την ιστορία, είσαι συ και ή δεσποινίς ντε Ρεϊζεβίλ. Καθώς βλέπεις, δέν ύπάρχει καμιά αλήθεια. Είναι μια κακή φάρσα σου όρκίζομαι ότι δέν είχα εγώ αυτήν την άτυχή ιδέα. Είναι εμπνευσίς του θείου μας. Τα κανόνισαν όλα με την μαμά και έπρόκειτο να έρθη αυτός ο ίδιος εδώ. Άλλά στο μεταξύ κακοδιαθέτησε καθώς ξέρεις... Αυτός τα έχει γράψει τα γράμματα.

—Σε συγχαίρω για τον ρόλο που έπαιξες σ' αυτήν την ιστορία. Ο σκοπός σας είναι τόσο φανερός, ώστε να μη χωράη ή παραμικρή άμφιβολία. Άκούσε με. Δέν ύπάρχει παρά μόνον ένας τρόπος για να τραβηχθής από αυτήν την βρωμοδουλειά. Θα γράψης επάνω σ' αυτόν τον φάκελλο εκείνα που θα σου ύπαγορεύσω. Διστάξεις; Σου έπαναλαμβάνω ότι είναι ο μόνος τρόπος για να δώσης μιάν άθόρυβη ίκανοποίηση στην δεσποινίδα Ντωμενέ και να άποφύγης τα δικαστήρια. Πάρε τον κονδυλοφόρο και γράφε.

Χωρίς να της άφήση το χέρι, την τράβηξε στο άνοιγμα μιας πόρτας και εκεί, ύστερα από λίγο δισταγμό, ή Σουζάννα άναγκάστηκε να γράψη:

«Όμολογώ ότι πήρα μέρος σε μιάν άσχημη φάρσα και ότι ταχυδρομούσα από το Σέρτ-συρ-Μάρν αυτά τα γράμματα που είχε γράψει ο θείος μου».

Ο Ντενίς έρριξε μια γρήγορη ματιά σ' αυτά που είχε γράψει ή αδελφή του επάνω στον φάκελλο και ύστερα της έλεγε με έναν τόνο γεμάτο περιφρόνηση:

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

Σκέψεις

—Στον έρωτα μη ζητάτε να ή από τα χείλη των γυναικών, άλλα από τα μάτια των. Οι γυναίκες θέλουν να τιν μαντεύετε, χωρίς να ένοχοποιούνται.

—Ή πείρα είναι τρόπαιο, άποτελούμενο από τα όπλα που μάς πληγώσαν στη ζωή μας.

—Ο θάνατος είναι το τελευταίο άσυλο των δυστυχισμένων.

—Όποιος μετανοεί, είναι σχεδόν άθώος.

—Ο άνθρωπος έχει ένα σωσίβιο στην τρικυμία της ζωής του: την εύταπτη.

—Οι άναμνήσεις της περασμένης εύτυχίας είναι οι ρυτίδες της ψυχής.

—Ο λόγος για τον όποιο δέν άρεσούμε στους άλλους, είναι ότι άρεσούμε πολύ στον έαυτό μας.

—Πάντοτε να συμβουλευέσαι τη γυναίκα σου, άλλα πάντα να κάνης ό,τι φαίνεται σε σένα ορθό.

—Ή κολακεία είναι ή δύναμις των μικρών και ή άδυναμία των μεγάλων.

—Ή μόνη πραγματική εύτυχία, είναι ή έκπληρωση του καθήκοντος.

—Ο έρωας δέν γερνά. Πεθαίνει πάντα πρόωρα.

—Ο έρωας μόλις γεννηθή, σκοτώνει τη φιλία.

—Τα άνδρόγυνα δέν μαλώνουν μόνάχα όταν πεθάνουν.

—Όμορφιά χωρίς χάρη, είναι άγκυστρι χωρίς δόλωμα.

—Έκείνος που άλλαζει συχνά φίλους, είναι ανέσιος της φιλίας.

—Είναι άδύνατο να διδεχθής ή φιλία τον έρωτα. Το αντίθετο συμβαίνει συχνά.

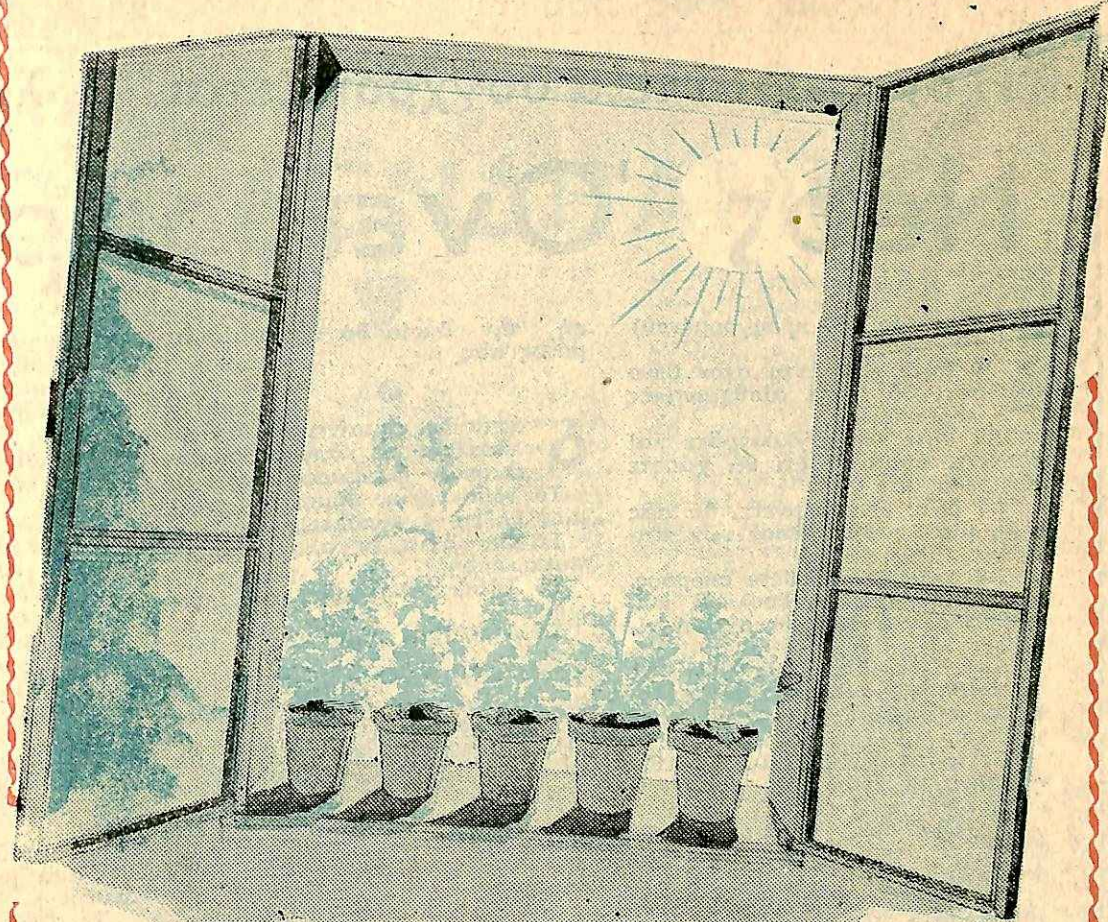
—Ή άσχημία του σώματος δέν μπορεί ποτέ ν' άσχημίση μια όμορφη ψυχή.

—Μόνο σε κείνους που είναι ίκανοί να αισθανθούν την όμορφιά ενός έργου, επιτρέπεται να μιλήσουν και για τα έλαττώματά του.

—Ή καρδιά σπάνια άισθάνεται ό,τι έκφράζει το στόμα. Όταν το στόμα λέγει «Ναί», ή καρδιά λέγει «Ίσως!».

—Οι γιατροί έχουν το εύτύχημα ότι τις μέν έπιτυχίες των τις φωτίζει ο ήλιος, τα δέ σφάλματά των τα σκεπάξει ή γή.

—Όλοι είμαστε δοϋλοι των νόμων για να μπορούμε να ζούμε έλεύθεροι.

Ένα πρωί

Του γονικού μας το παράθυρο με το άνθισμένο του περβάζι, σαν πλαίσιο εικόνας μου φαινότανε, που έδειχνε μι' άνοιξη να όργιαζει.

Άνάμεσά του ο κόσμος φάνταζε με μιάν άχνη ντυμένος γάζα, που των αιθέρων και της θάλασσας, άντιφεγγίζαν τα γαλάζα.

Μα ένα πρωί ξύπνησα άνήσυχος με μια βαρετιάν έντός μου λύπη, για κάτι, που ποτέ δέ γνώρισα και τώνοιωθα όμως πώς μου λείπει.

Κι' εκεί που πάντα έλεγα νάμενα την εύτυχία για να προσμένω, το άφυπνισμένον έννοια είναι μου, ένα πρωί φυλακισμένο.

Κι' άχ! του σπιτιού μας το παράθυρο που εύώδσε πάντα από το δίδομο, ένα πικρό πρωί μου φάνηκε ότι μου κρύβει όλο τον κόσμο!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

'Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος 'Ονειροκρίτης

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Αν δήτε καθρέφτη στόν ύπνο σας, θά έχετε αισθηματικές περιπέτειες.

"Αν δήτε ότι γλυστράτε και πέφτετε, σημαίνει ότι θά χάσετε την θέση σας.

"Αν δήτε ότι σπέρνετε, θά σάς έλθη μιά χαρά μέσον των παιδιών.

"Αν δήτε ότι αλέθετε σπόρους, θά άσχοληθήτε με δουλειές που δεν θά σάς άποφέρουν σχεδόν τίποτε.

"Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε σιταποθήκη γεμάτη, σημαίνει ότι θά στερηθήτε ώρισμένων πραγμάτων.

"Αν ή σιταποθήκη είναι άδεια, τόσo τo χειρότερο: θά δοκιμάσετε την φτώχεια.

"Αν δήτε ότι πέφτει χαλάζι, θά έχετε στενοχώριες, αλλά θά ναι περαστικές.

"Αν δήτε βάτραχο, θά σάς κακολογήσουν.

"Αν δήτε γρίλλια άνοιχτή, θά περάσετε δυσκολίες, τις όποιες όμως θά υπερνικήσετε.

"Αν είσθε γυναίκα και δήτε ότι μείνате έγκυος, θά έχετε άφρονιαν και εύημερίαν.

"Αν δήτε σφίγγες, θά σάς ριχτούν λυσσώδως.

"Αν δήτε κιθάρα, θά έχετε μιά θερμή έρωτική έξομολόγηση.

Το τσεκούρι στόν ύπνο, σημαίνει επικείμενον κίνδυνον.

"Αν δήτε ότι πηδάτε φράχτη, θά πη ότι θά βγείτε από δυσκολίες.

"Αν βρεθήτε μπροστά σε φράχτη τόν όποιο δεν μπορείτε να ποδήσετε, τότε θά συναντήσετε άνυπέρβλητες δυσκολίες.

"Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε χαρέμι, θά έχετε ζήλειες και έρωτικούς περιπασμούς.

"Αν δήτε ρέγγες, ή τύχη σας σάς μειδιά.

"Αν δήτε φασόλια, θά χάσετε χρήματα.

"Αν όνειρευθήτε ήλιотρόπιο και είσθε έρωτευμένος, προσέξτε μην άπορροφηθήτε από τo αίσθημά σας και μόνον, γιατί δεν θά σάς βγη σε καλό.

"Αν όνειρευθήτε χελιδόνι, ή εύτυχία θά χτυπήσ ην πόρτα σας.

"Ακόμη καλλίτερα, αν τo χελιδόνι μπαίνει σπιτί σας.

Χελιδόνι που βγαίνει από τo σπιτί σας, άφήνει την πόρτα άνοιχτή για την δυστυχία.

"Αν δήτε χελιδόνι νεκρό, θά χάσετε την άγάπη κάποιου.

"Αν δήτε ότι σκοτώνετε χελιδόνι, θά σάς έλθη μιά καταστρο-

φή, την όποία θά προκαλέσετε μόνος σας.

Ο άστακός σημαίνει ότι θά άνακαλύψετε κάποιαν διπρωσώπειαν εις βάρος σας.

Το νοσοκομείο, σημαίνει μιζέρια, θλίψη, έγκατάλειψη.

Τά ώρολόγια, μεγάλα και σύντομα κέρδη.

Το λάδι, παρηγοριαν και ύπακοήν.

Τά στρείδια, χρήμα που θά σάς έλθη.

"Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε νησί, θά έγκαταλειφθήτε από πρόσωπο προσφίλες.

"Αν δήτε εικόνες διάφορες, θά δοκιμάσετε εύχαριστήσιν, πρoσεχώς.

"Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε άδιέξοδο (δρόμο), θά έπιχειρήσετε κάτι που δύσκολα θά τo βγάλετε πέρα.

"Αν δήτε ότι βρίσκεσθε σε ένδεια, πρέπει ώρισμένως νάρχισετε να κάνετε οικονομίες.

"Αν δήτε σακάτη, θά έχετε βοήθεια και προστασία.

"Αν δήτε ότι σάς βρίζουν, θά έχετε έκτίμηση και ύπόληψη.

"Αν δήτε κύρνιο τόξο, θά έχετε εύχάριστα νέα.

"Αν δήτε ότι είσθε μεθυσμένος, θά πάρετε χρήματα.

"Αν όνειρευθήτε ότι σάς ζηλεύουν, θά πη ότι βρίσκεσθε σε περιβάλλον ύποκρισίας.

"Αν ζηλεύετε έσείς, οι ύποψίες που έχετε είναι άδικαιολόγητες.

"Αν δήτε ότι σάς σκέπασαν, θά δοκιμάσετε λύπες.

"Αν σάς κόψουν τά πόδια, θά δοκιμάσετε προδοσίαν.

"Αν δήτε ότι έχετε ξύλινα πόδια, θά χάσετε μιά ύποστήριξη.

Αν δήτε ότι βρίσκεσθε μέσα σε άνθισμένο κήπο, θά δοκιμάσετε μιά εύχάριστη έκπληξη. "Ισως, μάλιστα, πάρετε και κανένα δώρο.

"Αν βρεθήτε σε κήπο γυμνό, θά πάθετε νευρασθένεια, ή θά πτωχεύσετε.

"Αν δήτε ότι πάθατε χρυσή, θά έχετε άνέλπιστες έπιτυχίες, κέρδη άπρόοπτα.

"Αν δήτε ότι παίζετε και κερδίζετε, θά χάσετε λεπτά.

"Αν χάνετε, θά κερδίσετε στην πραγματικότητα.

"Αν δήτε ότι παίζετε, άπλως, θά έπιτύχετε στις ύποθέσεις σας.

"Αν δήτε δικαστή στην έδρα του, σημαίνει διχόνοια, ρήξη.

"Αν δήτε δίδυμα, άφρονία, εύημερία.

"Αν πάλι κάποτε δήτε ότι βρί-

σκεσθε μέσα σε λαβύρινθο, θά έχετε δυσκολίες και θά πέσετε θύμα δολοπλοκίων.

"Αν δήτε ότι βγαίνετε από λαβύρινθο, θά έχετε την άποκάλυψη κάποιου μυστηρίου, ή θά κερδίσετε κάποια δίκη.

Το λευκό μαλλί, είναι σημάδι εύχάριστου δεσμού.

Το μαύρο μαλλί, σημαίνει φροντίδες, βάσανα.

"Αν δήτε γάλα, θά συναντηθήτε με πιστούς φίλους.

"Αν πίνετε γάλα, θά δοκιμάσετε εύχάριστες έκπληξεις.

"Αν χύσετε γάλα, τά σχέδιά σας είναι χιμαιρικά.

"Αν δήτε λάμπα άναμμένη, θά σάς κάμουν μιά εύλικρινή πρόταση.

"Αν όνειρευθήτε λάμπα σβυστή, θά μπλέξετε σε ύποπτες ύποθέσεις.

Τά δάκρυα, είναι ένδειξεις καλών ειδήσεων.

"Η στάμνα, σημαίνει θριαμβευτική έπιτυχία.

"Αν κόβετε δάφνη, θά καμετε πλούσιο γάμο.

"Αν σάς στεφανώσουν με δάφνη, θά πη ότι κατέχεσθε από ύπερβολική φιλοδοξία.

"Αν δήτε ότι βάζετε μπουγάδα, θά έχετε οικονομικές δυσκολίες.

"Αν δήτε ότι πλένεσθε ο ίδιος, προσέχετε, γιατί θά παρασυρθήτε από κακές συμβουλές.

Τά λαχανικά γενικώς, είναι κακή ένδειξη, εξαίρεσει των ρεθυθίων και των μανιταριών.

"Αν δήτε ότι στέλνετε γράμμα, οι φίλιες σας θά χαλαρωθούν.

"Αν παίρνετε γράμμα, θά έχετε προσεχώς νέα.

"Αν καίτε γράμμα, σημαίνει άχαριστία.

Το άνώνυμο γράμμα, σημαίνει άπειλή σκανδάλου.

"Αν πάρετε γράμμα δυσάγγνωστο, θά σάς κάνουν κάποια ύποπτη πρόταση.

Τά χείλη, είναι ένδειξεις άπάτης και προδοσίας.

Το έσώρροχο, αν είναι λευκό, σημαίνει προσεχή ένωση.

"Αν τo έσώρροχο είναι βρώμικο και ξεσχισμένο, σημαίνει άρρώστεια θανάσιμη.

"Ασώρροχο μεταχειρισμένο, σημαίνει άπώλειαν χρημάτων, καταστροφήν.

"Ασώρροχο πλυμένο, είναι ένδειξης οικογενειακών δυσχερειών.

(Η συνέχεια εις τo προσεχές)

'Ο άγνωστος ΝΙΚΟΣ ΔΕΝΔΡΑΜΗΣ

ΕΝ άρχη ήν ο λόγος... περί ήλικίας. Μυστήριο μίγα και άνεξήγητον ή ήλικία του κ. Νίκου Δενδραμής. Άπασχολεί πολλούς, έχει πονοκεφαλιάσει ούκ όλίγους. Πόσο χρόνων είναι τέλος πάντων αυτός ο καλλιτέχνης με τo τόσο δροσερό πρόσωπο, την νεανικότατη εμφάνιση, την σφριγηλότητα των είκοσι χρόνων, τo γέλιο που θυμίζει πρώτα νεάτα, την σεβαστάδα και αλεγκρία που δίνουν σχεδόν την έντύπωση ταλληκαριού που πάει να γίνη άνδρας. Οι καλοβληταί μās λένε: Έχει όρη τo μυστικό της αιωνίας νεότητος. Οι μετριοπαθείς έπιμένουν: Παρανίμπε τον Μαλέαν. Και οι θαυμασταί, δηλαδή οι θαυμάστριες μās άποστομούν: 'Ο Δενδραμής; Μā είναι όσο φαίνεται!.. θλέπετε λοιπόν πόσο άκανθώδες παρουσιάζεται τo ζήτημα. Κινδυνεύει να γίνη δηλιν πρόβλημα και βέβαια δεν περιμένετε ότι έμείς θά μπορούμε να επιτύχουμε τή λύση του. Και προχωρούμε παρακάτω.

"Η καταγωγή τού Καλλιτέχνη: 'Υιός ύποστρατήγου, άδελφός μεγάλου διπλωμάτου, γόνος οίκογενίας γνωστότατης στην 'Αθηναϊκή κοινωνία. Πώς και γιατί βγήκε στο θέατρο; Απάντησις: "Όπως οι περισσότεροι ήθοιοι με ταλέντο. Διά της τεθλασμένης! Τ' άγαπούσε από μικρός τo άφιότιμο τo παλαιοέπικο. Στο πατρωνικό του έσχάσανε καραχιούσποιητικές έσπερίδες, κατόπιν θεατρικές παραστάσεις. 'Ο πατέρας του, συνταγματάοης την εποχή εκείνη, δεν παρεγγούσε, δεν έδαζε τo κακό στο νου του.

— Παιδί είναι και παίζει. Άλλωστε ήταν βέβαιος ότι ο γιός του θά κληρονομήσει τή θέση του στην έπετηρίδα του κατά ξηράν στρατού. Τόν έβλεπε να γίνεται ή μάλλον να περιδικλώνεται συχνά μέσα στα σπαθόλουρά του, να χώνεται κάτω από τo πηλίκιό του και έτοιμος τo μυστάκι του με αυταρέσκεια και ίκανοποίηση.

— Έμένα ο γιός μου θά γίνη άξιωματικός!

"Αμ' δέ! Μπορεί να τραβούσε ώρες ολόκληρες την πατρική σπάθα στο πακέτο του πλυνού, υπορεί να κουφοκαμάρωνε τά λοφία και τούς άνάδες των έπωμίδων άξιωματικός όμως, δεν θά γινότανε. (Ότε καν άογιτέκτων, όπως και ο ίδιος φιλοδοξούσε ένα διάστημα. Τo μικρόδιο πιά είχε προχωρήσει άκατά. Και τo παιδί ήταν καταδικασμένο από την μοίρα του: Άν ήκε στη ράμπα, ήταν ταμμένος στη θάλασα.

— Έμένα ο γιός μου θά γίνη άξιωματικός!

"Αμ' δέ! Μπορεί να τραβούσε ώρες ολόκληρες την πατρική σπάθα στο πακέτο του πλυνού, υπορεί να κουφοκαμάρωνε τά λοφία και τούς άνάδες των έπωμίδων άξιωματικός όμως, δεν θά γινότανε. (Ότε καν άογιτέκτων, όπως και ο ίδιος φιλοδοξούσε ένα διάστημα. Τo μικρόδιο πιά είχε προχωρήσει άκατά. Και τo παιδί ήταν καταδικασμένο από την μοίρα του: Άν ήκε στη ράμπα, ήταν ταμμένος στη θάλασα.

— Έμένα ο γιός μου θά γίνη άξιωματικός!

"Ιταλία όπου πήγε για... έμπορικές σπουδές. Είναι ή εποχή που ο κινηματογράφος άρχίζει να άπλώνεται σαν πλημμύρα. Συνεπαίρνει τά πάντα, τσακίζει τo θέατρο, ξελογιάζει τούς καλλιτέχνες. Οι σκηνοθέτες ψάχνουν αλά Διογένη να βρουν άνθρώπους, κατάλληλους για την άδoνη. Άνακαλύπτουν πολλούς, κρατούν έλαχίστους.

Κάποιοι άνακαλύπτει και τόν κ. Δεν-

"Ο κ. Δενδραμής, φημίζεται επίσης ως ένας από τούς κομψότερους άνδρες των 'Αθηνών.

δραμή σκυμμένο επάνω—ο λόγος τo λέει—στα έμπορικά του διδλία. Φωτογένεια εκατό τοις εκατό, σώμα ιδεώδες, χαρακτηριστικά συμπαθέστατα, γκριμάτσες χαριτωμένες, κινήσεις χάσμα, μάτια, θλέφαρα, μέτωπο, κόμωσις, στήθος, μέση, κνήμες μηροί, βάδισμα όλα άψογα ή μάλλον όλα κατάλληλα διά την όγδόην τέχνην. 'Η δοκιμασθείσα ταινία αίρει και τις τελευταίες άμφιβολίες. 'Ο Δενδραμής θά γίνη σπάρ.

"Όπου έπεμβαίνει ξαφνικά ο σωθινός. Τί θέλουν οι ξένοι στα Παρίσια στούντιο;

Και ο κ. Δενδραμής άπομακρύνεται συντετριμένος. Αμετανόητος όμως. Τόν Ρουβίκωνα τόν είχε δαθεί πιά. Ήταν δέ Ρουβίκων στην προκειμένη περίπτωση αι άντιρρήσεις της οίκογενίας του. Άντιρρήσεις δηλαδή είναι μιά λέξις. Γιατί ή οίκογένεια τού στρατηγού Δενδραμής άπ' την στιγμή που πληροφoρήθηκε ότι τo τελευταίος θλαστός της έγκατέλειπε τις έμπορικές σπουδές και ξελογιάσθηκε με τόν κινηματογράφον, τόν διέγραψε από τo οικογενειακόν δένδρον.

"Ο νεαρός πολυητίας έπέστρεψε τότε στην 'Ελλάδα με άνιδύνως τολμηρά όνειρα και έπικινδύνως άδειο πορτοφόλι.

— Θά τούς φάω εκεί κάτω! συλλογίζoτανε καθώς τo τραίνο τόν έφερνε στην πατρώα γη, την όποία, με τόν άέρα τού Παρισινού έβλεπε σαν μιά γαλλική επαρχία. Ήταν στην ήλικία εκείνη που όλα μās φαίνονται εύκολα και όλα κατορθωτά. "Η χρυσή εποχή των είκοσι χρόνων.

Εύτυχως βρήκε άμέσως δουλειά. Προσλήφθη στόν όίασο Κυβέλης και άρχισε τή καριέρα του. Τo πρώτο πράγμα που δοκίμασε ήταν ή φτώχεια. "Αδυσώπητη, άσπλαγχνή. "Επρεπε να ζήση με 70 δραχμές τόν μήνα όταν ο πρωταγωνιστής τού όίασου, ο κ. Παπαγεωργίου, έπαιρνε 800. Την θυμάται πάντα με συγκίνηση την εποχή εκείνη. Χρόνια όνείρων και πείνας. Θυμάται ότι με τις μεζέδες των ούζων που έπινε ο Παπαγεωργίου κατόρθωνε συχνά να γλυτώνη τo μεσημεριανό γεύμα ή και τo βραδυό δείπνο. Και τά δείπνα αυτά της "Εκότης κράτησαν κάμποσο.

Στο μεταξύ φυλοορρούσαν και τά όνειρά του. Οι έπιτυχίες δεν έρχoτανε, οι πανάδες, και οι όόλοι μοιάζoνταν σ' έλους τούς άλλους ήθοιοις εκτός τού Δενδραμής. Χρειάσθηκε να περάση καιρός για να δη αθεοδ πρόσωπον. Άλλά και τότε ή τραγωδία που εξακολούθησε. "Η μάλλον άλλαξε μορφή: Ποίν δεν τού έδιναν όδους και ήταν δυστυχισμένος. Τώρα ή-

ταν και πάλι δυστυχισμένος γιατί του έδιναν ρόλους αλλά χαρακτηριστικούς.

— Ω! Έσχατη ταπείνωση. Κατατερίστας αυτός που πίστευε ότι έκρυβε μέσα του ένα ζέν-πρεμιέ μεγάλης γραμμής.

— Ζέν- Πρεμιέ ποτέ σου δεν θα γίνης! Τον κατακαράωνανε ή Κυβέλη με το αξιωματικό ύφος της πολυπαιρής αρτίστας. Κατατερίστας μάλιστα! Θα διαπρέψης!! Άλλα ζέν-πρεμιέ, θγάλο από το νοῦ σου. Δεν είσαι γεννημένος για τέτοιους ρόλους.

Στιλετιά θαθεία θά τον επλήγωνε ασφαλώς πολύ λιγώτερο απ' ό,τι τὰ Κυβέλην έκείνα θέσφατα. Έπρεπε να πνίξη τον ζέν-πρεμιέ που πίστευε πως έκρυβε μέσα του. Άλλα πνίγονται τέτοια μεράκια;

Είχε ώστόσο τύχη. Γιατί δυο-τρία χρόνια αργότερα άρχισε να δοκιμάζεται σε ρόλους νέων. Το αποτέλεσμα υπήρξε ενθαρρυντικότατο για τον Δενδραμή και συντριπτικό για το καλλιτεχνικό αίσθη-τήριο της κ. Κυβέλης. Έτσι σιγά-σιγά του έμπιστευθηκαν και ρόλους ζέν-πρεμιέ για να έλθω τέλος το περιλάλητο «Ρο-μάντζο» να τον επέβαλε καθ'όλοκληρίαν και να τον κάμει πασίγνωστο. Ποιός δεν τον θυμάται στον ελληνομνητό έκείνο ρό-λο του πάστορα Τζών «Αρμστρογκ; Το παίξιμό του εγώητευσε, συνεκίνησε θαθύ-τατα, έφερε δάκρυα στα μάτια χιλιάδων θεατών, έκαμε πολλές καρδιές να ξανά-βρουν την ρωμαντική διάθεση των είκο-σι χρόνων.

«Ρομάντζο! Ρίτα Κανταλί! Άφσαν οί τρείς αυτές λέξεις εποχή. Ουδέποτε ή Κυβέλη είχε τόσο θαυμασμό παρτεναίρ ό-σο στο έργο αυτό. Ο Δενδραμή είχε εν-φανισθή σαν μιά αποκάλυψη.

Από τότε και πέρα το στάδιό του ύ-πηρξε απόρροκοπο. Έμεινε άρκετόν και-ρό στο θέατρο της κ. Κυβέλης ως πρω-ταγωνιστής πιά, έπειτα έκαμε δικό του θέατρο έν συνεργασία με τον Παρασκευά και τον Γαβριηλίδη και το 1930 προσε-λήφθη στο «Βασιλικό» όπου νέοι θρίαμ-βοί τον περίμεναν: «Γάμοι του Φιγκα-ρώ» «Φανάρ» «Δόν Κάρολος» «Ρωμαίος και Τουλιέττα» «Φοιτηταί» «Ποιουλάρ-ος». Μιά σειρά έπιτυχίων που δεν ξε-χινούνται εύκολα.

— 76 —

Με την πρώτη ματιά που θά σίξετε στο κ. Δενδραμή, σχηματίζεται την ύ-πόνοια ότι ό καλλιτέχνης αυτός κάνει πολύ γλεντζεδική ζωή. Πλάνη! Άντι-θέτως, το μέτρον είναι το έμβλημά του. Και το ιδανικό του όπως είχε πη κάπο-τε, είναι μιά ήσυχη ζωή σε κανένα έρη-μονήσι, μακριά από τὰ εγκόσμια και με μόνες απολαύσεις τὸ φάρεμα και τὸ κυ-νήγι.

Και τώρα δεν αφήνει εύκαιρία να μη τρέξη στην άγκαλιά της φύσης κάθε φο-ρά που θά του μείνουν λίγες ώρες ή ήμέ-ρες διαθεσίμες. Μήπως δεν είχε πη κά-ποτε ότι γι' αυτόν ό μεγαλύτερος άν-θρωπος του κόσμου δεν είναι ούτε ό Μέ-γας Άλέξανδρος, ούτε ό Καίσαρ ούτε ό Ναπολέον, αλλά ό πεοίσημος συγκλητι-κός Κιγκινάτος που είχε τη δύναμη να φεύγη απ' το άστυ και να ζή έξω στους άγρούς;

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του κ. Δενδραμή είναι ή κομψότης του. Άπέ-ριττος, χωρίς εκκεντροικότητες, άψογος. Από την άποψη αυτή μπορούμε να τον πούμε δανδύ, όπως μπορούμε κάπως ά-μερικανοπρεπώς να τον αποκαλέσουμε

και ύπ' αριθμόν 1 Ζέν-πρεμιέ της Έλ-λάδος.

— 77 —

Έχει πολλές κατακτήσεις ό κ. Δεν-δραμή; Νά ένα έρώτημα που θά θέταν πολλοί! Δεν είμεθα όμως, έκείνοι που θά μπορούσαμε να δώσουμε άπάντηση κι' ου-τε πάλι έχουμε διάθεση να μεταφέρουμε τις φήμες—καχόδοιες ή καλόδοιες, ά-διάφορο—που κυκλοφορούν για την κρι-τική ζωή αυτού του γόη. Το μόνο που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα είναι ότι έχει θαυμάστριες, ών ουκ έστι άρι-θμός. Έπαρχουν πολλές θυγατέρες της Εύας που δεν πατούν στο θέατρο παρά μόνο και έφόσον παίζει κι' ό Δενδραμή. Τί άλλο όμως άποδεικνύει αυτό το ιδιό-τυπο κορυφαίο που έχει ως καλλιτέχνης στις γυναίκες καρδιές παρ' ό,τι και κά-τω απ' τη σκηνή θά έχη την ίδια έπιτυ-χία μεταξύ του άσθενούς φύλου? Άς σταματήσουμε όμως εδώ για να μη τον διαθέσουμε περισσότερο απ' ό,τι στέκει, έναντιόν μας. Γιατί μὰ την άλήθεια συ-ζητήσεις γύρω από το άκανθώδες αυτό ζήτημα δεν του άρέσουν διόλου. Και γε-νικώτερα όμως οί συζητήσεις για το ά-τομό του δεν τὸ νενθουσιάζουν. Η με-τριοφροσύνη του είναι άναμφισβήτητη.

Καθώς κουβεντιάζεις μαζί του έχεις την εντύπωση ότι βρίσκσαι μπροστά σ' ένα φιλοσοφημένο μπλαζέ ό οποίος θα-ρυέται να δίνει άπάντησεις επάνω σε θέ-ματα του ιδιωτικού του βίου. Και ό ό-ποιος μόνο από έξαιρετική ευγένεια έξα-κολουθεί να άπάντᾷ στις άλλεπάλληλες έρωτήσεις σου και να μη σου λέη ορθό-κοψά: «Με συγχωρείτε κύριε, ή συνέν-τευξίς τελείωσε».

Γι' αυτό άς μάς συγχωρήσουν και μάς οί άναγνώστες. Το λάθος δεν είναι έξ-όλοκληρό δικό μας που δεν έχουμε πε-ρισσότερα να προσθέσουμε στα παραπάνω και που αναγκαζόμεθα να πούμε με τη σειρά μας: ή συνέντευξις έτελείωσε!...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗ

Η κυρία.— Τί είναι αυτά Άγγρί-λας!...

Ο κύριος Ω! μή συγχίσεις Μα-γαρίτα μου. Είναι ή νέα μου γραμματεύς και θαρραλεύει ή δυστυχισμένη...

Ποικίλα

Ο Γάλλος στρατάρχης Κανρομ-πέρ, περίφημος για την γενναιότητα του, ήταν συγχρόνως και φίλος των γραμμάτων και του θεάτρου.

Άπλός και ευγενικός, έκανε συ-χνά παρέα με τους καλλιτέχνες και ήταν από τους τακτικώτερους θα-μώνας της Γαλλικής Κομωδίας.

Ένα βράδυ που δινόταν ή πρεμι-έρα ενός έργου του Παγιερν με πρωταγωνίστρια την Μαντελέν Μπροάν, ό στρατάρχης μπήκε εα-φνικά στο καμαρίνι της και την βρή-κε σκεπτική και κάτωχρη να ξε-σταίνει τὰ χέρια της μπροστά στη φωτιά.

—Τί έχετε; την ρωτά. Δεν φαίνε-σθε σήμερα πολύ καλά.

—Τί νάχω, στρατάρχα μου; Σήμε-ρα είναι πρεμιέρα, και, καταλαβαί-νετε, έχω ένα φόβο...

—Ένα φόβο; κάνει παραξενευό-μενος ό στρατάρχης. Τί φόβο;

Κι' ή καλλιτέχνης, που ξαναβρί-σκει το μειδίαμα και το θάρρος της μπροστά στην ολύμπια άταραξία του Κανρομπέρ, φωνάζει σ' έναν κλητήρα:

—Ζυστεν, φέρε ένα λεξικό στὸν στρατάρχη, γιατί δεν ξέρει τί είναι φόβος...

— 78 —

Η δις Μπέρτ Μποδύ, πρωταγωνί-στρια της Γαλλικής Κομωδίας, σε ηλικία μόλις 25 ετών, είχε προκαλέ-σει, όπως ήταν φυσικό, τὸν φθόνο των συναδέλφων της. Μια απ' αυ-τές, ηλικίας 45 ετών, την κακολο-γούσε όπου βρισκόταν.

—Μὰ επί τέλους, τί της κάματε; ρώτησε μιά μέρα κάποιος φίλος την δις Μποδύ. Τί σάς χωρίζει;

Κι' ή δεσποινίς Μποδύ, άτάραχη: —Είκοσι χρόνια!

— 79 —

Ένας νεαρός Άγγλος αεροπόρος άπε-σπασμένος στην αεροπορική δύναμη της Αιγύπτου πετούσε μ' ένα εκπαιδευτικό αεροπλάνο και διδασκόταν από τὸν πι-λότο συνάδελφό του τὸν τρόπο με τὸν ό-ποιον θ' ανέκαλυπτε την ακριβή του θέ-ση, όπως, λοιπόν, πετούσαν πάνω από τις πυραμίδες, έστοάφη ξαφνικά στὸν πιλότο και τὸ φώναζε:

— Βγάλε την κάσκα σου!

—Γιατί; ρώτησε ταραγμένος ό άλ-λος.

— Γιατί, άπάντησε ό μαθητευόμενος σύμφωνα με τὸς ύπολογισμούς μου πε-τάμε αυτή τη στιγμή πάνω απ' τὸν κα-θεδρικό Ναό του Άγίου Παύλου!...

— 80 —

Ένας επίσκοπος θρέθηκε αντιμέτωπος μέσα σ' ένα σιδηροδρομικό όχημα μ' ένα μεθυσμένο ό οποίος τὸ εἶπε:

— Νομίζετε, δέσποτα, πως τὰ ξέρετε όλα, εγώ όμως θά σῶς μιλήσω για δυό πράγματα που δεν τὰ ξέρετε.

— Εὐχαρίστως, άπάντησε ό επίσκοπος. Και ποιά είναι αυτά;

— Είναι τῆς μαγεφισσάς σας ό άν-δρας και φορῶ τό... πουκάμισό σας, ά-πάντησε ό μεθυσμένος.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Αισθηματικό διήγημα του Ε. Σαρντέν

Σ ΤΗΝ άριστερή όβλη του Σηκουά-να άπέτανι στη Νότρ Ντάμ Ντέ Παρί, ό Βίκτωρ Σαρντέν είχε ένα μικρό παλαιοβιβλιοπωλείο.

Τὸ είχε κληρονομήσει απ' τὸν παππού του. Πόση χαρά δεν ένοιωσε την ήμέρα που πήρε στη κατοχή του τη γωνίτσα αυτή με τὰ ράφια του φορτωμένα λογι-ών-λογιών βιβλία. Φανταζόταν ότι είχε γίνει κιόλας μεγαλέμπορος απ' τη μιά ώρα στην άλλη, ότι θά κέρδιζε τὸ κό-σμου τὰ λεφτά.

Αποφάσισε να κάνει καταγραφή τῶν βιβλίων που περιείχε τὸ βιβλιοπωλείο. Βέβαια χρειάζοταν έξοδα για να γίνει αυτό αλλά ό Βίκτωρ ήλπιζε να τὰ καλύ-ψη με την πώληση των καταλόγων και γενικά με τις ευκολίες που θά είχε όταν θά ήξερε τί έχει και τί δεν έχει, πὸς εί-ναι τὸ ένα βιβλίο και πὸς τὸ άλλο. Έ-

βαλε λοιπόν άμέσως μίαν άγγελία στις έφημερίδες ζητώντας αμιά νέα για εύκολη εργασία γρα-φείου. Άλλά τὰ κορίτσια που παρουσιάστηκαν άμέσως ζητούσαν πὸς πὸς μεγαλύτερο μισθό απ' ό,τι είχε κανονίσει αυτός και ύστερα μόλις έδλεπαν τὰ σκι-σμένα βιβλία που θάπρεπε να τα-κτοποιήσουν έρριγνᾷ μιά προμα-γμένη ματιά στα καλογραλισμένα γύμνα τους και έφευγαν γρήγορα γρήγορα.

Έπρεπε να θρεθῇ μιά νέα συγ-καταβατική και όχι πὸς κοκ-κέττα.

Μιά μέρα, σταμάτησε μπροστά στην πόρτα τὸ βιβλιοπωλείο του Σαρντέν ένα πολυτελέστατο αὐ-τοκίνητο τελευταίας μάρκας. Μιά νέα πήδησε απ' τ' αμάξι και μπή-κε στο μαγαζί επιβλητική σαν βα-σίλισσα. Ήταν τυλιγμένη σε ώραιότητα γούνα και τὸ μετάξι έτρίξε κάτω από τὸ επανωφόρι της.

Ο Βίκτωρ, τάχασε. Έστίαζε διαστικὰ τὰ μαλλιά του και τη γραβάτα του και προχώρησε με σεβασμό.

— Έρχομαι για την άγγελία, εἶπε ή φράζα άγνωστη.

Ο Βίκτωρ νόμισε ότι είχε παρακού-σει. Η εμφάνισις αυτής της νέας τούξε ταραξεί το λογικό. Έκτύπησε σαν χαμέ-ιος τη γούνα, ύστερα τὸ σταματημένο έξω απ' την πόρτα του αυτοκίνητο και τραύλισε.

— Για... την άγγελία;

— Δεν ζητάτε μίαν υπάλληλο;

— Ά, κατάλαβα... Έχετε καμμι-

προστατευομένη ήσως;

— Όχι; κύριε... πρόκειται για μένα.

— Για σᾶς!... Μά...

Τὸ άπάντησε με τὸ υπέρηφανο ύφος της.

— Μην κρίνετε κανέναν απ' την εμφά-νισή. Είμαι καταστρεμμένη. Πρέπει να εργασθῶ για να κερδίσω τη ζωή μου.

— Μὰ είναι τόσο πενήγρος ό μισθός.

— Θα εργασθῶ εὐσυνείδητα. Και θα δεχθῶ ό,τι μισθό μου προσφέρετε.

Ο Βίκτωρ εξακολουθούσε να τὰ έχη χαμένα. Ποιά ήταν αυτή ή νέα που ως χθες άκόμα (έτσι φαινόταν τουλάχιστο

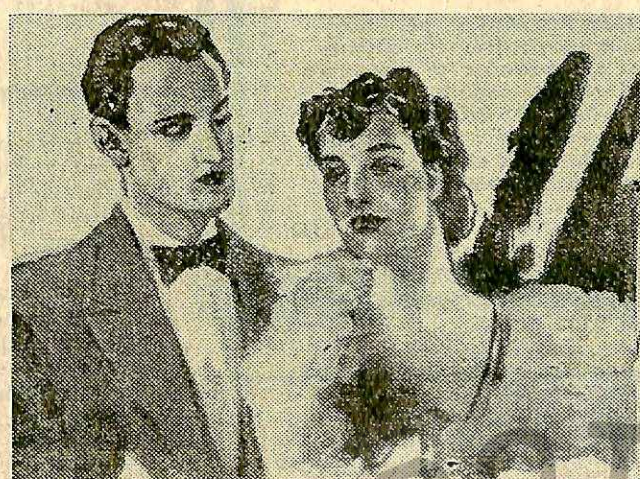
απ' τὸ ντύσιμό της και απ' τὸ αυτοκίνη-το που την περιέμενε) ήταν πάμπλουτη και σήμερα αναγκαζόταν να εργασθῇ και αντί ελαχίστης αμοιβής μάλιστα. Έν πά-σει περιπτώσει ό Βίκτωρ ήταν ένθουσια-σμένος με τὸ μυστήριο αυτής της ύπο-θέσεως. Είχε κατακτηθῇ. Ήταν τόσο γοητευτική ή αινιγματική αυτή νέα.

Τὸ ζήτησε να αναλάβῃ υπηρεσίαν ο-σο τὸ δυνατόν νωρίτερα.

Και αυτός της εἶπε να άρχισῇ απ' την επομένη κιόλας, αν ήθελε.

— Λέγουμαι, Κυρία Ζενεβιέβ. Έτσι θά με φωνάζετε.

Τὴν επομένη έφθασε άκριδῶς την ὥ-ρα που εἶχε έρίσει ό Βίκτωρ. Φορού-

— Έχετε καμμιὰ προστατευομένη σας, πως...

σε ένα ταγιέρ άπλούστατο αλλά άμίμητα ραμμένο.

Διόλος και συνεσταλμένος καθώς ήταν ό Βίκτωρ είχε γοητευθῇ ολοκληρῶς και ζούσε ένα ρομάντζο ύπεροχο με τη φαν-τασία του.

Η πρώτη βδομάδα τὸ σόνης ότι κύ-λιος γρήγορα, σαν ύνερο. Είχε ξεχάσει τὸ διάβασμα, δεν πήγε διόλου στὸ σινε-μά, ούτε άκούσε καλόλο ραδιόφωνο.

Άλλά για την Ζενεβιέβ, ή κάθε μέρα που περνούσε φαινόταν πὸς ήταν και από ένα μαρτύριο ή κάθε μιά. Γινόταν όλο-ς να πὸς μελαγχολική, και πὸς αινιγματική.

Κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα, την ὥ-ρα που έρχοταν φωτούσε με άγωνία.

— Με ζήτησε κανείς; Μήπως έχω

κανένα γράμμα;

Η άπάντησις ήταν πάντα ή ίδια. Άρ-

νητική.

— Κανείς! άποκρινόταν ό Βίκτωρ.

Και διερωτότο:

— Μὰ πὸς θά μπορούσε να τη ζητή-

σῇ αφού είχε σίπι όπου θά μπορούσαν να

πάνε να τη βρουν; Ποιός λοιπόν; Είχε

ξεχάσει να τὸ πῇ.

Έέρασε και ή δεύτερη βδομάδα και ό

Βίκτωρ πόσεσε ότι τὸς τὰ μάτια της

Ζενεβιέβ ήταν πάντα γεμάτα δάκρυα.

Ήταν μόνη. Ήταν φτωχή. Και όπως

ήταν άνοση και αινιγματική ό Βίκτωρ

την έρωτεύθηκε.

Άλλά δεν είχε ιδέα της τέχνης που χρειάζεται για να κατακτηθῇ μιά γυ-ναίκα. Στα ρομάντζα, στα φίλμ, ή λύσις έρχεται άπλά, χωρίς καμμιὰ προσπά-θεια. Η όμολογία κλείνεται σε μιά μα-τιά, σ' ένα τίποτα. Μὰ δεν συμβαίνει τὸ ίδιο και στη ζωή.

Και ό Βίκτωρ βασανιζόταν απ' τὸ δι-λήμμα τὸς τί έπρεπε να κάνει.

Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα; Ίσως ή ήρωίς κανενός έρωτικού ή νοηματικού δράματος.

Και ό νέος δεν έπαυε να κάνει τις πὸς τρελλές υποθέσεις γύρω σ' αυτή τη νέα.

— Άν τολμούσα να της μιλήσω. Άν μπορούσα να νικήσω τη δειλία μου και να της πῶ πὸς την αγαπῶ.

— 81 —

Τὴν επομένη έκλεινε μήνας απ' την ή-μέρα της προσλήψεώς της. Ο Βίκτωρ

πέρασε, τη νύχτα του γράφοντας στη Ζενεβιέβ μιλούντας της για την άγάπη του. Πρωί-πρωί βγή-κε απ' τὸ σπίτι του και πήγε και άγόρασε ένα μπουκέτο διολέττες της Πάρμας. Έβάλε σ' ένα φα-κέλλο μέσα τὸ μισθό της τὸς μή-νης και τὸ γράμμα του μαζί.

Η νέα έθλασε τη συνηθισμένη της ὥρα. Εἶδε πάνω στὸ γραφεῖο της τὸν φακέλλο και τὸ μπουκέτο και εἶπε.

— Με συγκινεί έξαιρετικά ή λε-πή αυτή χειρονομία σας. Κρατῶ τὰ λουλούδια και σᾶς ευχαριστῶ θερμότατα. Άλλά σᾶς σφείλω μίαν εἰτήρησις... μίαν έξομολόγησι μαλ-λον.

Κάθησε πλάι του. Τὸ φακέλλο οὐτε τὸν είχε πειράξει καν. Και άρχισε.

— Είμαι 25 ετών. Όρφανή, χήρα και πὸς πλούσια. Δεν είμαι διόλου καταστρεμμένη όπως σᾶς εἶπα. Και τῶ-ρα θά σᾶς εἰρηγῶ γιατί προσποιητῶα τη φτωχή και σᾶς εἶπα αὐτὸ τὸ ψέμα. Πρὸ ολίγων μηνῶν, ένας νέος με ζήτη-σε εἰς γάμου. Νά ή φωτογραφία του. Πλέπετε τί ώραίος πὸς εἶνε. Αισθανόμουν την άνάγκη ν' αγαπηθῶ για μένα και όχι για τὰ λεφτά μου. Τὸς παίζα ένα παιχνίδι. Τὸς παίζα ότι καταστράφηκα, ότι ήμουν αναγκασμένη να εργασθῶ και τὸς μνηνός προσέμα στὸν εαυτό μου. Η προ-θεσμία έλήξε. Δεν ήθε... Δεν έγραψε. Όλα τελείωσαν πια μεταξύ μας. Είμαι όμως πὸς δυστυχισμένη γιατί τὸν αγαπῶ άκόμα.

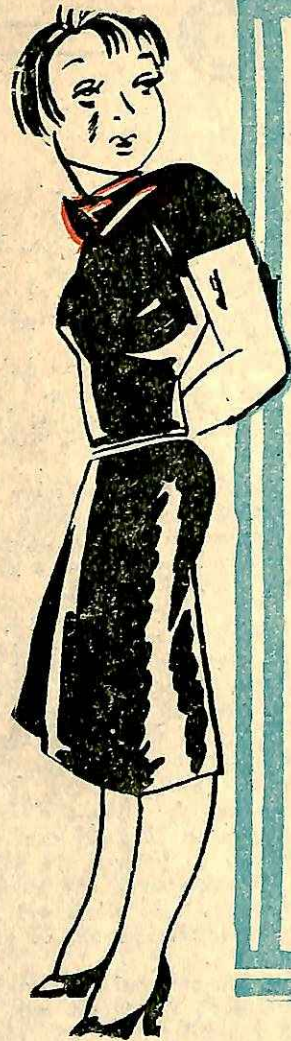
Τί μπορούσε να πῇ ό Βίκτωρ ύστερα απ' την όμολογία της αυτή; Τὴν άφισε κι' έφυγε.

Σε λίγες μέρες διαστραύθηκε με τὸ αυτοκίνητο της Ζενεβιέβ.

Κοντά της καθόταν ό γοητευτικός νέος για τὸν όποιον είχε μιλήσει στὸν Βίκτωρ. Ήταν μοιραίο... σκέφθηκε ό Βίκτωρ και έρίξε τὸ βλέμμα του στη φωτεινή ρεκλάμα τὸς αντικρουῖ κινηματογράφου.

Οί ήρωίδες του...Οί φανταστικές ήρω-ίδες των φίλμ. Αἰτές τουλάχιστον δεν θά τὸν άπογοεύσαν ποτέ.

EMILIAEN ΣΑΡΝΤΙΟΝ

Έξοχή

Βάγγο, αυτή την εποχή
θέλω να πάμε έξοχη
και δώσε λίγη προσοχή
σ' αυτό, ρε σαχλαμάρα,
γιατί πού λές μ'α το Χριστό
αφού στις ζέστες δέ βαστώ,
άσφαλώς θ' αναγκαστώ
νά σου σκαρώ-λαχτάρα...

— Έχω παράπονα, ρε Βά—
— πούσαι κουτός σαν τ' ντου.
(θά—)

και στο χρωστάω άκριβά
πού σ' όλα αντίτεινεις
κι' ό,τι σου πω τ'ο συζητάς,
λοξοειδώς πως με κυττάς,
όλο τόν κάλο μου πατάς
και δόκανα μου στήνεις.

— Άλλά βαρέθηκα, ρε, πιά
νά παρασταίνω τη σουπιά
και νά μασσάω τη χαρουπιά
σά γνήσιο κορόιδο!
Γι' αυτό, ρε Βάγγο δυστυχή
όπως σου είπα στην άρχή:
έναν δεν πάμε έξοχη
θά 'στά ποιήσω ρόιδο!!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβένιες

ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΡΙΚΟ

Φρίξον ήλιε και στέναζον σελήνη, άδρεφάκι μου, διαφεντή.
Πού λές, έπροχτές τ' άπογεματάκι είχα κωσάρει τη καινούργια
τη κουστουμιά, τ' άσπρο τ'ο παναμαδάκι, γραβδάτα κόμ ή φδ και
μπεγλεράκι. "Ημουνα, άδρεφέ μου, όσπερ γιάγκης "Αμερικάνος.

Καθώς τ'ο λοιπόν κατηφόρισα κατά τ'ο Μονα-
στηράκι, με τρακάρει ένας μεσόκοπος με μούτρα
σά νά γύριζε από λείψανο.

—Με συγχωρήτε, κύριε, μου κάνει, αν ήταν
δυνατόν νά με βοηθήσετε: έχω άρρωστο παδί και
είμαι άνεργος. Σας παρακαλώ...

Τ'ο ν'ε τήραξα, άδρεφέ μου, κι' έπειδής δηλαδή
τ'ο μπαρμπουτάκι άφ' έσπέρας πήγε φίνα, τ'ο κα-
τρακύλησα άνευ αντίρρησης ένα νε Ποσειδώνα.

—Πάρε και σύ, ρε φίλε, γιά τ' άρρωστό σου,
τ'ο έκανα

Αυτός με φκαρίστηκε, πήρε τ'ο "κοσάρι κι' έγι-
νε καπνός!

"Υστερις από μισή ώριτσα, άφού τελείωσα τη
τσάρκα μου, λέω: «δ'ε πάω και γιά κάνα ού-
ζάκι;»

Μπαίνω τ'ο λοιπόν στην ούζερί, και τί νά δω, ρε φίλε!

Σ'ε μιά γωνιά τραβούσε τ'α σχετικά τ'ο τ'εθλιμμένος.

—Ρέ, τ'ο κάνω, τί γίνεται, ρε παιδί, τ'ο άρρωστό σου;

—Δ'ε σ'ε ξέρω, μου λέει και δ'εν έχω άρρωστο.

Τ'ο κατεβάζω λοιπόν μιά κουτουλιά τ'ο άνίθεου, γιά νά μάθω
τ'ο λοιπού νά πιάνη τ'ο Βάθρακα κορόιδο. Έν τάξει;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Ίστοριούλες

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ

Ό Μενέλαος διηγείται στον φί-
λο του Ίσιδωρο ό,τι δ'εν είναι από
τούς ανθρωπούς π'ο έπιτρέπει νά
τ'ο φερθούν άσχημα. Τους κόβει
άμέσως τ'ο λόγο...

— Άλήθεια; κάνει ό Ίσιδωρος.

— Άμ τί νομίζεις! Προχτές εί-
χα μιά συζήτηση με τόν Ζεφυρέν,
τόν πρωταθλητή τ'ο μπόξ. Μόλις
θέλησε νά μ'ου κάνη τόν έξυπνο,
τόν σταμάτησα με τ'ο πρώτο!

— Και δ'ε σ' έδειρε;

— Όχι. Έκαμα μόνο νά μ'ου
π'η κάποια κουβέντα, μ'α έγώ...
τ'ογκλεις τ'ο τηλέφωνο!

ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΣ

Η κυρία Άδελαΐς καθυστερεί
τους μισθούς τ'ης ύπηρετίας της,
τ'ης Άννίτς. Κι' αυτή ή δυστυχι-
σμένη θαρέθηκε πιά νά δουλεύη
τζάμπα. Γι' αυτό άποφάσισε νά
κάμη ένα είδος λευκής άπεργίας,
κι' εδήλωσε άσθενείαν.

Η κυρία Άδελαΐς, βλέποντας
ότι ή ιστορία αυτή παρατεινόταν
σκέφθηκε νά φωνάξη τόν γιατρό.
Ό γιατρός φυσικά άντελήφθη ά-
μέσως ότι ή άρρωστη ήταν πολύ
καλά στην υγεία της. Κι' ή Άν-
νίτς άναγκάστηκε νά τ'ο εξηγήση
τ'ο κόλπο της.

— Άποφάσισα λοιπόν, π'ο λέτε,
γιατρέ, νά μείνω στ'ο κρεβάτι ως
ότου με πληρώση.

— Τότε παιδί μου, άπαντά έ-
κείνος, κάνε μου μιά μικρή θέση νά
πέσω κι' έγώ στ'ο κρεβάτι σου.
"Ίσως μ' αυτό τόν τρόπο πληρώ-
ση και σ'ε μένα ή κυρία σου τίς δί-
ζιτες π'ο μου χρωστά...

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

Ό μπαρμπά-Θωμάς κατεβαίνει
στην πόλη νά ανταλλάξη με κολ-
λαριστά χαρτονομίσματα τ'α κέρμα-
τα π'ο μάζεψε πουλώντας δραχμή-
δραχμή τ'α αύγα και τ'α λεμόνια
του. Η γυναίκα του ή Ζηνοβία
τόν συνοδεύει από φόβο μήπως με-
τατρέψει τ'α λεφτά σ'ε κρασί. Ό
Θωμάς στέκεται μπροστά στη θυ-
ρίδα τ'ης Τραπεζής:

—Είναι αλήθεια, ρωτά, π'ως άλ-
λάξετε εδώ τ'α πάντα;

— Βεβαίωτατα, κάνει ό ύπάλλη-
λος: Σ'οι αλλάζουμε ό,τι θέλεις.
Δραχμές, δολάρια, γουσσά...

Κι' ό Θωμάς, άφού έξυσε έπί
μακρόν τ'ο κεφάλι του, σκεπτικός:

— Και δ'ε μου αλλάζει, καλέ
μου άνθρωπε, και τ'η γυναίκα μου;

Τ'ο ξένο χίσιμορ

ΤΗΝ ΠΡΑ ΠΟΥ
«ΠΛΟΥΣΟΥΝ»

Ο ήθοισ: Κι' αν σ'α
ση τ'ο σκοπ
Ό βοηθ
Δ'εν πειρά
ναι ό ρόλο
σου.

ΜΟΔΕΣ

—Τί βλέπ
βιτρίνα και
—Τ'α φετινό
γυναικών.

Μορσεγιέζικα

ΑΚΡΙΒΑ

Ό Μάριος, έξαιρετικά τσιγκού-
νης, κληρονόμησε από κάποιο μα-
κρυνό συγγενή του μερικές πολυ-
κατοικίες. Έξακολουθούσε ώστόσο
νά κάθεται σ'ε μιά φτωχική καμα-
ρούλα. Ένας φίλος του άπορεί:

— Έχεις τέτοια σπιτία, και
κάθεται σ' αυτό τ'ο ρημάδι;

— Τί νά κάμω; άπαντά ό Μά-
ριος. Θάθελα πολύ νά καθήσω σ'
ένα από τ'α σπιτία μου, αλλά δ'εν
υπορώ...

— Και γιάτί;
— Γιάτί τ'α ένοικιά τους είναι
πολύ άκριβά γιά μένα.

ΑΤΥΧΙΑ

Ό Μάριος συναντά τόν Όλιβ.
Έχει καιρό νά τόν δ'η, και τόν
βρίσκει αδύνατο και καταβεβλη-
μένο.

— Ήσουν άρρωστος; τόν ρωτά
με ένδιαφέρον.

— Όχι, αλλά είχα θάσανα, ά-
παντά εκείνος. Κάηκε τ'ο σπιτί
μου...

— Και δ'εν ήταν άσφαλισμένο;

— Ήταν. Μ'α κάηκε κι' ή γυ-
ναίκα μου σ'τη φωτιά.

— Ά! Τώρα καταλαβαίνω τ'η
λύπη σου...

— Πράγματι... Άπάνω π'ο
σκεπτόμουν νά τ'ην άσφαλίσω κι'
αυτήν...

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Τ'ο τραίνο διέρχεται τίς πεδιάδες
τ'ο Ροδανού, όπου δόσκουν άπει-
ρα κοπάδια άρνιων.

— Είναι αδύνατο νά τ'α μετρήση
κανείς, λέει κάποιος ταξιδιώτης.
Είναι γυλιάδες...

Ό Όλιβ, π'ο κάθεται σ'ε μιά
γωνιά, έπεμβαίνει:

— Είναι 7.348.

— Και π'ως τ'ο βρήκατε, έρω-
τούν κατάπληκτοι όι συνταξιδιώ-
τες.

Κι' ό Όλιβ έμβριθώς:

— Άπλούστατο: Μετρώ τ'α πό-
δια τ'ων άρνιων, και διαιρώ διά
τ'ο 4.

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ

Στ'ο λιμάνι τ'ης Μασσαλίας ό
Μάριος και ό Όλιβ παρακολουθούν
έναν δυνατό καυγά μεταξύ δύο ά-
γνωστων με θαρρείς λέξεις.

Γιά μέ μου, ρωτά κάποια σι-
γητή ό Μάριος τόν Όλιβ, αν σ'ο-
λεγε κανείς τέτοια λόγια, τί θάκα-
νες;

Κι' ό Όλιβ, άτάραχος:

— Αυτό εξαρτάται άπ' τ'ο μ'οδί
του...

Άποδοχή

Έν πρώτοις, μή με φοβερί-
γιατί θά πάρω τ'ο λουρί
κι' όμορφα θά σ'ε συγυρί-
ρ'ε σ'ο Μανιώ μπαμπέσα
μιά κι' είσαι σίγουρα τρελλή
ώς ή μαμά σου ή παρδαλή,
με δίχως ίχνος συστολή
και μηδ'ε κόκκο μ'έσα...

Μάθε, ρε θήλυ ποταπόν,
ότι τ'ο σκέφθηκα λοιπόν
και τ'οχα σίγουρα σκοπόν
νά σ'ε παραθερίσω.
Μ'α δ'ε σου τόλεγα τ'ο π'ο,
ρ'ε πονηρή μου άλεπού,
γιατί τ'ο είχα έπί σκοπού
σουρπράϊζ νά σου χάρισω

Λοιπόν Μανιώ, κάνε χαρά
πού όντως τούτη τη φορά
με σ'ενα και τ'ην πεθερά
θά φύγουμε άπ' τ'ο σπιτί
νά π'α—νά ξεκαλοκαίρε-
φίνα, περίφημα κι' ωραί-
ρ'ε άκριδέ μου θησαυρέ
εις τ'ο... Δρομοκαϊτή!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

ΑΣΤΕΝΕΣ ΙΦΥΛΟ

Σ'ε ίφιλο μου Άγκοπ' Ίπλιξιάν ίπλη:

—Άμάν, ίφιλε Άγκοπ, είπα νά ίσυμβουλέψης τέλω! Ίστέ, σ'ο-
λο ίσούλο ίναίκα μου Τακουίτσα τρώω! Τί τ'α ένη;
Άγκοπ χαμόγελασμένες έκανε ίμουςτάκες του.

—Καραμπέτ, είπε. Ίμπουνιές ίστέρεις!
—Ίμπουνιές; Όχι μ'πέ! Μαλακό άντρωπο εί-
μαι.

—Νά ίμάτης τότε, κι' ύστερα μ'άτς με ίναίκα
σου νά ίκάνης, ίστί μ'ιτ'ι μαλακά κόκκαλά της
νά ένουση! Άναντίν; Ίναίκα σου άρνι τ'α ένη!!
Χώμα νά ίπατήσης τ'α ένη!!...

Ίσυμβουλή Άγκοπ καλή ήτανε και σ'ε ίμ-
παδόρο παλληκαρά. Ίκαρπόζηλο ένα μ'ηνα ίστέ
ίντιρέκτ, ίσουίτ και ίκρουαζιέ έματα, και ίμ'άνα
είνα.

Ίπροχτές λοιπόν ίκαυγά ίναίκα μου έκανα.
Ίναίκα μου σ'ε πρώτο ίγύδρο παντόφλα έπήρε, κε-
φάλα μου νά σπάση.

Άμ'α έγώ σ'ε ίδεύτερο μ'ουνιά μου πολυόλο.
ίντυναμίτη ήτανε και ίναίκα μου ίφωγές έβαλε.

—Βοήθεια! Κοραμπέτ ίντέρνει, βοήθεια!

Ένα πολιτομάνος π'ο ίσουλάτσο ίπεζοντ'ομίο έκανε, ίσπίτι μου
ίμ'ηκε...

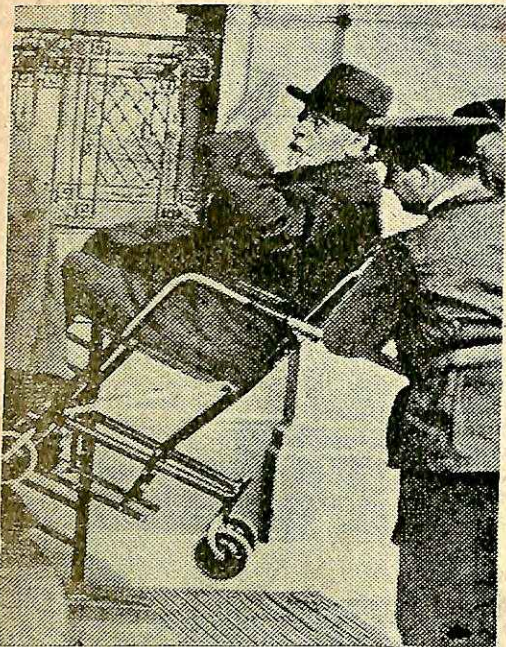
—Άλτ! έφώνασε. Άστένες ίφύλο ντέρνει; Πάμε μέσα.
Και ίπληκα και ν'το μέρες ίφρέσκο έκατσα. Άμ'α άντίκα!!

Και ίπληκα και ν'το μέρες ίφρέσκο έκατσα. Άμ'α άντίκα!!
ναίκα μου ντέρνει, καλά είναι—άμ'α έγκώ ντέρνει, ίφρέσκο πασίνα.

Βάι-Βέι! Ίναίκες μ'ελας είναι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μιά γυναίκα ενίκησε τόν Ζαχάρωφ

Ωδηγήθηκε με το άμαξάκι του στο σπίτι των Ντελωνάι.

ΑΜΑ κατακτήθηκε κανείς την εύτυχία, πρέπει να ξέρει και να τη κρατήσει με κάθε μέσο, να μη φιλοδοξεί τίποτα περισσότερο και να νοιώθει ότι το χρέμα και οι ευκολίες της ζωής που συνεπάγεται δεν θα πρόσθεταν τίποτα επί πλέον. Είναι γνωστή η ιστορία του μυλωνά που αρνήθηκε να παραχωρήσει στο βασίλει της Πρωσίας το μύλο του ο οποίος θα του επέτρεπε να μεγαλώσει το πάρκο του Σάν-Σουσί...Να μιλά άλλη παρόμοια. Πρωταγωνιστή της είναι γυναίκα αυτή τη φορά.

Στα άριστερά του χωριού Μπωσολέγγ, στο ίδιο το θονύ που είναι άκουμπισμένο το Μόντε Κάρολ, είχα προσέξει ένα τετράγωνο σπίτι με τη πρόσοψη γεμάτη άγριον κήμα και τόν κηπάκο του. Εκείνο κυρίως που μου τράβηξε τη προσοχή, άκαλαίσθητες πολλές φορές βίλλες των περιχωρών, ήταν η ταπεινή, ή σμνή να πούμε εμφάνιση του σπιτιού αυτού, που όλη κάθε δικαίωμα να υπερηφανεύεται μια και βρισκόταν σε περίφημη θέση και είχε υπέροχη θέα.

— Έτσι φαντάζομαι το σπίτι της εύτυχίας, είπα στο φίλο μου που με συνόδευε.

— Μίλησες σωστά, μου αποκρίθηκε. Κατοικούν άνθρωποι πραγματικά εύτυχισμένοι δω-μέσα. Την ιδιοκτήτρια άλλωστε τη ξέρεις. Είναι η κυρία Ντελωνάι. — Ντελωνάι; Ά, ναι... θυμήθηκε. — Εκείνη ή συνταξιούχος νοσοκόμος που εξακολουθεί, όπως μου είπες, να εξασκήνιζε το επάγγελμά της για όσους την χρειάζονται.

— Άκριθως. Ή με τόν άνδρα της, έναν άνθρωπο περίφημο, που ήταν άλλοτε βοηθός χημικού σ' ένα μεγάλο εργαστήριο. Έχουν και μικροεπιδημιολογικά. Κάτω απ' την απλότητά τους, απ' την απειροφοροσύνη τους μάλλον, κρύβεται μια μεγάλη μόρφωση και μια καλωσύνη

απεράντη. Είναι σοφοί. Άλλα ή κυρία Ντελωνάι, έχει μια όμοια ιστορία. Αυτή ή χωρίς φιλοδοξία γυναίκα, ενίκησε έναν απ' τους ισχυρότερους ανθρώπους του κόσμου: τόν Σέρ Μπαζιλ Ζαχάρωφ.

— Ώ... για πές μου! Και να ή εκπληκτική περιπέτεια, όπως τη διηγήθηκε ο φίλος μου.

— Ο Ζαχάρωφ βρισκόταν τότε στο ζενιθ της δόξας του.

Ο γέρος πολυεκατομμυριούχος αυτός, ήταν όπως όλοι οι εκλεκτοί της τύχης μπλαζέ, άηδιασμένος απ' όλα και απ' τόν εαυτό του ακόμα, τακτισμένος από την ίδια του ισχύ, και δεν επιθυμούσε τίποτα πιά από τα είχε όλα.

Πλησίαζε στο τέλος της ζωής του, τόν καιρό εκείνο.

Είχε αποφασίσει να εγκατασταθεί εδώ κα ζήτοσε ένα πύργο ανάξιο του. Καθώς δέν τιν εύρισκε άκράσις να φιλάει τον. Τότε άκριθως άνεκάλυψε, μία μέρα που πήγαινε περίπατο, τόν ελαιώνα που υπάρχε πίσω απ' το σπίτι των Ντελωνάι. Πουλιόταν, θέσις ώραιότερη δέν μπορούσε να βρεθεί, υπήρχε όμως και ένα μειονέκτημα: το σπίτι των φίλων μας έκρυβε τη θέα. Άλλα αυτό δέν ήταν εμπόδιο που να τρομάζει ένα Ζαχάρωφ. Έστειλε έναν γραμματέα του με έντολη να αγοράσει, σε οποιαδήποτε τιμή, το σπίτι, για να τόν γιορτάσει.

Τό μόνο που δέν είχε προίδη, ήταν ότι ή Ντελωνάι ήταν πολύ εύχαριστημένοι εκεί που βρισκόταν.

Εκείνος, ο Ντελωνάι, καλλιεργούσε τόν κήπο του με τα χέρια του: ήταν υπεργήγανος για τις τριανταφυλλίες του, τά μεγάλα του και τις πορτοκαλλιές του που είχε προστατεύσει από τόσες κακοκαιρίες. Εκείνη, ή Μαρί, είχε τακτοποιήσει το σπίτι της με την εμφυγή φινέτα της και τη κλίση της προς ή τω-ραίο.

Άλλα αν εξετάσουμε τά πράγματα απ' τη ρεαλιστικώτερή τους πλευρά, τó σπίτι αυτό δέν ήταν παρά μία καλύβα σχεδόν που μόλις και μετά βίας άξιζε πενήντα χιλιάδες. Οι αποσταλμένοι του Ζαχάρωφ προσέφεραν εκατό. Οι Ντελωνάι αρκέστηκαν, ύστερα από άνώφελες επισκέψεις και τεχνάσματα έβγαλαν όσα και μάταια, έφτασαν στις διακόσιες χιλιάδες. Χωρίς αποτέλεσμα όμως και πάλι.

— Ο παντοδύναμος γέρος άναγκάστηκε τότε να ενεργήσει ο ίδιος. Ωδηγήθηκε με τó άμαξάκι του, μέσα στο όποιο έμεινε όλη μέρα λόγω της άναπηρίας του, στους πελλούς που τολμούσαν να τού αντίστηνουν.

— Θέλω αυτό το σπίτι, είπες. — Συγχωρήστε μας, αποκρίθηκε ή Μαρί Ντελωνάι, αλλά δέν είναι για πούλημα.

— Αν ήταν μόνος, ο Ντελωνάι θα υποχωρούσε, ίσως. Άλλα ή Μαρί ήταν άμεταπίστη. Ο Ζαχάρωφ πρώτη φορά συναντούσε τόσο επίμονη άννηση.

— Σας προσφέρω πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Δέν μπορώ να δεχτώ, αποκρίθηκε ή Μαρί. Τό άναπούμε πολύ. Άν σας τó παραχωρούσε ήταν σαν να άπαρνούμουν τόν σκοπό που έβαλα στη ζωή μου. Η

εύτυχία μας βρίσκεται εδώ. Γιατί θέλω να τή ξεριζώσουμε;

Για πρώτη φορά, ο Ζαχάρωφ είχε την αίσθηση ότι συζητούσε για μίαν ύποθεση με κάποιον πού πλούσιον απ' αυτόν. Δέν γελιόταν, ο πλούτος της Μαρί Ντελωνάι είναι απ' αυτούς που δέν προσδιορίζονται με άριθμούς.

Ο γέρος, επέμεινε, εφώναζε, και τέλος έπρότεινε.

— Είναι έκδιασμος αυτός, αλλά έστω! Άξίζει γιατί έχει θέα. Σας δίνω ένα εκατομμύριο.

Ο Ντελωνάι ταραχόθηκε. "Όσο άφιλοκερδής και αν είναι κανείς ένα εκατομμύριο είναι ένα εκατομμύριο... Γίνονται τόσα πράγματα με αυτά τά λεφτά. Έτοιμάστηκε να μιλήσει. Άλλα ή γυναίκα του δέν τούδωσε καιρό.

— Θαρρώ ότι σας έδωσα να καταλάβετε κύριε, ότι δέν πουλιέται τó σπίτι, ξανάπε με πείσμα.

Ένα παιδάκι έφθανε τρέχοντας εκείνη τη στιγμή. Είναι τόσο εύκολο να μπη κανείς σ' αυτό τó σπίτι. Η πόρτα του είναι άνοιχτή πάντα.

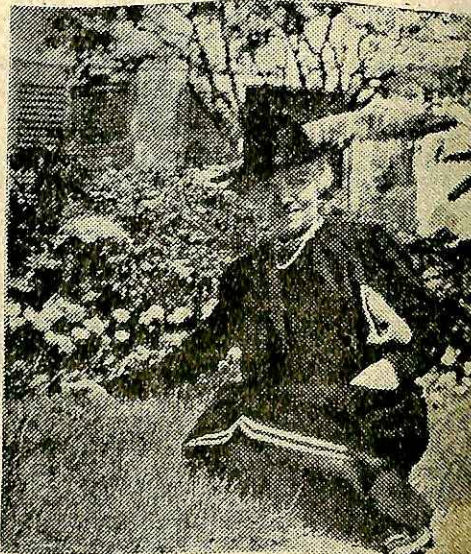
— Κερά Ντελωνάι, ο γέρος Σπανσίχ, θά βελώνη. Πρέπει να τού κάνετε τις ενέσεις που είπες ο γιατρός.

— Με συγχωρείτε κύριε, άλλ' όπως βλέπετε με χρειάζονται, έκανε ύπερηφανα ή Μαρί, δαίγοντας έτσι ότι ή συνουμία είχε τελειώσει.

Άφησε τόν Μπαζιλ Ζαχάρωφ με τόν άνδρα της και τά εκατομμύριά του, για ν' ακολουθήσει τόν πιτσιρίκο που τήν ώδηγούσε στο προσέφαλο ενός έτοιμοθάνατου.

— Ή — Η Μαρί Ντελωνάι θά μου θυμήσει πως άμα δή τη φωτογραφία της, αλλά σκέφτηκε ότι ή ιστορία της άξιζε να γίνει γνωστή, στα χρόνια αυτά που ιδανικό όλου τού κόσμου έχουν γίνει τά λεπτά μονάχα. Και αν περάσετε μία μέρα μπρος σ' ένα οζ σπιτάκι, χωμένο στο άγριον κήμα να θυμηθείτε ότι σ' αυτό τó σπίτι μέσα ένας απ' τούς ισχυρότερους ανθρώπους της εποχής μας νίκηθηκε από μία γυναίκα που για μόνο έπλο της είχε τή συναίσθηση της εύτυχίας της.

K. K.

Η Κα Ντελωνάι στον κήπο της.

Μιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Κωστής Βελμύρας

έξηγεϊ τόν εαυτό του

Τού συνεννάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΜΕΣΑ στη σειρά των νέων—όχι των νεωτέρων φυσικά—ποιητών μας ο κ. Κωστής Βελμύρας έχει λαμπρή με την αλήθεια θέση. Η συλλογή του με τόν απέρητο εκείνο τίτλο «Λίγα τραγούδια», τόν επέβαλλε οριστικά και αμετάκλητα στα νεοελληνικά γράμματα ως ποιητή με γνήσια λυρική φλέβα. Ο κ. Βελμύρας έγραψε τότε ο κριτικός κ. Κλέων Παράσχος, έχει φινέτα, γούστο, αίσθηση της μορφής. Είναι από τούς νέους μας λογοτέχνες τούς πιο προηγμένους αισθητικά και που καλλιέργησαν με φροντίδα και προσοχή την αισθαντικότητα τους.

Γενικά την συλλογή αυτή την υπεδέχθη με πολλή ένθουσιασμο ή κριτική. Από τότε έχουν περάσει 10 χρόνια. Ο κ. Βελμύρας δέν επέτυχε άλλο βιβλίο ποιημάτων. Από σκόρπιους στίχους όμως που έδημιούργησε κατά καιρούς φαίνεται ότι αϊ πρόδοι που έχει έκτελει από τότε είναι τόσο σημαντικές ώστε να αή έχουν άδικο εκείν' που υποστηρίζουν ότι ο ποιητής των «Λίγων Τραγουδιών» πήρε κιάλας μία άξιοζηλευτή θέση στον νεοελληνικό Παράσχο.

Ο κ. Βελμύρας γεννήθηκε—τό 1898 στην Άθήνα. Ο πατέρας του ήταν εισαγγελέας έφετων και δέν έλέγετο Βελμύρας, αλλά Βελμύζης. Τό Βελμύρας είναι ψευδώνυμο και έχει την ιστορία του. "Όταν ο ποιητής μας άρχισε να δημοσιεύει τούς πρώτους στίχους του σκέφτηκε ότι με τó πατρικό του όνομα δέν θά μπορούσε να είναι βέβαιος αν τά περιοδικά και οι εφημερίδες δέν θά χαρίζονταν όπωσδήποτε στον γυό ενός εισαγγελέως τών έφετων και πρής χάριν εκείνου δέν θά τού έδημόσιων τά ποιήματά του. Τέτοιου είδους όμως ρουσφέτι δέν θά μπορούσε ποτέ να τó ανεχθή. Εκείνος ήθελε να δοκιμασθή με μόνη την άξία του. Και για να ξεφύγει τόν σκόπελο κατέφυγε στο ψευδώνυμο. Κι άρχισε να υπεργήγεται «Κωστής Βελμύρας». Αυτό τó «Βελμύρας» δέν έλεγε τίποτε ως λέξις, ως νόημα, ήταν όμως τόσο εύφωναίό και γι' αυτό άρεσε στον ποιητή μας. Άργότερα όμως ήρθε τó κοινόν να τó μεταβάλη κι' αυτό και να τó κάμη από Βελμύρας, σε Βελμύρας που πάλι ως λέξις δέν σημαίνει τίποτε. Έτσι έμεινε πάντως από τότε.

Στο σπίτι του ο κ. Βελμύρας ήταν τó χαϊδεμένο παιδί. Ο κανακάρος που ζούσε πολύ περιωρισμένα αλλά και πολύ έλευρα. Είχε δικαίωμα να κ'νη τά παντα αλλά μέσα στο σπίτι. Έβλεπεν έβγαίνει ποτέ μόνος, ούτε και συναναστροφes με πολλά παιδιά είχε. Φυσικά βόηκε την μεγαλειότητα απόλαυσή του στα βί-βλια. Άπ' αυτά άνεκάλυψε την ποιήση. Και δόθηκε όλόψυχα σ' αυτήν.

Οι γονείς του που είχαν πολύ ελεύθερες αντιλήψεις ότι μόνο δέν εύπόδισαν την κλίση του αλλά και την υπεβοήθησαν με τούς επαίνους των. Τό παιδί άρχισε να γράφει στίχους. Με την αύστηρά περι-

ορισμένη όμως ζωή που ζούσε είχαν άποκτήσει μίαν άτολμία που τόν εμπόδιζε να εμφανισή δημοσία τά έργα του. Εύτυχώς υπήρχε ο πατέρας του για να τού δώση τά φτερά τού θάρρους. Ο ίδιος έκλεισε μία μέρα σ' ένα φάκελλο κάποιον τραγούδι τού γιου του και τούστειλε στον διαγωνισμό που είχε κάμει τότε—τό 1910— ή εφημερίδα «Άθήναι». Ο νεαρός Βελμύρας δέν ήξερε τίποτε. Και ξαφνικά διαβάσει στην εφημερίδα ότι πήρε τó πρώτο βραβείο με ένα ποίημα που... δέν είχε στείλει.

Έτσι λοιπόν είχε βοή έξ άρχής στους γονείς του τούς καλλίτερος παραστάτες και βοηθούς και έμφυωτάς που μπορούσε να όνειρευθή ένας νέος. Ο πατέρας του ο ίδιος έγραψε στίχους σε καθαρεύουσα και ή μητέρα του έλάτρευε και λατρεύει πάντα την ποιήση. Έννοείται ότι ο κ. Βελμύρας δέν επηρεάσθηκε απ' τις φιλολογικές άγάπες των γονέων του και ότι έξω και την ώριμμένη ώρα ανέθηκε στο βήμα. "Όπου ξαφνικά όρχνι: μία ματιά στο άκροατήριό και τί να δή; Την μητέρα του! Νά μιλήσει μπροστά της για τόν Ψυχάρη και μάλιστα σε γλώσσα άπαιστώως Ψυχαρική; Αυτό υπερέβαινε τó θάρρος και την τόλμη του. Τό πράκ που έπαθε ήταν χωρίς προηγούμενο. Τις πρώτες φορές μόλις και μετά βίας κατόρθωνε να τις φελλίσει. Κι' αν δέν είχε μαζί του και τó χειρόγραφο, τó ρεζιλευμα θά ήταν ολοκληρωτικό.

Από τότε δέν ξανάκανε διάλεξη. Τό πράκ εκείνο τού έμεινε σαν έφιλλητή και τόν κάνει να βλέπει τó βήμα όπως ο διάβολος τó λιθάνι.

Νεφρεται ή Έτέλκα...

Μέσ' στο γοτθικό σαλόνι, υπρός στο τζάκι τó σβυστό νεύεται ή Έτέλκα μόνη... Θεία μισόγυνη (παγωνί άσπρο, στυλιζε Βαττώ) στο σκοτάδι, άγνη άπλώνη, —μαραγματάρινα σκόνη— τ' όνειρό της, στο κλειστό γαρίζο γοτθικό σαλόνι:

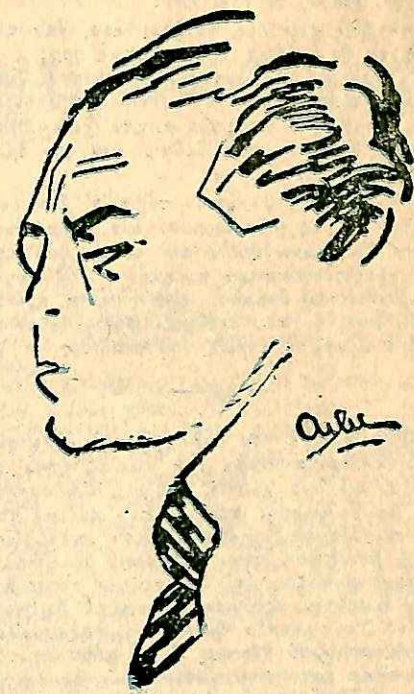
Ήταν γλές: στο πάρκο. Όχρό έφτασε τó δειλ... Οι κρήνοι κι' οι λιμπέλλες, σ' ένα άδρό ταίριαζαν παρτέρι... Εκείνη με τόν Ίχιμουντ είχε μείνη μόνη, μέσα στον πικρό στεναγμό, που στέλνει άδρό στη νυχτιά, τó μπουγαρίνι.

Κάτω άπόναν ούρανό θάμνη, μέσ' στα μύρα, μόνος κείνη, ή Ζίνιμουντ κι' ένα άηδό (είταν κι' ένα άηδόνι)... Όκνó κύκνειο κίνημα, της ζώνει τή λεπτή τάνια... Πικρό κάποιον κίσκι τούς κυκλώνει

Μπρός στο τζάκι τó σβυστό νεύεται ή Έτέλκα μόνη

(1925)

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ο κύκλος τού Νουμά σε μία γιορτή που έκανε για τόν Ψυχάρη τού έκαμε την τιμή να τού αναθέσει να μιλήσει έξ όνόματος των νέων ειδικά για τó θεάτρο τού μεγάλου δασκάλου. Ο κ. Βελμύρας φυσικά πήρε τó ζήτημα με πολλή θερμή, έσκάρωσε την διαλεξούλα του, την έμεινε σκάρωσε την ώριμμένη ώρα ανέθηκε στο βήμα. "Όπου ξαφνικά όρχνι: μία ματιά στο άκροατήριό και τί να δή; Την μητέρα του! Νά μιλήσει μπροστά της για τόν Ψυχάρη και μάλιστα σε γλώσσα άπαιστώως Ψυχαρική; Αυτό υπερέβαινε τó θάρρος και την τόλμη του. Τό πράκ που έπαθε ήταν χωρίς προηγούμενο. Τις πρώτες φορές μόλις και μετά βίας κατόρθωνε να τις φελλίσει. Κι' αν δέν είχε μαζί του και τó χειρόγραφο, τó ρεζιλευμα θά ήταν ολοκληρωτικό.

Από τότε δέν ξανάκανε διάλεξη. Τό πράκ εκείνο τού έμεινε σαν έφιλλητή και τόν κάνει να βλέπει τó βήμα όπως ο διάβολος τó λιθάνι.

Από πολύ μικρός ο κ. Βελμύρας γνωρίστηκε με τούς φιλολογικούς κύκλους. Αίτια ήταν ως ένα σημείο και τά βραβεία που έπαίριε. Γιατί πρέπει να σημειωθεί: Έχει έξαιρετική τύχη...στα φιλολογικά βραβεία. Ποτέ δέν έλαβε μέρος σε διαγωνισμό χωρίς να βραβευθή. Μετά τó βραβείο εκείνο των «Άθηνών» βραβεύθηκε σ' ένα άλλο διαγωνισμό που είχε διοργανώσει τó ιστορικό περιοδικό «Νουμάς». Ο ποιητής μάλιστα θυμάται κι' ένα σπαρταριστό ανέκδοτο, σχετικό. Είχε κληθή από τήν διεύθυνση τού περιοδικού να πάη στα γραφεία του για τόν γνωρίσουν. Η επιστροφή τού διαγωνισμού ήταν ο Παλαμάς, ο Κώστας Χατζόπουλος και ο Πασορότης.

Όταν οι τρεις αυτοί λόγιοι είδαν μπροστά τους ένα έφηβο με κοντά παντελονάκια που έδεβαίωσε δ,τι ήταν ο βραβευμένος, σάστισαν. Δέν περίμεναν ότι τó ποίημα που είχαν ξεχωρίσει άναμεσα σε τόσα άλλα τó είχε γράψει ο μικρός εκείνος. Όταν βεβαιώθηκαν ότι τó παιδί έλεγε αλήθεια, άρχισαν να τó γεμίζουν με επαίνους και τó ένθαρρύνουν με κάθε τρόπο.

τίναγμα): "Α!... Καθήστε, παρακαλώ, κύριε..."

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εύχαριστώ, αλλά βιάζομαι. "Ηλθα, κυρία μου, να σάς ρωτήσω τι θα γίνει μ' αυτή την κατάσταση..."

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: "Ωστε σάς τώπε ο θυρωρός;"

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και ο θυρωρός και όλοι οι ένοικοι. "Απειλούν να μου αδειάσουν την πολυκατοικία. 'Ο σύζυγός σας..."

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: "Αχ, κύριέ μου, το ίδιο μαρτύριο τραβάω κι' εγώ. Φαίνεται ότι ο άνδρας μου τρελλάθηκε και σκέπτομαι σοβαρώς να φωνάξω έναν φρενολόγο."

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ (τρομαγμένος): Τι μου λέτε αυτό! Και είναι τώρα εδώ; Είναι μήπως επικίνδυνος;

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: "Ω! όχι ακόμη. 'Αλλά πάντως πρέπει να ληφθούν μέτρα. 'Εν τώ μεταξύ δεν του μιλάτε και σεις λιγάκι;"

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο;

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δηλαδή;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νά μου κατεβάσθ, π. χ. κανένα από αυτά τα σιδερά στο κεφάλι;

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: "Ω! όχι, δεν φθάνει ακόμη έως αυτού, ο δυστυχισμένος..."

('Ακούονται βήματα έξω και κάτι σαν μουρμουρητό).

ΛΕΜΠΑΡΙΑ (μπαίνοντας, κρατάει ένα βιβλίο και διαβάσει): "Ινκίβι."

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ (σιγά στον ιδιοκτήτη): Νά τον. Μιλήστε του και πρὸ πάντων με αὐστηρότητα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Βασισθήτε σὲ μένα.

ΛΕΜΠΑΡΙΑ (πρὸς τὸν ιδιοκτήτη): 'Αρνατσάκιου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πῶς εἶπατε;

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: 'Αρακίμπου!...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ (γυρίζει και κυττάζει τρομαγμένα την Κα Λεμπάρια): Τι λέει;

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ (στον άνδρα της): 'Απ' ἐδῶ ὁ κύριος εἶναι ὁ ιδιοκτήτης μας...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: "Α! 'Αρακίμπου!"

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μὰ τί λέγει;

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ξέρω...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Τι λέγω;

Τί θα πῇ τί λέγω; Σας ξεχάριστη, κύριε, ἐσπεράντιστι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ (συνερχόμενος): "Α!... 'Ωστε μαθαίνετε την 'Εσπεράντο;"

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Ναί. Θὰ πάρω μέρος σὴν προσηχῇ 'Ολυμπιάδα και πρέπει νὰ ξέρω τὴν διεθνή αὐτὴ γλῶσσα.

Κα ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Σας ἀφῆνω τώρα νὰ τὰ πῆτε (βγαίνει).

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ (μὲ γλυκύτητα): "Ηλθα, κύριε Λεμπάρια, νὰ μιλήσωμε λιγάκι..."

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καθήστε, κύριε, ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ μαι γιὰ πολλὴ ὥρα σὴν διάθεσή σας. Πρέπει νὰ συνεχίσω τὶς ἀσκήσεις μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: 'Ακρι-

βῶς γι' αὐτὸ ἤλθα. Οἱ γείτονες πα-

ραπονοῦνται, οἱ ἔνοικοι ἀπειλοῦν ὅ-

τι θὰ μὲ ἀδειάσουν τὸ σπίτι. Τί πρέπει τότε νὰ γίνῃ κ. Λεμπάρια;

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Σὰν τί;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νά... π. χ. νὰ παύσετε αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΛΕΜΠΑΡΙΑ (κατάπληκτος): Νὰ παύσω νὰ γυμνάζομαι! Τί λέτε αὐτοῦ πέρα, κύριε! Καὶ ξέρετε ἐ-

σείς τί θὰ πῇ γυμναστική; Ξέρουν αὐτοὶ ὅλοι οἱ κύριοι ἔνοικοι καὶ οἱ γείτονες τί θὰ πῇ νὰ γυμνάζῃς τὸ σῶμα σου!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ἔως γι' αὐτὸ ἤλθα. Οἱ γείτονες πα-

ραπονοῦνται, οἱ ἔνοικοι ἀπειλοῦν ὅ-

τι θὰ μὲ ἀδειάσουν τὸ σπίτι. Τί πρέπει τότε νὰ γίνῃ κ. Λεμπάρια;

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Σὰν τί;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νά... π. χ. νὰ παύσετε αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΛΕΜΠΑΡΙΑ (κατάπληκτος): Νὰ παύσω νὰ γυμνάζομαι! Τί λέτε αὐτοῦ πέρα, κύριε! Καὶ ξέρετε ἐ-

σείς τί θὰ πῇ γυμναστική; Ξέρουν αὐτοὶ ὅλοι οἱ κύριοι ἔνοικοι καὶ οἱ γείτονες τί θὰ πῇ νὰ γυμνάζῃς τὸ σῶμα σου!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Δεν ἔχει μά... Πρέπει, κύριε, νὰ ξέρετε ὅτι χωρὶς τὴν γυμναστική τίποτε δὲν γίνεται. Πό-
σων ἐτῶν εἶσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πενήντα...

ΛΕΜΠΑΡΙΑ: Καὶ εἶσατε ὅτι αὐτὰ τὰ χάλια! Μετὰ πέντε χρόνια θὰ πεθάνετε!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μά...

Γερασίμου Γρηγόρη:

"ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ"

Πολυσύνθετος καλλιτέχνης ὁ κ. Γρηγόρης μὲ ταυτόχρονες ἐκδηλώσεις σὲ ἄλλες μορφές τῆς τέχνης, μὰς ἔχει δώσει ἐδῶ καὶ χρόνια δείγματα τοῦ πεζογραφικοῦ του ταλέντου. 'Ο ὑποφαινόμενος θυμῶν τὰ διηγήματά του, «Τὸ 'Αλόγο μου» καὶ τὸ «Μεσημέρι» δημοσιευμένα πρὶν χρόνια στὰ «Ἑλληνικά Γράμματα» τοῦ κ. Μπασιλάκη καὶ πού τὰ ξαναβλέπει τώρα μὲ χαρὰ γιατί περιλαμβάνονται στὴν «Πορεία μες' στὴ νύχτα». 'Ενα δυνατό σκίτσο τὸ ἕνα, μὴ ρεαλιστικὴ εἰκόνα τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐνὸς μεσόκοπου πού πολεμᾷ νὰ κατακτήσῃ μὴ νέα καὶ εὐρωστὴ κοπέλλα μέσα στὸ ἀποκορύφωμα ἐνὸς καλοκαιριτικοῦ μεσημεριοῦ.

Πέρα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο παληότερα κομμάτια, πού φτάνουν, ὡστόσο, γιὰ νὰ καταδείξουν τὴ γνήσια φλέβα τοῦ ταλέντου του, στὸ βιβλίο τοῦ κ. Γρηγόρη υπάρχουν κομμάτια πού σίγουρα τὸν αντιπροσωπεύουν καλύτερα καὶ μὴς δείχνουν πρὸ ὥριμη τὴν πεζογραφία του. 'Η «'Ανεξίτηλα» καὶ ἡ «Παυλὶνὸν» λ. χ. εἶναι δύο διαμαντάκια στὸ εἶδος τους δύο ἄδρες ἡθογραφίες, τῆς ζωηρῆς ζωῆς τὸ πρῶτο, ἕνας ὁλοζώντανος πίνακας τῆς καμπύρας χωριάτικης ζωῆς τὸ δεύτερο, πού ἀνάμεσά τους πλέκονται δύο τρυφερά κι' ἄγρια εἰδύλλια, ἄσπρα καὶ τὰ δύο, δοσμένα μὲ τόση ἀπλότητα, τόση χάρι καὶ ζωντάνια πού μοναχὰ αὐτὰ τὰ δύο διηγήματα θὰ φτάναν γιὰ νὰ δικαιώσουν τὸ βιβλίο ὁλόκληρο.

Νομίζω ὅτι δὲν κατορθώνει νὰ ξεπεράσῃ τὰ διηγήματα τῆς ἀλλαγῆς ὁ κ. Γρηγόρης, ἰδίως δὲ μὲ τὴν Πάρκα μ. χ. καὶ τὸν Εὐσέβιο Δόξο, ὅπου παρατώντας τὸ ἄδολο ἡθογραφικὸ κοντὺνι του μὲ τίς τόσο δυνατές, ρεαλιστικὲς πιναλίδες του ὁ νέος πεζογράφος, μπλέκει στίς...κακοτοπιές τοῦ ἐσωτερικοῦ μονόλογου καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκινήσῃ μὲ ψυχολογικὲς ἀναζητήσεις πού τὸν παρασύρουν σὲ συγκεχυμένες κραυγές.

Ὡστόσο μὲ τὴν Παυλὶνὸν κατορθώνει νὰ μᾶς χαρίσῃ ἕνα σπασματικό κομμάτι γνήσιας χωριάτικης ζωῆς, δοσμένο ἔτσι ἀπαλὰ καὶ μὲ τόση ρωμαλέα, μὲ τὴ μικρὴ ἡρώδα τοῦ κομματιοῦ, τὴν Παυλὶνὸν, νὰ γεμί-
ζῃ μὲ τὴν ἄδολη μορφή της ὅλο τὸ διήγημα. Αὐτὸ τὸ δρόμο, τὸν ὁλότελο δικο-
του, ἄς ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Γρηγόρης μὲ τὰ ἴδια θήμα-
τα πού φαίνονται τόσο στε-
ρεὰ, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἐξόρμησή του.

Ἡ γυναίκα σηκώθηκε. Μέσα σ' ἕνα μεταξωτὸ σάλι—τὸ κυριακάτικο της—
ρίχνει ὅτι μικροπράγματα βρῆ, πράγμα-
τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

ΑΔΚ. ΤΡΟΠ.

Ἡ Παναγία τῶν Χιόνων

Ἐνα διήγημα ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸ δρᾶμα

ΗΤΑΝ ἕνα μικρούτσικο χωριουδάκι, χτισμένο σὲ μὴ πλαγία τοῦ βουνοῦ, κάπου ἐκεῖ στὸ δρόμο πού συνδέει τὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἰσπανία.

"Ἀλλοτε πρὶν ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο—στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ χωριοῦ, ὑψωνόταν τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Χιόνων, ἀκριβῶς ὅπου στέκει ὁ δασκὸς στὴ μέση ἀπ' τὰ πρόβατά του. 'Αλλὰ τώρα, ἀπ' τὸ μοναστήρι δὲν ἔμειναν πιά παρά κάτι ἐρείπια, καὶ σὺ χωρὶς ὁλόκληρο εἶχε ἀπλωθεῖ ἡ ὀλίγη καὶ ἡ κατῆφεια.

"Ἐνα χειμωνιάτικο πρωῒ, τὰ χαράματα, ἀκούστηκε ἀπὸ μακριὰ, κοντὰ στὸν δρόμο πού ὠδηγοῦσε στὴ Γαλλία, ὁ θόρυβος θημάτων πού προχωροῦσαν ἀκατάστατα πρὸς τὰ σύνορα.

"Ἡ γρηῃ Κονσεζιὸν πού ἔμενε σὲ κάποια ἀπομακρυσμένη καλύβα τοῦ βουνοῦ καὶ τοὺς εἶδε πρῶτη, ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖο τοῦ κινδύνου. Κι' ἀμέσως φάνηκαν στὰ παράθυρα πρόσωπα μὲ μάτια πρσιμένα ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία:

— "Ἐρχονται!

— Καίνε τὰ χωριά...

— Τοὺς σκότωσαν ὅλους!

Σ' ἕνα τέταρτο μέσα τὸ χωριὸ εἶχε ἀδειάσει. Μ' ἕνα δέμα στὴ πλάτη, καὶ κρατώντας στὰ χέρια ὅτι μποροῦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Παναγίας τῶν Χιόνων πῆγαιναν νὰ προστεθοῦν στὸ κύμα τῶν προσφύγων πού ἔφευγαν πρὸς τὴ Γαλλία, τρελλοὶ ἀπ' τὸ φόβο, μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχὴ. Καὶ διαρκῶς ἐπανελάμβαναν:

— "Ἐρχονται! "Ἐρχονται..."

Κι' ὅμως, αὐτοὶ πού ἐρχόταν, δὲν ἦταν ξένοι: ἦταν κι' αὐτοὶ Ἰσπανοί. 'Ο ἐμφύλιος ὅμως πόλεμος, τοὺς εἶχε κάνει χειρότερους καὶ ἀπὸ ἐχθρούς.

— ΕΒ —

Στὸ στοῦμα τῆς πάνω, ὅπου τὴν φῆνε ἡ ἄρση τῶν πυρῶν, ἡ Σουοντα ἀνατηκώθηκε λίγο μὲ κόπο, ἄκουσε τὰ θήματα νὰ ἀπομακρύνονται, κι' ὕστερα ἐπεχείρησε νὰ καθῆται.

Ὁ ἄραγε τὴ δύναμη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, τοὺς ἄλλους, πού τὴν ἔχλαυν; Νοιώθει τὸν ἐαυτὸ τῆς τόσο ἀδύνατο, τόσο ἄρρωστο. Τὸ νὰ πεθάνῃ ὅμως ἐδῶ ἢ μὲς' στὸ δρόμο, τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχει; Ναι, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ Πεπίτα! Ἡ Πεπίτα τῆς, ὁ θησαυρὸς τῆς, ὁ μικρὸς ἄγγελος πού πρὸ ὅλο τὸν ὄρυβό καὶ τὶς φωνές, ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται ἀτάραχα στὸ κρεβάτι της. Γι' αὐτὴν, μόνον γι' αὐτὴν, πρέπει νὰ φύγῃ! Τί θὰ γίνῃ ἡ μικροῦλα κατάνομη στὸ ἐγκαταλειμμένο αὐτὸ χωριὸ ἀν τὴν προσφύγουν οἱ ἐχθροί... 'Εξαγριωμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμο ἀπ' τὴ νύχτα;

Ἡ γυναίκα σηκώθηκε. Μέσα σ' ἕνα μεταξωτὸ σάλι—τὸ κυριακάτικο της—
ρίχνει ὅτι μικροπράγματα βρῆ, πράγμα-
τα πού θὰ ἀναγκασθῇ ἴσως νὰ ἐγκα-

αυτά τα πράγματα. Κάνε το από αγάπη για μένα.

Η μητέρα είχε νικήσει. Δεν θα μπορούσε ποτέ της να αντισταθεί σ' αυτήν την φωνή που μιλούσε ικετεύοντας. Δεν θα μπορούσε να αρνηθεί τίποτα που το ζητούσε αυτό το ωραίο, τριανταφυλλένιο στόμα.

— Άχ, σκληρό παιδί, είπε. Άν ήξερες πόσο κακό μου κάνεις.

— Είμαστε σύμφωνοι, δεν είν' έτσι; ρώτησε η Μισελίν. Και χωρίς να περιμένει απάντηση έπεσε μέσα στην αγκαλιά εκείνης που ήξερε ότι την λάτρευε.

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, είπε η κυρία Ντεβαρέν φιλώντας τα μαλλιά της κόρης της, τα ωραία αυτά χρυσά μαλλιά μέσα στα όπλα τόσο της άρεσε άλλοτε να θουτάει τα δάχτυλά της.

Έξω στην ταράτσα ο χορός συνεχιζόταν. Μέσα στο σκοτάδι διακρίνονταν τα ζευγάρια που σφιγογύριζαν. Με μιάς ακούστηκαν χαρούμενες φωνές και φάνηκαν ο Σαβινιέν και ο Μαρτεάλ που συνώδευαν την Σουζάννα.

— Ά θεία μου, αυτό που κάνετε δεν είναι καθόλου σωστό. Ερχόμαστε εδώ για να μās παίρνετε την Μισελίν. Θα σας ξαναστείλουμε στο Παρίσι. Μας χρειάζεται ακόμη ένα ζευγάρι για τις καθόλιες. Ήλθε πριγκίπισσα. Έξω είναι μια θουμάσια δροσιά. Θα διασκεδάσουμε πολύ.

— Ο κύριος Λέ Μπρέντ έκοψε πορτοκάλια και κάνει με αυτά διάφορες ταχυδακτυλουργίες...

— Και τί κάνει ο Σέργιος μέσα σ' αυτές τις τσέλλες; ρώτησε η Μισελίν.

— Κουβεντιάζει στην ταράτσα με την γυναίκα μου, είπε ο Καϊύρολ που εμφανίστηκε την ίδια στιγμή.

Οι νέοι απομακρύνθηκαν με ζωηρές φωνές και γέλιον μεσα στο σκοτάδι. Η κυρία Ντεβαρέν κύτταζε τον Καϊύρολ. Φαινόταν ήσυχος και ευτυχισμένος. Δεν έμεινε ούτε ίχνος από την ζήλεια που τον είχε βασανίζει κάποτε. Στο διάστημα των έξι μηνών που είχαν περάσει από την ημέρα που γάμος τους, ο τραπέζι της παρακολουθούσε πιστευτικά την γυναίκα του. Όλες της οι πράξεις, όλα της τα λόγια, ήταν αντικείμενο της προσοχής του. Δεν είχε παρατηρήσει το παραμικρό που να του δώσει υποψία. Έτσι είχε βεβαιωθεί πια και της είχε απόλυτη και παντοεινή εμπιστοσύνη. Η Ζάν ήταν αξιοπρεπής και την αγαπούσε τώρα περισσότερο από πριν. Έκτος αυτού του πότους χαρακτήρας της είχε γίνει πιο γλυκός και η υπερήφανη και πεισματάρικα νέα είχε εξελιχθεί σε μίαν απλή και γλυκερά γυναίκα. Μή μπορούντας να διαβάσει τις σκέψεις της γυναίκας του, ο Καϊύρολ είχε πεισθεί ότι οι ανησυχίες του ήταν άδυσλες. Κολακεύονταν ότι ήταν αυτός άφορμή της αλλαγής, της γυναικάς του, και ήταν υπερήφανος γι' αυτό.

— Καϊύρολ. Κάντε μου την χάρι να απομακρύνετε αυτήν την λάμπα, είπε η κυρία Ντεβαρέν. Με πειράζει στα μάτια. Στην πραγματικότητα ήθελε να απομακρύνει το φως επειδή φοβόταν μήπως η σκηνή που είχε προηγηθεί με την κόρη της είχε άψις ίχνη στο πρόσωπό της. Έστερα πρόσθεσε:

— Πες τε της Ζάν να έλθει να με συναντήσει. Θέλω κάτι να της πω.

— Ευχαρίστως, απάντησε ο Καϊύρολ. Πήρε την λάμπα από το τραπέζι και την μετέφερε στο διπλανό δωμάτιο. Το σκοτάδι έκανε καλό στην κυρία Ντεβαρέν.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

ρέν. Αναζωογόνησε το μυαλό της και καθυσάφησε τα νεύρα της. Έξω από την ταράτσα ακουγόταν ο θόρυβος που έκαναν οι χορευτές. Αυτό της έφερε καινούργιες σκέψεις. Όσο λοιπόν, αυτή η θορυβώδης ζωή άρεσε τώρα στην Μισελίν. Άδικα προσπάθησε να της αποδείξει ότι έτσι δεν ήταν ευτυχής. Η κόρη της δούλωνε τ' αυτής της για να μην ακούει και εκείνη τα μάτια της για να μην βλέπει.

Πότε-πότε, η κυρία Ντεβαρέν σκεπτόταν— και το σκεπτόταν στα σοβαρά— μήπως την παρέσυρε η αγάπη που είχε για την κόρη της και έκρινε τα πράγματα πολύ πιο αυστηρά από ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Άλλοιμονο. Όχι. Δεν έκανε λάθος. Έφθανε να είξει μια ματιά γύρω της, στους ανθρώπους που τριγύριζαν διαρκώς τον πρίγκηπα και την κόρη της. Δεν έβλεπε κανείς σε όλους αυτούς τίποτα άλλο από αταξία και τιποτένιους χαρακτήρες. Μπορούσαν να τους φάει κανείς όσο ήθελε. Δεν θα έβρισκε μέσα στο μυαλό τους ούτε μια πρακτική ιδέα, δεν θα έβρισκε μέσα στην ψυχή τους ούτε ένα ευγενές ιδανικό. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν ζούσαν ούτε με το μυαλό τους ούτε με την ψυχή τους. Ζούσαν μόνο με τα νεύρα τους. Και τα τέκτωναν τόσο πολύ, ώστε κινδύνευαν να σπάσουν. Είχαν αντικαταστήσει την ενεργητικότητα με την κίνηση. Γύριζαν μέσα στην κοσμική τους ζωή σαν τα άγρια θηρία μέσα στο κλουβί τους, με μανία, με τρέλλα. Και επειδή ένιωσαν είχαν την εντύπωση ότι προώδεσαν. Τους έβλεπε κανείς να συζητούν. Όταν πλησίαζε όμως και άκουγε το τί συζητούσαν, έμεινε κατάπληκτος. Οι ιδέες της θεοσκείας της πατριδος της οικογένειάς ήταν γι' αυτούς ανοησίες. Δεν είχαν παρά ένα μοναχά σκοπό, ένα ιδανικό, ένα πάθος: την ευχαρίστηση. Την παντοεινή ευχαρίστηση. Αυτή ήταν η μόνη τους πίστις.

Όσο για τον πόθο με τον οποίο ζούσαν, αυτός ήταν ανεκδιήγητος. Έκταναν, ότι μπορούσαν για να καταστραφούν. Όσοι δεν πέθαιναν φυσικοί τελείωναν σε κάποιο άστυλο ανιάτων ή σε καμιά νευρολογική κλινική. Τί γύρευε ανάμεσα σε αυτούς η κυρία Ντεβαρέν, η γυναίκα της δουλειάς; Μπορούσε να ελπίζει ότι θα τους διώρλωνε με το καλό της παράδειγμα; Όχι. Το μόνο που της έμεινε ήταν να απομακρυνθεί από αυτούς, τους ανήλικους παίρνοντας μαζί τους αυτούς που αγαπούσε και αφήνοντας τους άλλους τους τεμπέληδες και ανίκανους, να καταστραφούν όπως τους άξιζε. Όσο λιγότεροι γινόντουσαν κάτι τέτοιο τόσο περισσότερος τόπος έμεινε για τους ικανούς και τους έμπνους. Απεφάνισε να προσπαθήσει ομίσως κιόλας να αποσπάσει τη Μισελίν από αυτό το περιβάλλον. Προσγυμνάζοντας όμως, έπρεπε να εξηγηθεί με την Ζάν. Πίσω της, μέσα στο ημίγυμνο που βασίλειε, ο Σέργιος είχε περάσει χωρίς να τον ιδεί κανείς και είχε κρυφεί πίσω από μια πόρτα. Είχε ιδεί την Ζάν να πηγαίνει προς συνάντησή της και είχε Ντεβαρέν και ήθελε να μάθει τί θα της έλεγε. Έτσι μπόρεσε να ακούσει τα

ακόλουθα:

— Καθώς Ζάν, είπε η κυρία Ντεβαρέν. Δεν πρόκειται να πούμε πολλά πράγματα αλλά αυτά που είναι πρέπει να σου τα πω σήμερα. Το πράγμα δεν παύει να ανασταίνει επειδή αύριο θα φύγω.

— Θα φύγετε έτσι γρήγορα πάλι;

— Ναι. Έφυγα από το Παρίσι μόνον για χάρι της Μισελίν και για χάρι δική σου. Η κόρη μου ξέρει το τί είναι να της πω. Τώρα είναι η σειρά σου. Για ποιόν λόγο ήρθες στην Νίκαια;

— Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

— Γιατί;

— Επειδή το ήθελε ο άνδρας μου.

— Έπρεπε να τον κάνω να θελήσει κάτι άλλο. Έχεις απόλυτη εξουσία επάνω του.

Επεκράτησε λίγη σιωπή. Έστερα η Ζάν είπε:

— Φοβόμην μήπως η έπιμονή μου τον έκανε να υποψιασθεί.

— Άς είναι κι' έτσι. Άλλά για ποιόν λόγο δευθήκατε να φιλοξενηθείτε σ' αυτό το σπίτι;

— Το ήθελε η ίδια η Μισελίν.

— Και δεν ήξερες ότι έπρεπε να αρνηθείς, φώναζε ζωηρά η κυρία Ντεβαρέν. Τί όλο σκοπεύεις να παίζεις εδώ μέσα; Μήπως έστερα από έξι μηνών έντιμο βίο άρχεις να δουλεύεις;

Ο Σέργιος άρχισε να τρέμει μέσα στην κρυψώνα του. Οι λόγοι της κ. Ντεβαρέν ήταν ολοκάθαροι. Τα ήξερε όλα.

Η Ζάν απήντησε πειραγμένη και με σταθερή φωνή:

— Με ποιά δικαίωμα μου κρίνετε κατά πρόσωπο μια τέτοια ύπόνοια;

— Με το δικαίωμα που μου δίνει το γεγονός ότι δεν φάνηκες συνεπής στις υποχρεώσεις σου. Έπρεπε να μείνεις μακριά από εδώ. Άντ' αυτού όμως σε άρσκα εδώ, μπροστά στον κίνδυνο έκθεσής σου στα γλυκοκυττάγματα του. Άρχεις κιόλας να συνηθίζεις στο κακό. Σε λιγάκι θα παραδοθείς ολοκληρωτικά.

Κυρία, φώναζε η Ζάν εκτός εαυτής.

— Κράτησες τις υποσχέσεις που μου έδωκες, την διέκοψε με αυστηρή φωνή η κυρία Ντεβαρέν; Απάντησέ μου.

— Και σεις; Μήπως οι έλπίδες που μου είχατε δώσει σείς πραγματοποιήθηκαν; Νομίζετε ότι επί έξι ολοκληρωτικές μήνες που ζω τώρα μακριά, μπόρεσα να έρω την ηρεμία της ψυχής μου και την ήσυχία της καρδιάς μου; Μου είχατε υποδείξει την άφοσίωση στο καθήκον μου ως το πιο άσφαλές μέσον θεραπείας. Άφωσώθηκα όσο περισσότερο μπόρεσα στο καθήκον μου. Έκλαψα ελπίζοντας ότι τα δάκρυα θα μπορούσαν να παρασύρουν αυτό που νοιώθω μέσα μου και που δεν με αφήνει να ήσυχάσω ούτε στιγμή. Παρακάλεσα τον Θεό να με κάνει να αγαπήσω τον άνδρα μου. Άδίκια. Μου είναι το ίδιο αποκορυφωτικό όσο μου ήταν και στην αρχή. Και είμαι απογοητευμένη να υποκρίνομαι διαρκώς, να παραμορφώνω το πρόσωπό μου για να κάνω την γελαστή. Δεν μπορώ πιά. Ο έαυτός μου επαναστατεί. Έγώ φέρω. Τώρα που σας τα είπα όλα κρίνετε μόνον σας αν έχετε δίκιο να με κατηγορήσετε ή αν αυτό που κάνετε είναι μια σκληρότης χωρίς σκοπό.

Ακούγοντας την Ζάν να μιλάει έτσι η κυρία Ντεβαρέν ένιωσε τον έαυτό της να καταλαμβάνεται από μίαν απέραντη ευσπλαγνία. Δεν ήταν άδικο να υποφέρει σε τέτοιο βαθμό η δυστυχής αυτή νέα; Δεν είχε κάνει κανένα κακό στην ζωή της και η στάσις της ήταν πάντοτε άξια κάθε εκτίμησης.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Στο περιδώριο της ιστορίας

Μιά όμορφη Γαλλίδα έδωκε τη μορφή της

στο επίβλητικότερο άγαλμα του κόσμου

ΣΕΝΑ χωριουδάκι της Άλσατίας πέρανε — πάνε κάμποσα χρόνια τώρα — μια γρηούλα, η οποία, χηρά από το 1904, δεν ζούσε παρά με την ανάμνηση της παλιάς της δόξας.

Ο θάνατος της γρηούλας αυτής πέρασε άπαρητηρητός: τρείς άράδες στην τοπική εφημερίδα μονάχα και κατόπι η σιωπή. Δεν της άνηγειραν κανένα άγαλμα. Έν τούτοις ο Μπαρτόλντι την είχε πάρει όταν ζούσε, για μοντέλλο για να φτιάσει το ωραιότερο άγαλμα του κόσμου: το άγαλμα της Έλευθερίας στη Ν. Υόρκη.

Μια μιντινεττούλα... να τί ήταν η κοπέλλα που έδωσε την μορφή στο επίβλητικότερο άγαλμα των αιώνων, μια μιντινέττα αλλά ευγενικής καταγωγής άφου ήταν κόρη μιάς των άριστοκρατικών τέρων οικογενειών του Νανσύ, και άπόγονος του Γουλιέλμου του Μεγάλου.

Μιά μέρα κάποιος γάμος γινόταν στο Νανσύ... Όταν η μιντινεττούλα τελείωσε το ντύσιμο της νύφης για το όποιο είχε προσκληθεί και πήγε και κάθισε στο τραπέζι, μαζί με τους άλλους καλεσμένους, είδε να την κυττάζει αδιάκοπα.

Άφου έφαγαν ο κύριος την πλησίασε. Τς μίλησε και σε λίγο στεκόταν και οι δύο στη ταράτσα πλάι πλάι και θαύμαζαν τ' άστερία.

Τα χαρακτηριστικά σας, το σώμα σας, είναι τέλεια δεσποινίς. Θάθελα αν είναι δυνατό να τα χαράξω στο μάρμαρο για να αποθανατισθούν.

— Θα με κάνετε άγαλμα; ρώτησε έκπληκτη η Ζάν.

— Ναι, άγαλμα. Ένα άγαλμα μεγαλύτερο απ' όλα τα άγάλματα της Άρ-χιόττης.

— Πώς λέγεστε;

— Αύγουστος Μπαρτόλντι...

Το ζούσε απ' τα 1851 το όνειρό του αυτό ο γλύπτης. Στο διάστημα μιάς στάσεως είχε δει, μέσ' στις φλόγες και στα συντρίμια που άφηκαν γύρω τους οι επαναστάτες, μια γυναίκα ντυμένη στα κάτασπρα που έ ανεβή σε κάτι ξύλα και φώτιζε με μια δάδα τους δρόμους.

Οι σφαίρες σφύριζαν γύρω της. Μά απ' αυτές που όλίγο να σβύσει την δάδα. Η γυναίκα όμως εξακολουθεί να στέκει όρθη.

— Έμπρός! φωνάζει, στρατιώτες της έλευθερίας.

Και έστερα πέφτει χτυπημένη κατάσπλη από μια σφαίρα ενώ η δάδα της βάζει φωτιά στα ξύλα.

— Ο Μπαρτόλντι έπηρεάζεται πολύ από την σκηνή αυτή. Η εικόνα της γυναίκας αυτής είναι πάντα μπροστά στα μάτια του. Ο θάνατος της γυναίκας αυτής δεν έπρεπε να πάει χαμένος, πρέπει να χρησιμοποιηθεί για παράδειγμα, πείπει να αποθανατισθεί σ' ένα άγαλμα πελώριο που να λέει: Όλο τον κόσμο!

— Πάψτε να χτυπιέστε. Ζήστε έλεύθεροι, ζήστε ευτυχείς!

Το άγαλμα της Έλευθερίας.

Όταν συναντά την Ζαν που είναι η προσωποποίηση της ίδιας του ιδανικού του, ριγνεται στη δουλειά.

Άλλά ο πόλεμος, του 70 δεν τον άφισε να τελειώσει το έργο του. Η πατρίς άγωνιά. Είναι ώρα για άγάλματα τώρα;

Ο Μπαρτόλντι όμως, είναι αίσιόδοξος. —Σου υποσχέθηκα, λέει στη Ζάν, ότι οι κόποι σου θα άμειφθούν. Το άγαλμα θα στηθεί. Έστω και αν χρειαστεί να περιμένουμε δέκα χρόνια.

Και χρειάστηκε να περάσουν δεκαπέντε.

Ο Γάλλος ύπουργός Καλών Τεχνών άρνήθηκε να το δεχθεί. Μά δεν άπογοητεύεται ο Μπαρτόλντι; κατήν Άμερική σκέφθηκε, εκεί πρέπει να πάω. Και πραγματικά πηγαίνει. Ένα άγαλμα ύψους 150 ποδών; Τόν είνρνευονται. Μά που να το βάλουν ένα τέτοιο άγαλμα! Αυτός όμως έπιμένει. Θα άποτελέσει ένα μνημείο που θα συμβολίζει την γαλλοαμερικανική φιλία.

Η Γαλλία θα προσφέρει το άγαλμα, η Άμερική το βάθρο.

Επί τέλους κατορθώνει και πείθει τον Γκόλνιμαν, τον βασιλέα του καπνού. Βγάξει αυτός το καρέ του και υπογράψει ένα σέκ 50.000 δολλαρίων. Μά δεν άρκει αυτό. Στο προέδρου Γκράντ όπου άπευθύνεται εν συνεχεία ο Μπαρτόλντι άποτυγχάνει καταγρωδώς.

Γυρίζει στη Γαλλία άπογοητευμένος έξουθενωμένος.

Έκει τον περιμένει μια νέα άπογοήτευση. Η Ζάν που την είχε αγαπήσει και ζούσε μαζί της δεν είναι σπίτι. Έχει φύγει.

Την ξαναβρίσκει όμως.

Αυτή μόλις τον βλέπει βάζει τα κλάματα.

— Άπογοητεύθηκα... Κατάλαβα πως σε μένα δεν ζήτουμες να βθεις παρά την άλλη... την μόδα σου... Έφυγα... άλ- λωστε τί να κάνω κοντά σου; Πεινωδ- σα... Ημ' ν γυρν'...

— Ναι, βέβαια της άπαντά ο γλύπτης. Τα πράγματα δεν έρχονται πάν- τα όπως τα θέλεις κανείς... Έκανε κα- λά... Τί να κερδίσεις νεύοντά, μαζί μου;

Και να που η Ζάν συνέχεται. Τόν κυττά, σκέφτεται.

Και σε λίγο του λέει όσο μπορεί πιο στοργικά.

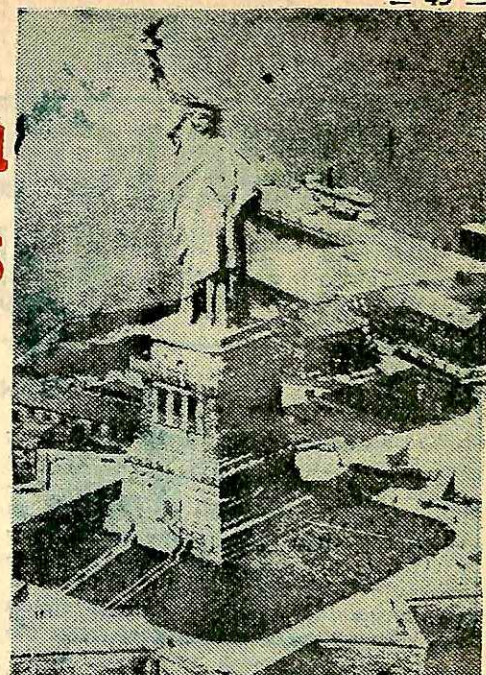
— Δεν έχεις το δικαίωμα να γονατί- ζεις τόσο ευκόλα! Σκέψου εκείνους που πίστεψαν σε σένα. Πρέπει να παλέψης... μέγρις ότου νικήσης.

Και άποφασιστικά συμπληρώνει.

— Θα έτοιμάσω τ' άμαυόλα μου. Θα φύγωμε!

Φεύγουν για το Παρίσι. Η Ζάν τον παροτρύνει να προέξ, να ένεργήσει.

— Μου υποσχέθηκες να το φτιάξης το άγαλμα! του λέγει.

Το περίφημο άγαλμα

Ο Μπαρτόλντι ξαναπαίρνει θάρρος. Κάτι μικροεπιτυχίες τον ξαναγεμίζουν θέρμη, πίστη. Ένας διουήχανος προσφέ- ρει εκατό χιλιάδες, ένας άλλος πενήντα.

Σε ένα χρόνο μέσα το ζήτημα έχει κα- νονισθεί. Ο έθνικός όρκος έχει ψηφι- σθεί στη Ν. Υόρκη. Στη Γαλλία δεν άν- τιδρά πιά κανείς. Έστερα έρχεται το πρακτικό μέρος. Τα πελώρια καλούπια έτοιμάζονται.

Βγάζουν το πρώτο κομμάτι... Και έ- κεινο το βάθρο ο Μπαρτόλντι πηγαίνει ένα μπουκάλι σαμπάνια στο σπίτι.

— Θα πιούμε, Ζάν, για το εύτυχές γε- γονός.

— Επί τέλους η Έλευθερία θά...

— Δεν πρόκειται γι' αυτήν, την δια- κόπτε ο καλλιτέχνης. Θα πιούμε για τους γάμους μας, Ζάν.

Η νέα τον κυττάζει σαν χαμένη. Άλ- λά ο καλλιτέχνης της εήρησε. Έγραψε στην μητέρα του να στείλ' την εύχ- της. Είναι ώρα πιά να παντρευτούν.

Άλλά δυστυχώς τα πράγματα έρχον- ται αλλοίωτικά. Η μητέρα αρνείται.

Ο Μπαρτόλντι όμως έπιμένει.

— Σούδωσα το λόγο μου. Θα δής.

Τα αποκαλυπτήρια πρόκειται να γί- νουν στις 20 Οκτωβρίου. Δέκα χιλιάδες προσκλήσεις έχουν σταλεί. Άλλά για το μοντέλλο ούτε λέξεις δεν λέγεται.

Και σπάνει η μεγάλη μέρα. Σημαίες, σημαίες παντού. Το γιγάντιο άγαλμα εί- ναι σκεπασμένο με μια πελώρια τρίγωνη σημαία. Καθισμένος σε τιμητική θέση, στην έσδρα των επισήμων, ο Μπαρτόλ- ντι σφίγγει επάνω του την νεαρή Καναδή που παντρεύτηκε και που δεν είναι άλλη από την Ζάν. Για να μπορέσει επί τέλους να την παντρευτεί ο καλλιτέχνης έγραψε στη μητέρα του ότι έπρόκειτο για μια νέα και όμορφη Καναδή και έτσι επέτυχε την συγκατάθεσή της. Σε λίγο το τεράστιο άγαλμα αποκαλύπτεται. Τα πλήθη ζετούν σε ζητωκραυγές η Ζάν κλαίει, αλλά από εύτυχία αυτή την φορά.

— Ήδη—

Όταν 50 εκατομμύρια άνθρωποι από όλα τα μέρη του κόσμου, θα πάνε φέτος να επισκεφθούν την έκθεση της Ν. Υόρ- κης, το πρώτο πρόσωπο που θ' αντικύ- σουν θά'ναι η γλυκερά μορφή της Ζάν- Έμιλι Μπαρτί ντε Πουζιέ...

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκ φύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειες των οποίων είναι να βγουν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μία στιγμή μία φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θά του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθί να παντρευτεί μίαν ώραιότερη κληρονόμο 300 εκατομμυρίων από τα όποια θά του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εδρεύει η ανύποπτος κληρονομιά. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. «Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Εμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο κ. Νορβέρτος». Και μία νύχτα απάγει τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τούτης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός έρωτεύεται την Γαβριέλλα, αλλά εκείνη τον απορροεί και σεύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθεί. Ο Βαλεντίνο κάνει μία απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Ανοιχτομάτη, τον Αύγουστο και τον Σουλπερίο αλλά παροδώς, η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός όποτε ο Ρουκέν ανακαλύπτει μία μέρα ξαφνικά, ότι η ώραιότερη σύζυγός του Λυδία τον απαγάγει, τον Άντρέ, ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα όποια πρόκειται να εξυπηρετήσουν αφάνταστα πλούσια. «Ευχαλε π.ν. ότι η Ιωτά σέδισα του. Έναθε π.ν. ότι η Άννα Μπερταρά πέθανε, αλλά ότι άφηκε ένα ζεύγος και παιδιά. Ο Άντρέ άφηγέται κατόπιστην Λυδία την ζωή του αδελφού του Ζώρζ αρχίζοντας με την έρωτική του περιπέτεια με την αδελφή του Μουράτ. Φερντιέ. Ο Μουράτ είχε άναχαλύψει στον Ζώρζ να μην ξαναπαρή επιστάσει τον άδελφόν του. Ο Ζώρζ του δίδει οαντίς αδελφός του. Ο Ζώρζ του δίδει οαντίς μετά έν έτος στις 16 Ιουλίου. Ο

Ο ΘΕΡΜΗΝΟΣ

Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να ανακοινώσει όσα ήξερε στον Νορβέρτο. Το σημείωμα όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τυχής στα χέρια της Γαβριέλλας, η οποία πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του τά λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τάχα τον Άντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλά-καλά προφθάσει να απομακρυνθί ο Νορβέρτος όπότε ακούστηκαν θήματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα εύθυμο τραγούδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρισκόταν αντιμέτωπος με τους δυο εραστές. Δεν τους έκανε καμιά σκηνή αλλά κάθεται και διηγείται στον Άντρέ ποιά ήταν η Λυδία. Ο Άντρέ παλίνει ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές μία κρίση και πέφτει κάτω ανείσθητος.

Τρελλή απ' τον πόνο και την αγωνία η Λυδία τρέχει να πάη να βρή γιατρό, όταν έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος της ακριβώς συναντά τον Βαλεντίνο. Ο νέος στην αρχή προσπαθεί να την εμποδίστ να φύγει νομίζοντας ότι είναι και αυτή ανακατωμένη στο έγκλημα. Γιατί δεν μπορεί. Πρέπει να γίνει έγκλημα, και μέσα αφού πέρασαν ο Μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ και ο Ρουκέν. Αλλά βλέποντας τον Βαλεντίνο να κινείται βλέποντας την απελπισμένη έκφραση της Λυδίας, την άφησε να φύγει για να πάη να φέρη βοήθεια. Πραγματικά η Λυδία γυρίζει σε λίγο με το γιατρό που εξετάζει προσεκτικά τον άρρωστο και αποφαινεται ότι μόνον μία μεταγίγισή αίματος θα μπορούσε να τον σώσει. Ο Βαλεντίνο προσφέρει άμέσως το αίμα του, η μεταγίγισή γίνεται και ο Άντρέ ανακουφίζεται. Έν τώ, απ' αυτό, ένα βράδυ μεταφέρουν τον άρρωστο σπίτι του. Την ίδια μέρα όμως εξαφανίζεται και ο πατέρας του Άντρέ, Σενεσάλ. Η ημέρα εκείνη ήταν από τις πιο ζεστές. Το πλήθος ήταν άφθονο κάτω από τις δεινροστοιχίες των Ήλυσιων, προσπαθώντας να αναπνεύση λίγη δροσιά.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΤΙΣ άλλές εκινούντο μυρμηκίες από κόσμο, και τα άμαξια σ' ατέλειωτη σειρά, διέσχίζαν τον κεντρικόν δρόμο προς το δάσος της Βουλώνης. Εκείνη την εποχή του έτους, πολύ λίγοι από τους κοσμικούς κυρίους και τις κοσμικές κυρίες του Παρισιού βρίσκονταν στην πρωτεύουσα. Οι λουτροπόλεις και οι παλλές βίλλες είχαν προσελκύσει όλο το άνθος της κομψότητας και της άριστοκρατίας. Το δάσος ήταν πλημμυρισμένο από ξένους και έπαρχιωτες, που έκαναν τον περίπατό τους με άγοραία άμαξια.

Το φως της ημέρας ήταν ακόμα αρκετό, αν και ο ήλιος ήταν κρυμ-

μένος πίσω από πυκνά σύννεφα, που έπαιρναν, σιγά-σιγά, μολυβί χρώμα. Όλα έδειχναν ότι ο καιρός θα χαλούσε, και σύντομα θα ξεσπούσε άέρας και βροχή.

Ήταν σχεδόν ώρα πιά που ο Βαλεντίνο και η Λυδία μετέφεραν τον Άντρέ στο σπίτι του πατέρα του.

Καθώς περπατούσε, ο Σενεσάλ έβγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα, το ξεδίπλωσε κι άρχισε να το ξαναδιαβάσει. Το γράμμα αυτό του το είχαν στείλει στο θυρωρείο της πολυκατοικίας του βουλευτή του Ωσμάν και από κει το πήγαν άμέσως στην Τράπεζα.

Δεν περιείχε παρά λίγες γραμμές.

«Θά ήθελα να σάς μιλήσω άπόψε, χωρίς άλλα, μετά το γραφείο σας. Θά είμαι στο σπίτι μου, στις έπτά και μισή. Μη άμελήσετε να έρθετε. Πρόκειται για ζήτημα που άφορδ την εύτυχία του Γιώργου».

Το γράμμα έφερε την ύπογραφή: «Μουράτ».

Ο Σενεσάλ ήξερε τον έρωτα του μεγαλύτερου γιου του προς την Φερντιέ, την αδελφή του Μουράτ. Ο Γιώργος του είχε έκμυστρηθεί, κάποτε, τις ελπίδες του, αλλά φρόντισε να μη του κάμει λόγο για την περιέργη συμφωνία που είχε κάμει μαζί της, με την οποία είχε αναλάβει άπερίσκεπτα την ύποχρέωσή να αυτοκτονήσει, στην περίπτωση που δεν θά γινόταν, σε ώρισμένη προθεσμία, αν όχι πλούσιος, τουλάχιστον διάσημος στην επιστήμη του.

Όστε έπρόκειτο για το Γιώργο και εξακολούθησε το δρόμο του, με τα χέρια πίσω στη ράχη.

Φτάνοντας σε κάποια καμπή, ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του και ταυτόχρονα μία εύθυμη φωνή:

— Ά!... για που το βάλατε, κύριε Σενεσάλ, και είστε έτσι άφηρημένος;

Ο πατέρας του Άνδρέα, στράφηκε.

— Μπα!... Είστε σείς, κύριε Μποντάν; είπε

— □□ —

Πώς συνέβη να γνωρίζη ο Σενεσάλ, ο τίμιος και φιλήσυχος αυτός άνθρωπος, τον έγκληματίά εκείνο, το πειθωμένο όργανο του Ρουκέν;

Το πράγμα ήταν άπίστευτο. Μερικές ημέρες πρωτίτερα, ο τραπεζίτης Τερνουάρ είχε άπολύσει δυο-τρεις υπαλλήλους του, ως ύπόπτους καταχρήσεων. Ο Μποντάν είχε παρουσιάσει στην Τράπεζα με σπουδαία συστατικά νάμματα, και πήρε τη θέση ενός από εκείνους που έφυγαν. Έγινε, λοιπόν, συνάδελφος του Σενεσάλ, και δεν άσνησε να γνωρισθί με τον παλιό αυτόν υπάλληλο, που ο χαρακτήρας του, άλλωστε, ήταν πολύ κοινωνικός.

— Νόμιζα, είπε ο Μποντάν, ότι κα-

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τοικούσατε από το μέρος του Πουασσονιέ.

—Ναί, εκεί κάθομαι. Άλλά έχω κάποια ύποθεση στη λεωφόρο του Δάσους της Βουλώνης, στις έπτάμιση».

—Έ, λοιπόν, έγώ κάθομαι προς τα εκεί... όδός Περγκολέζ... Άν θέλετε, πηγαίνουμε μαζί.

—Με τη μεγαλύτερη εύχαρίστηση.

—Και θά σάς προσφέρω ένα βερμούτ προτού χωρίσουμε.

—Δέχομαι, κύριε Μποντάν, φτάνει μόνο να μην άργήσω.

—Έλάτε δά!... Το ραντεβού σας είναι στις έπτάμιση, δεν είναι έτσι;... Λοιπόν, έχετε καιρό μίαν όλοκληρη ώρα... Κυτάξτε το ρολόγισας!

Ο Σενεσάλ χαμογέλασε, έμεινε σύμφωνος και προχώρησαν μαζί προς τα Ήλύσια.

Φτάνοντας στη Θριαμβευτική Άψίδα, ο Σενεσάλ έκαμε να γυρίση άριστερά, αλλά ο Μποντάν τον κράτησε.

—Μπα; Ξεχάσατε, λοιπόν, το βερμούτ; ρώτησε.

—Έχετε δικη. Με τον καιρό αυτό άξίζει.

—Πού θά πάμε;

—Όπου θέλετε. Έχω ακόμα τρία τέταρτα της ώρας.

—Τότε, έλάτε... Ξέρω ένα συμπαιθικώτατο καταφύγιο, έδώ πιδ κάτω, που βρίσκει κανείς έξαιρετο βερμούτ Τουρίνου, και φτηνό.

Και τον παρέσυρε δεξιά.

Αν ο Σενεσάλ ήταν πιο παρατηρητικός, ή αν είχε και την ελάχιστη ύπόνοια, θά είχε παρατηρήσει στο όλον του Μποντάν μία περιέργη συγκίνηση. Τα δάχτυλά του σιγοτρεμαν, οι ίριδες των ματιών του ήσαν σχεδόν άόρατες άνάμεσα στα μισόκλειστα βλέφαρά του, η μελαχρινή του φυσιογνωμία ήταν πολύ χλωμή, προς το μαυροπράσινο.

Περπατώντας λίγα λεπτά, μιλώντας για πράγματα που τους ένδιέφεραν, όπως για τις ύποθέσεις της Τραπεζής, για τον χαρακτήρα του διευθυντού των και των προϊσταμένων των.

Ο Σενεσάλ δεν φαινόταν να πρόσεχε που έπγαιναν. Έξαφνα βρέθηκαν στην περιφερειακή όδό, κοντά στα παλιά όχυράματα. Και εκεί, άνάμεσα στην πύλη Μπινώ και στην πύλη Βιλλιέ, αντίκρυσαν ένα υπάρ που είχε την έπιγραφή «Άρζεντέιγ».

Ήταν νεοχτισμένο. Τα παραθυρόφυλλά του είχαν χρώμα πράσινο. Πόδες το πίσω μέρος είχε ένα μικρό κήπο με σκιάδες έδώ και κει κάτω απ' τις σκιάδες ύπληξαν εύλινα τραπέζια. Η θέσις ήταν καταλλήλη για ένα υπαίθριο καλοκαιρινό δείπνο.

Έκει, κάτω από μία σκιάδα, πήγε να καθήση ο Μποντάν, ακολουθούμενος από τον Σενεσάλ.

Ο Μποντάν είχε, σχεδόν, ξαναβρή την ψυχραιμία του. Τα χέρια του δεν

έτρεμαν πιά. Μόνον το βλέμμα του απέφευγε, κάπως, το βλέμμα του Σενεσάλ.

Ο μπάρμαν παρουσιάσθηκε. Ο Σενεσάλ ζήτησε ένα βερμούτ με νερό και γκόμα. Ο Μποντάν ζήτησε μία μπουτίλλια κρασί.

—Μπεκρή, είπε ο Σενεσάλ γελώντας, θά την καταφέρετε μονάχος σας την μπουτίλλια;

Και ο Μποντάν γέλασε, αλλά νευρικά και βιασμένα.

Όταν ο μπάρμαν έφερε τα ποτά, γέμισε δυο φορές το ποτήρι του και το άδειασε, και τις δυο φορές, με μι-

ας, «Όσο για τον Σενεσάλ, άρχισε να ρίχνη, σιγά-σιγά, το σιρόπι της γκόμας στο ποτήρι του και να το άνακατεύη με το βερμούτ. Ήταν έτοιμος να ρίξη και το νερό, όταν ο Μποντάν τον έμποδισε, τραβώντας προς το μέρος του την καρέφα.

—Διψάτε πολύ, μπάρμπα Σενεσάλ;

—Έχει στεγνώσει η γλώσσα μου.

—Καλά! Θέλετε μία συμβουλή;

—Τί πράγμα;

—Ζητήστε ένα σιφόν και, αντί νερό, ρίξτε στο βερμούτ σας λίγο σέλτς. Θά δροσισθήτε καλύτερα.

—Καλή ιδέα... Μία που κερνάει!

Και χτυπώντας τα χέρια, φώναξε:

—Μπάρμαν!

Ήσαν, όμως, στην πιο άπομερη γωνιά του κήπου. Ο μπάρμαν, που είχε να σερβίρη κι άλλους πελάτες, μέσα στη σάλα, δεν άκουσε.

—Θά κάνετε καλύτερα να πηγαίνατε μονάχος σας, είπε ο Μποντάν.

—Όσοι να σάς άκούσουν, από 'δώ, νυχτώσαμε.

Είχε δικη. Ο Σενεσάλ σηκώθηκε και πήγε προς τη σάλα.

Μόλις τον είδε να κρύβεται από το φύλλωμα της σκιάδας, ο Μποντάν έβγαλε απ' την τσέπη του γελέκο του ένα φιαλίδιο και έρριξε μερικές σταγόνες στο ποτήρι του Σενεσάλ.

Ύστερα από λίγες στιγμές, εκείνος γύρισε κρατώντας το σιφόν. Γένος γύρισε κρατώντας το σιφόν. Γένος γύρισε κρατώντας το σιφόν.

Όταν ο Σενεσάλ άδειασε το περιεχόμενο του ποτηριού του, ο άθλιος άφησε ένα στεναγμό άνακουφίσεως.

Ο ήλικιωμένος άνθρωπος είχε πη άρκετά γρήγορα, ώστε να μην αντίληφθη την ιδιάζουσα γεύση του ναρκωτικού, που είχε στάξει στο ποτήρι του ο σύντροφός του.

— □□ —

Διηγήθηκαμε ήδη, ότι ο Βαλεντίνο, βοηθούμενος από την Λυδία, μεταφέρτε ύστερα από λίγη ώρα τον Άντρέ στο σπίτι του, στην όδό Μπλε 11. Εκεί τον έμπιστευθήκε στις περιποιήσεις της γεροντίσσης μπόνας του Σενεσάλ και της Λυδίας, η νας του Σενεσάλ ήταν άναί- όποια, όσο ο Άνδρέας ήταν άναί- σθητος, δεν έννοούσε ν' απομακρυν- θή άπς κοντά του ούτε στιγμή.

Το βραδυό της ίδιας ημέρας άνευ- ρίσκετο το πτώμα του Σενεσάλ. Οι άνθρωποι του Ρουκέν ύπηρεζαν άρκετά

επιτήδεια, ώστε να μη βρή η δικαιοσύνη κανένα στοιχείο έγκληματος, όταν ο νεκρός του Σενεσάλ μετεφέρθη στο νεκροτομείο.

Άργά, το ίδιο βράδυ, ο Νορβέρτος, μετανοημένος όλοφουχα για την έγκληματική σύμπραξή του με τον Ρουκέν, ζήτησε δειλά συγγνώμην από την Γαβριέλλα. Της έδήλωσε ότι στο μέλλον θά διορθώση ό,τι κακό έκαμε σ' εκείνην, και ως πρώτη άπόδειξη της μετανοίας του της ύπεσχέθη ότι θά καλούσε σε μονομαχία τον Ρουκέν.

Και πραγματικά έτήρησε την ύπόσχεσή του.

Την άλλη μέρα το πρωί πήγε στο Ρουκέν. Προκάλεσε μία βίαια σκηνή και άνάγκασε τον Ρουκέν να τον κλέση σε μονομαχία.

Το ίδιο βράδυ έγραφε στην Γαβριέλλα:

«Άυριο το πρωί μονομαχοϋμε, Γαβριέλλα. Θά ήθελα πολύ να σκοτώσουν την ίδια στιγμή που θά σκότωναν τον Ρουκέν... Ό,τι κι' αν συμβή, σάς εύχομαι να ζήσετε εύτυχής. Είτε ζήσω, είτε όχι, να θυμάστε πάντα ότι σάς άγαπάω».

Την έκλογη των όπλων, ως προσβεβλημένος, την είχε ο Ρουκέν. Ξέροντας την ύπεροχη του μαρκησιού στο πιστόλι, πρότιμησε το σπαθί.

Η μονομαχία έγινε σ' ένα άπομακρυσμένο δάσος.

Πρίν άρχίσουν τον θανάσιμον άγώνα, οι δυο αντίπαλοι κυτάχτηκαν μερικές στιγμές.

—Λοιπόν, θά συνεχίσετε την τρέλλα αυτή που σάς ήρθε τόσο ξαφνικά; ρώτησε ο Ρουκέν χαμογελώντας. Μαντεύω το σχέδιό σας. Ώστόσο, έχωμε ακόμα καιρό να σταματήσωμε.

Ο Νορβέρτος έστρεψε προς το στήθος του αντίπαλό του το σπαθί και πήρε την κανονική του θέση.

—Υπερασπισθήτε! είπε ψυχρά.

Επί πέντε λεπτά, τα σπαθιά διασταυρώνονταν, διαγράφοντας λαμπρές καμπύλες στο φως του ήλιου.

Άλλά και οι δυο αντίπαλοι φυλάνονταν και έπιτίθεντο με τέχνη. Έξαφνα ο Νορβέρτος ώρμησε με μία άστραπιαία κίνηση για το άποφασιστικό κτύπημα. Το σπαθί του Ρουκέν τον πλήγωσε στο χέρι. Εκείνος όμως κατόρθωσε να βυθίση το σπαθί του δικού του μέσα στο στήθος του αντίπαλού του.

Ο Ρουκέν μετεφέρθη στο άμάξι που περίμενε, άναίσθητος. Ο Νορβέρτος, πρίν μπη στο δικό του, ρώτησε το γιατρό:

—Ενείνος του άπήντησε:

—Είναι πολύ βαρύνει πληγωμένος. Το πιθανώτερο είναι ότι δεν θά έπι- ζήση.

Ο Νορβέρτος, για μία στιγμή, σταύρωσε τα χέρια και ψιθύρισε ένα είδος προσευχής.

— □□ —

Την ίδια ημέρα που γινόταν η μο-

νομαχία Ένας νεαρός ταξιδιώτης κατέβαινε στον σταθμό του σιδηροδρόμου της Ανατολής. Έρχοταν από την Γερμανία.

Χωρίς να άσχοληται με τις αποσκευές του, που ήξερε πως μπορούσε να τις πάρει την επομένη από την ειδική υπηρεσία του σταθμού, κρατώντας στο χέρι μια βαλίτσα και με το επανωφόρι ριχμένο στο μπράτσο του, έδινε το εισιτήριό του στον υπάλληλο της εξέδου, διέσχισε το προαύλιο και έμπαινε στο πρώτο άμαξι από εκείνα που περίμεναν, σε ατέλειωτη γραμμή τους ταξιδιώτες.

—Οδός Μπλέ, νούμερο 11, είπε στον άμαξι.

Ο νεαρός ταξιδιώτης ήταν ο Ζώρς Σενεσάλ, ο γιατρός, αδελφός του Ανδρέα, εκείνος που αγαπούσε η Φερεντιέ, την αδελφή του Μουράτ και που είχε υπογράψει, τον περασμένο χρόνο, τη συνθήκη αυτή, η οποία ήταν ένα είδος αυτοκαταδίκης εις θάνατον.

«Σήμερα, είκοσιοκτώ Ιουλίου, στις έντεκα βράδυ, βαρυστημένος από τη ζωή μου, αφού δεν μου προσέφερε την επιτυχία που έπεδίωκα, κουρασμένος από τη φτώχεια, τερματίζω τη ζωή μου!... Νά μη κατηγορηθώ κανένας ως υπαίτιος του θανάτου μου, γιατί μόνος μου τον θέλησα και τον επροκάλεσα».

Την τρομερή αυτή υποχρέωση ο Ζώρς την είχε αναλάβει από συνθηκές εξαιρετικές. Ο Ανδρέας είχε διηγηθεί αυτή τη σκληρή κάποια μέρα έκμυστηρέυσε στη Λυδία, και τη διήγηση αυτή την είχε ακούσει ο Ρουκέν. Ο Μουράτ είχε ανακαλύψει τον έρωτα του νεαρού γιατρού προς την Φερεντιέ, και του είχε αποδόσει την προσβλητική μομφή ότι το ένδιαφέρον του ωφείλετο περισσότερο στην περιουσία της νέας, παρά στον έρωτά του και στην ομορφιά της.

Ο Ζώρς, απελπισμένος, είχε απαντήσει:

—Μέσα σ' ένα χρόνο, θα είμαι πλούσιος, ή οι εργασίες μου θα μου έχουν ανοίξει τον δρόμο προς την επιστημονική δόξα! Αν μέσα στον χρόνο αυτόν, δεν σας κάμω να ντραπήσετε για την σημερινή ύβρι, θα σκοτωθώ για να αποδείξω την ειλικρίνεια των αισθημάτων μου.

Η Φερεντιέ είχε πη:

—Πήγαινε, σ' αγαπώ. «Ελπίζε, θα σε περιμένω».

Ο χρόνος είχε περάσει, χωρίς να ξαναϊδθ ο Ζώρς την Φερεντιέ και τον Μουράτ.

Στο διάστημα αυτό, είχε επιτύχει να γίνει πλούσιος ή ένδοξος; Θα το είδαμε παρακάτω.

Την στιγμή που ο νέος έβγαине από τον σταθμό, φαινόταν τρομερά κουρασμένος. Ήταν χλωμός και καταβεβλημένος. Στο μέτωπό του διακρίνονταν βαθιές ρυτίδες.

Συνέβαινε αυτό, γιατί είχε χάσει κάθε έλπιδα να κάνει δική του την γλυκειά εκείνη μελαγχροινή, με τα μεγάλα μαύρα μάτια, τα πάντοτε όνειροπόλα, που είχε γνωρίσει, θαυμάσει και αγαπήσει σαν θεατρικό όνειρο, στον θαυμασίο εκείνο κήπο του μεγάλου του Μουράτ; Γιατί ξαναγνώριζε φτωχός, όπως είχε φύγει, ή επίσης άγνωστος όπως στο παρελθόν;

«Όχι. Η λύπη του ωφείλετο σε άλλη αιτία. Στο Μόναχο τον είχε προφθάσει το τηλεγράφημα του Βαλεντίνου.

Ο αδελφός του ήταν έτοιμοθάναν-

σι! Ο πατέρας του είχε εξαφανισθί.

Δυο μεγάλα δυστυχήματα με μι-ας. Καθώς δεν ήξερε όσα είχαν συμβεί, τον εξασάνιζαν χίλιες δυο υπονοίες και αμφιβολίες. Ναι, ήξερε την ντελικάτη ύγεια του Ανδρέα... που ήταν πολύ αδύνατος στο στήθος. Και, έπειδή τον έλάτρευε τον μικρότερο αδελφό του, είχε αφιερώσει όλες του τις προσπάθειες στο σημείο αυτό: στην μελέτη των ασθενειών του στήθους.

Είχε πη μέσα του: «Θα τον γιαιτρέψω τον Ανδρέα... ή, τουλάχιστον, δεν θα τον αφήσω να πεθάνει».

«Όσο λεπτός κι αν ήταν ο Ανδρέας, ο Ζώρς δεν θεωρούσε προσεχή κανένα κίνδυνο. Ήταν βέβαιος ότι το παιδί αυτό θα ζούσε ακόμα κάμποσο καιρό, αν υποθέσουμε ότι εκείνος δεν θα κατάρθωνε να ξέρισκε το μέσον να του ξαναδώσει την υγεία του.

Και τώρα, του ανήγγελεν, εξαφνα, ότι πέθαινε!

Αλλά ο πατέρας; Πώς εξαφανίσθηκε; Γιατί; Υπό ποιές συνθήκες; Χωρίς άλλο, θα πνίγηκε στον Σηκουάνα, τρελλός για τον έπικείμενο θάνατο του Ανδρέα που έρχεται, ενώ ο αδελφός του, που θα μπορούσε να τον βοηθήσει, ήταν πολύ μακριά.

Νά γιατί φαινόταν τόσο καταβεβλημένος, γιατί η φωνή του έτρεμε λίγο όταν έδωσε στον άμαξι την διεύθυνση του σπιτιού του πατέρα του, γιατί, τέλος κατά την διαδρομή, ήταν σκεπτικός με το κεφάλι σκυμμένο, το βλέμμα γεμάτο ανυπομονησία.

Τί επρόκειτο να ιδθ; Τί επρόκειτο να μάθω;

— — —

Το άμαξι σταμάτησε έμπρός στο υπίτι της οδού Μπλέ. Ο Ζώρς ανέθηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια.

Μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος στάθηκε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, ανέπνεε με αγωνία. Δεν τολμούσε να χτυπήσει. Τί θα έβρισκε, τί θα άκουγε πίσω από κείνη την πόρτα;

«Αν ο Ανδρέας είχε πεθάνει; Αν έβρισκε άδειαν την κομψή, σαν κοριτσιούτικη καμαρούλα του;

Και αν ο Σενεσάλ δεν είχε βρεθί ακόμα! Αν έβρισκε επίσης άδειαν ή και την κάμαση του πατέρα του; Τί θλιβερή επιστροφή!

Μηχανικά, κύτταξε νύρω του στο χάλα. Θα ήθελε να ιδθ κάποιον, να ρωτήσει.

Επί τέλους σήμανε το κουδούνι. Οι παλιοί της καρδιάς του είχαν σγεδόν σταματήσει.

«Άκουσε σιγανά βήματα... ή πόρτα άνοιξε. Η Μαργαρίτα φάνηκε. Αναγνωρίζοντας τον μεγαλύτερο γυιό του κυρίου της, η γεροντίσσα άφησε μια φωνή και αναλύθηκε σε κλάυρα».

Η πρώτη έρώτησις του Ζώρς ήταν:

—Ο αδελφός μου;

—«Αχ! κύριε... Πάντα στην ίδια κατάσταση!».

Ο Ζώρς ανέπνευσε. Ένώ περνούσε στο χάλα, η Μαργαρίτα εξηκούσθη:

—...Μα οι γιατροί λένε πως δεν έχει έλπίδες. Δυο μέρες έμεινε σε νάρκη, και νομίζαμε ότι θα τον χάναμε από στιγμή σε στιγμή... Επί τέλους φάνηκε να ξυπνά, μα με δυ-

νατό πυρετό και παραμύλημα... Δεν έγνώριζε κανένα... «Α, κύριε, είναι πολύ άσχημα... Δόξα στο Θεό που ήρθατε. Έσείς μονάχα μπορεί να τον σώσετε».

—Κι' ο πατέρας μου; ο πατέρας μου;

Η Μαργαρίτα ένωσε τα χέρια της και κούνησε το κεφάλι.

—Εκείνος, κύριε Ζώρς, ο Θεός μονάχα ξέρει πού είναι!...

Η γεροντίσσα έκαμε να διηγηθί όσα ήξερε, αλλά ο Ζώρς πριν απ' όλα, έπιθυμούσε να ιδθ τον αδελφό του.

Μπήκε στο δωμάτιο του Ανδρέα. Μια γυναίκα, λεπτή, χλωμή καθόταν πλάι στο κρεβάτι του Ανδρέα. Τον κυτούσε με βλέμμα που πρόδιδε βαθύτατο πόνο. Φαινόταν να προσεύχεται νοερά, γιατί καταλάβαινε ότι όλος ο ανθρώπινος προσπάθειες να σωθί ο άρρωστος νέος ήσαν πια μάταιες...

Η γυναίκα αυτή ήταν η Λυδία.

Ο Ζώρς δεν την έγνώριζε. Χωρίς να προσέξη στην παρουσία της, πλησίασε, βιαστικά, στο κρεβάτι, πέρασε το μπράτσο του κάτω από τους ώμους του αδελφού του, τον άνασέκωσε λίγο, έπειτα τον άγκάλιασε και του έπλε με σιγανή φωνή, ενώ ο Ανδρέας τον κυτούσε με μάτια άνέκφραστα σαν γυάλινα:

—Αδελφέ μου!... Ανδρέα!... Δεν με γνωρίζεις διόλου;

Αλλά ο Ανδρέας δεν φαινόταν να καταλαβαίνει ποιός τον κρατούσε στην άγκαλιά του, ποιός του μιλούσε.

Η Λυδία είχε αποσυρθί διακριτικά.

Ο Ζώρς ξάπλωσε πάλι τον αδελφό του, έπειτα έσκυψε στο στήθος του και εξέτασε την ανάπνοή του και τους σφυγμούς της καρδιάς.

Η ανάπνοή ήταν σύντομη και διακεκομμένη, οι σφυγμοί αδύνατοι και άτακτοι.

Τον άκροάσθηκε στο στήθος, τον άνασέκωσε πάλι για να τον άκροασθί στη ράχη, έπειτα τον ξάπλωσε πάλι και τον σκέπασε στοργικά.

—Τί φοβερή αδυναμία! μουμούρισε. Πραγματικά είναι έτοιμοθάναντος! Πώς έφτασε, εξαφνα, στην κατάσταση αυτή; Τί συνέβη; Ποιός θα μπορούσε να μου πη;

—Εγώ, κύριε! έπλε μια αδύνατη φωνή πίσω του.

Νόμιζε ότι ήταν μονάχος. Γύρισε εξαφνιασμένος.

Μια νυναικά στεκόταν όρθη κοντά του... Θυμήθηκε ότι, μπαίνοντας, την είχε ιδθ καθισμένη κοντά στο κρεβάτι... Ήταν η Λυδία.

Η Λυδία, κατακόκκινη τώρα και τρέμοντας, η Λυδία, ταρναγμένη για τη θλιβερή έκμυστήρευση που έτοιμαζόταν να κάνει στον αδελφό του άγαπημένου της.

—Σεις κυρία; έκαμε ο Ζώρς.

Και το βλέμμα του φαινόταν να ρωτά: «Ποιά είστε σεις; Πώς βρισκεστε κοντά στον Ανδρέα;»

Εκείνη κατάλαβε το βλέμμα αυτό και χαμήλωσε τα μάτια.

—Πρέπει, για να κάμετε τη διάγνωση σας και να προσπαθήσετε να σώσετε απ' τον θάνατο τον Ανδρέα, πρέπει να ξέρετε τί ακριβώς συνέβη, δεν είν' έτσι;

—Ναι.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

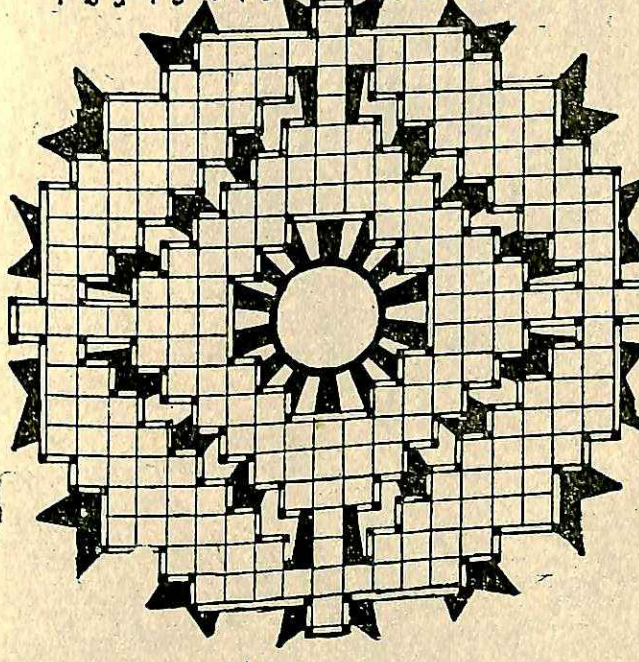
Γιά να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

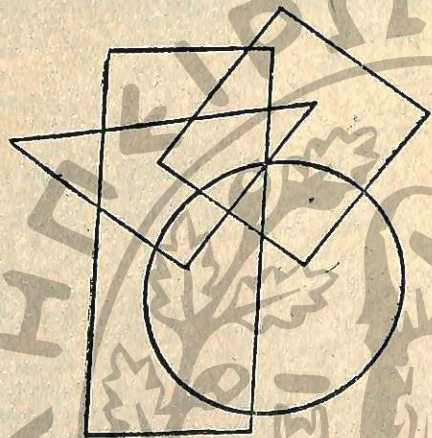
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

- 1) Νήσοι εν τῷ Ειρηνικῷ Ὠκεανῷ.
- 2) Εὐχάριστον συναισθήμα — Ἀρχαίον πολεμικὸν ὄχημα.
- 3) Κακοτυχία — Μέγας ποταμὸς τῆς Β. Ρωσίας.
- 4) Γυναικεῖον ὄνομα — Τραγουδῶ — Ἀργία.
- 5) Χώρα τῆς Ν. Ἀμερικῆς — Διάσημος Τουρκικὸς ὁπλαρχηγὸς καταστράφας κατὰ τὴν ἑναρξίν τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως τὴν Μακρυτάζν, ἐφρονέυθη ὑπὸ τοῦ Ἀράμπελη — Ὑγρὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ.
- 6) Μέρος τοῦ ὅλου — Ἀλλάζω γνώμην — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (Β' προσώπου δοτικῆς πληθυντικοῦ).
- 7) Συμπερασματικόν — Μὴν τῆς ἀνοίξεως (ἀνευ καταλήξεως) — Ἀρθρον μετὰ προθέσεως στὴν δημοτικὴν (πληθ. οὐδ) — Προσωποποίησης τῶν Ἀμερικανῶν.
- 8) Αἰγυπτιακὴ θεότης — Πάντοτε — Ἡ τελευταία πρωτεύουσα τῶν Ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Ἀρμενίας καταστραφείσα ὑπὸ τῶν Μογγόλων καὶ Κούρδων — Δικά σου.
- 9) Στρατιωτικὸν παράγγελμα — Πρόσκλησις.
- 10) Κράτος τῆς Βορειοδυτικῆς Εὐρώπης (ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφον) — Τὸν ἐπεσκέψθη ἐσχάτως ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.
- 11) Προῖον τῶν πτηνῶν — Τρέμω κατὰ τὸ ἦμισυ.
- 12) Μόριον — Σῆμα κινδύνου — Φωνάζει, κραυγάζει — Ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Ἀραβίας, ιδρυτὴς τῆς φυλῆς τῶν Ἀδιντῶν.
- 13) Γαλλὶς ἥρωίς — Αἰσθητήρια ὄργανα — Ψευδώνυμον γνωστῆς Ἑλληνίδος συμπεριτέρας τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου — Μεγάλη πόλις καὶ λιμὴν τῆς Φιλανδίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὠρηνικῶν ποταμοῦ.
- 14) Λαοὶ — Ὑποφερόν — Εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.
- 15) Μονόβια — Νόσος προσβάλλουσα τὰ παιδιὰ — Πανδοχεῖο.
- 16) Ὄνομα τεσσάρων βασιλέων τῆς Σπάρτης — Γάλλος μυθιστοριογράφος (τὸ μικρόν του εἶναι Κλώντ) — Δοχεῖον.
- 17) Νήσος τοῦ Αἰγαίου — Ἀρχαία πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὑδρου. Ὡς καὶ τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῆς ὄρεινῆς Κεφαλληνίας.
- 18) Ὀμηρικὸς ἦρως — Ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος ἐκτετατα ὑπὸ τοῦ Ἀθωνος, ἐν ᾗ εὐρίσκατο τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.
- 19) Πολύτιμος λίθος.

ΕΙΣΘΕ ΒΕΒΗΛΟΣ;

Ίδου ἓνα παινίδι πὺ θά σὰς ἐπ. ψη νὰ εξακριβώσετε ἐὰν εἰσθε ἱκανοὶ νὰ ἐκτελέσετε μίαν σαφὴ παραγγελίαν γρήγορα καὶ ἐπακριβῶς.

Στὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, πὺ εἶναι ἄπλοστατὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα τετράγωνον, ἓνα παραλληλόγραμμον, ἓνα τρίγωνον καὶ ἓνα κύκλον πὺ ἔχουν ὁρισμένους καὶ ἓνα κοινὸν πὺ πάντες τέσσερις φορές εἶναι ἴσος μετὰ τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων πὺ δὲν πᾶνε ποτὲ στὸν κινηματογράφον.

Ἐὰν οἱ κινηματογράφοι διαθέτουν 8.772 εἰσιτήρια ἐβδομαδικῶς, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσοι κἀνθρωποι δὲν πᾶνε ποτὲ στὸν κινηματογράφον;

6) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 0 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει στὸ τρίγωνον, στὸ παραλληλόγραμμον καὶ στὸ τετράγωνον.

7) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 3 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει μόνον στὸ τρίγωνον.

8) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 7 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει στὸν κύκλον, στὸ παραλληλόγραμμον καὶ στὸ τρίγωνον.

9) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 5 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει στὸ τετράγωνον καὶ στὸν κύκλον.

10) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 4 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει μόνον στὸ τετράγωνον.

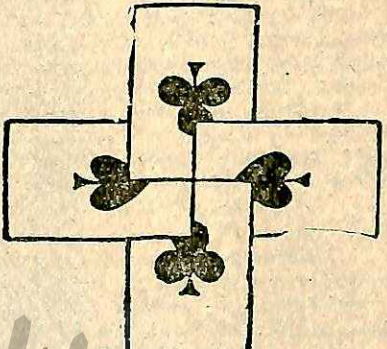
11) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 9 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει στὸν κύκλον καὶ στὸ παραλληλόγραμμον.

12) Γράψτε τὸν ἀριθμὸ 8 στὸ μέρος πὺ ἀνήκει στὸ τετράγωνον καὶ στὸ παραλληλόγραμμον.

Πέρασαν τὸ 1 λεπτὸ καὶ τὰ 30 δευτερόλεπτα; Ἄν ὄχι, ἐπετόχατε!

ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Τοποθετήστε τέσσερα τραπουλόχαρτα ὥπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας.

Ἐπειτα, κόψτε μ' ἓνα ψαλλίδι ἓνα τεμάχιο ἀπὸ κάθε τραπουλόχαρτο κατὰ τὸν τρόπο ὥστε ἂν τοποθετήσετε τὰ τεμάχια αὐτὰ στὰ κενὰ, νὰ ἀποτελέσετε ἓνα τετράγωνον.

Πῶς πρέπει νὰ τὰ κόψετε;

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

Ὅταν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Ἑξυνάκηδες συγκεντρώνονται μετὰ τὰς γυναῖκες των καὶ τὰ παιδιά των, παρατηροῦν ὅτι οἱ τρεῖς θεοὶ ἔχουν καθένας 4 ἀνεψιὲς καὶ κάθε ἀνεψία ἔχει 4 ἀδελφούς.

Γνωρίζοντας αὐτὸ, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσα ἄτομα εὐρίσκονται στὴν συγκέντρωσιν;

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Σὲ μίαν μικρὴν πόλιν, τὸ ἦμισυ τῶν κατοίκων πᾶνε στὸν κινηματογράφον μίαν φορά τὴν ἐβδομάδα, τὸ τέταρτον τῶν κατοίκων, δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, τὸ πέμπτον τῶν κατοίκων, τρεῖς φορές, καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων πὺ πάντες τέσσερις φορές εἶναι ἴσος μετὰ τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων πὺ δὲν πᾶνε ποτὲ στὸν κινηματογράφον.

Ἐὰν οἱ κινηματογράφοι διαθέτουν 8.772 εἰσιτήρια ἐβδομαδικῶς, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσοι κἀνθρωποι δὲν πᾶνε ποτὲ στὸν κινηματογράφον;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 64

Μιά αισθηματική περιπέτεια

τρελλοί. Λυπούμαι όμως που δεν θα τον ξαναδώ!

Γ

ΟΛΙΒΙΕ κοιμήθηκε καλά παρα την απογοήτευσή του. Το πρωί πήγε στην τραπεζαρία όπου τον περίμενε ο κ. Σουλός για το πρόγευμα. Ήταν κι' ο Ραβινά εκεί, οι κυρίες δεν είχαν έρθει.

Ο 'Ολιβιέ είχε πη την αλήθεια: ο πατέρας του ήταν γιατρός στο Βαντόμ. Άλλοτε, ήταν φίλος και γιατρός της οικογένειας Σουλός και θυμόταν την Μάγδα τότε που ήταν μικρούλα. Κατόπιν, όταν εγκατεστάθηκαν οι Ραβινά στον πύργο, αυτοί προκάλεσαν μια δυσάρεστη και σχεδόν τον έδιωξαν. Το μόνον ψεύδος του 'Ολιβιέ ήταν ότι είπε τ' όνομα της μητέρας του από φόβο μήπως εξ αιτίας της ψυχρότητας των δύο άλλων φίλων, ο κ. Σουλός δεν θελήσει να τον δεχθώ.

Είχε σκοπό να ομολογήσει την πονηρία του στην Μάγδα, αλλά η εξήγησίς τους είχε πάρει τέτοια τροπή ώστε δεν τόλμησε, ή μάλλον δεν πρόφτασε να μιλήσει.

Αφού κουβέντιασε με τον οικοδεσπότη για διάφορα πράγματα, ο 'Ολιβιέ ρώτησε αν θα μπορούσε ν' αποχαιρετήσει την δίδα Μάγδα. Η Σελίστ, η πιστή υπηρέτρια που είχε αναλάβει την Μάγδα, ή μόνη από την παλαιά υπηρεσία που είχε απομείνει στον πύργο, σερβίριζε το πρόγευμα και ο κ. Σουλός την ρώτησε πώς δεν είχε κατεβεί ακόμη ή κόρη του.

Η δεσποινίς προγεμμάτισε έντονα, κύριε, κατόπιν πήρε ένα βιβλίο και πήγε προς τον ποταμό για να διαβάσει εκεί.

Λυπούμαι κύριε Μονφόρ, είπε ο κ. Σουλός, ή κόρη μου δεν θα ήξερε ότι θα φύγατε το πρωί, αλλιώς δεν θα είχε αποουσιάσει. Γιατί όμως να μη μείνετε στο γεύμα και να φύγετε το απόγευμα;

Ο Ραβινά είχε ζαρώσει τα φρύδια του. Δεν του άρεσε η συμπόρευση αυτή του κ. Σουλός για τον 'Ολιβιέ.

Όχι, είπε ο 'Ολιβιέ, δεν θα μπορούσα να μείνω, αλλά σας ευχαριστώ πολύ.

Ελπίζω ότι θα μάς έχετε καμιά άλλη φορά, όταν τύχη να περάσετε απ' εδώ.

Δυστυχώς, πρόκειται να φύγω από το Βαντόμ μετά λίγες μέρες...

Εκείνη την στιγμή συνέβη κάτι το καταπληκτικό. Ο φύλακας υπήκε αναστατωμένος στη τραπεζαρία και άνηγγιζε:

Κύριε, ένας άλλος αυτοκινητιστής έπεσε πάνω στον τοίχο και σπάκισε το άμαξί του!

Ο Σεγγάν είχε κάμει το άτύχημά του πιο πολυμυρ από τον 'Ολιβιέ. Είχε χτυπήσει πιο δυνατά απάνω στις πέτρες, ά διαφερόντας για την καταστροφή του αυτοκινήτου, αφού δεν ήταν δικό του. Κατόρθωσε όμως να βγεί από το άμαξί δίχως μια γρατσουνιά και κουτσαίνοντας

χτύπησε στην πόρτα του πύργου. Ο Ραβινά κατάλαβε ότι είχε έρθει πια ο Σεγγάν και έσπευσε έξω στον κήπο.

Επί τέλους ήρθατε! του είπε. Γιατί λέτε «επί τέλους»; Δεν άργησα, θαρρώ;

Ναι, γιατί κάποιος άλλος σ'αξ έπρόλαβε. Κάποιος 'Ολιβιέ Μονφόρ έπαθε ένα άτύχημα μπροστά στον πύργο και από χθές φιλοξενείται εδώ. Στην αρχή νόμισα ότι είστε εσείς.

Δυσάρεστο αυτό. Πώς τον δέχθηκε ή νέα;

Με ψυχρότητα, εύτυχως. Ένθ οι δύο συνήγοροι κουβέντιαζαν ψιθυριστά, ο 'Ολιβιέ, παρανεμένος για την σύμπτωση των δύο άτυχημάτων, είχε βγει στην τράπεζα μαζί με τον οικοδεσπότη.

Δύο άτυχήματα μπροστά στο σπίτι μου, ενώ ποτέ ως τώρα δεν συνέβη κανένα, είναι καταπληκτικό! είπε ο κ. Σουλός.

Όστόσο, ο πυροδεσπότης δέχτηκε με συμπάθεια τον νεοφερμένο τον οποίο του σύστησε ο κ. Ραβινά.

Ενθ συζητούσαν για το νέο άτύχημα, ή Μάγδα παρουσιάστηκε ξαφνικά. Ο 'Ολιβιέ άπορησε πού την είδε γελαστή και χαρούμενη. Το βλέμμα της καθώς τον κυττούσε ήταν σαν να ζητούσε συγγνώμη.

Διάβαζε είπε, κοντά στον ποταμό και μόλις αυτή την στιγμή έμαθα μπαμπά, ότι συνέβη ένα νέο δυστύχημα μπροστά στο σπίτι μας.

Ο πατέρας της της σύστησε τον κ. Σεγγάν τον οποίο αυτή χαιρέτησε με ψυχρότητα. Κατόπιν πήγε κοντά στον 'Ολιβιέ, που έτοιμαζε το αυτοκίνητό του για να φύγει.

Είμαι εύτυχής, του είπε.

Επειδή φεύγω, δεσποινίς;

Κύριε Μονφόρ, σας ζητώ συγγνώμη για το γθεσινό φέρεμά μου μαζί σας.

Αλλά δεν ήξερα... Θά σας εξηγήσω άλλοτε. Λυπούμαι για τα λόγια μου και ελπίζω να με συγχωρέσετε.

Μ' έλπι μου την καρδιά δεσποινίς.

Είμαι χαρούμενη επειδή δεν είστε εσείς!

Επειδή... δεν είμαι εγώ; Δεν σ'αξ έννοω.

Δεν πειράζει, θα σας εξηγήσω άλλη φορά.

Ναι... αλλά εγώ θα φύγω. Ο πατέρας σας επέμεινε να γευματίσω μαζί σας.

Αρνήθηκε επειδή υπέθεσε ότι ή παρουσία μου σ'αξ είναι δυσάρεστη, έπειτα από τα γθεσινά λόγια σας.

Τό σφάλμα είναι διόκληρο δικό μου. Θά πω στον μπαμπά ότι σ'αξ έπεισα να μείνετε. Ελάτε!

Έτσι, ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Οι δύο συνέταροι είχαν απομακρυνθώ αρκετά από τον πύργο ώστε να μπορέσουν να συζητήσουν ελεύθερα.

Δύο μέρες είχαν περάσει μετά το δεύτερο «άτύχημα» και κατά σύμπτωση ο 'Ολιβιέ και Σεγγάν είχαν έρθει ταυτόχρονα για να ευχαριστήσουν τον κ. Σουλό για την φιλοξενία του.

Ο Ραβινά έδλεπε με δυσφορία την ποσότητα της Μάγδας για τον 'Ολιβιέ Μονφόρ. Παραδόξως, όμως, ο Σεγγάν ένοιωσε μια συμπάθεια για τον αντίζηλό του, αλλά δεν ήταν από εκείνους που παρασύρονται από τα αισθήματά των.

Αν δεν φύγει δεν θα κατορθώσω τίποτε. Μου καταστρέφει τα σχέδιά μου. Νομίζω ότι θα έπρεπε να του πείτε ότι ή Μάγδα είναι ήδη μνηστευμένη κι' ότι οι έπισκέψεις του μπορούν να παρεξηγηθούν. Έξ' άλλου, μπορείτε να πείτε στον κ. Σουλό ότι πληροφορηθήκατε τάχα, ότι ο Μονφόρ δεν είναι γιούς γιατρού στο Βαντόμ, αλλά ένας τυχοδιώκτης που τριγυρίζει την Μάγδα επειδή ξέρει ότι είναι πλούσια. Μ' έννοείτε;

Σας έννοω πολύ καλά. Έχετε φανερές ιδέες. Την προσέχη φορά που θα έλθω θα το μιλήσω.

Στο διάστημα αυτό, ή Μάγδα με τον 'Ολιβιέ είχαν προχωρήσει μέσα στο δάσος και κουβέντιαζαν εύθυμα σαν δύο παλαιοί γνώριμοι. Έκαμαν τον γύρο του κτήματος και στην επιστροφή, ή Μάγδα τον πήγε στο πίσω μέρος του πύργου όπου περνούσε ο ποταμός.

Όπως βλέπετε, του εξήγησε, υπάρχει ένα στενό μονοπάτι μεταξύ του ποταμού και του τοίχου και είναι πλακοστρωμένο. Φυσικά, μονάχα ένας άνθρωπος λεπτός και ευκίνητος μπορεί να περάσει. Τό πλεονέκτημα είναι, ότι μπορεί να βγαίνει κανείς άπαρατήρητος από την μικρή εκείνη πόρτα. Άγαπώ τον παλιό πύργο μας και είμαι εύτυχής που επέστρεψα. Ο σκοπός είναι να κατορθώσω να μείνω, πρόθεσε με πικρία. Οι Ραβινά κατόρθωσαν να με κρατήσουν μακριά επί πέντε χρόνια.

Φτωχή μικρούλα!

Τώρα όμως που βρήκα ένα φίλο... Πιστεύω ότι θέλετε να σας θεωρώ ως φίλο γιατί δεν έχω κανέναν άλλο στον οποίο να μπορώ να βασισθώ και να πω τον πόνο μου, μ' έννοείτε; Θέλω να έρχεστε.

Σας υπόσχομαι, ότι θα έρχομαι τακτικά, συχνότατα μάλιστα.

Έγω τον λόγο σας;

Βεβαίως. Κι' αν ποτέ, για όποιονδήποτε λόγο έχετε ανάγκη από φιλική συνδρομή, μη διστάσετε να με καλέσετε.

Σας τό υπόσχομαι 'Ολιβιέ, μολονότι δεν διατρένω κανέναν κίνδυνο.

Σύμφωνα με την υπόσχεσή του, ο 'Ολιβιέ έπανήλθε την επομένη. Τό ίδιο έκαμε και ο Σεγγάν, με την έλπίδα ότι θα μπορούσε να συνομιλήσει με την Μάγδα. Ο κ. Σουλός δέχθηκε με χαρά τους δύο νέους και έλοι μαζί βγήκαν περίπατο στο πάρκο.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ευχαρίστως. Τί θέλετε να μου πείτε;

Θά σας μιλήσω καθαρά: οι έπισκέ-

Ο 'Ολιβιέ έμεινε πούς μεγάλην δυσάρεσκην του Ραβινά, ο οποίος είχε άρρώσει ήδη να επαινεί τον Σεγγάν στον άνώποτο πυροδεσπότη.

Κάποια στιγμή, ο Ραβινά κατόρθωσε να βοηθή μόνος του με τον 'Ολιβιέ.

Θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως κ. Μονφόρ. Άς προχωρήσουμε σ' αυτή την δενδροστοιχία.

Ψεις σας εδώ είναι ανεπιθύμητες.

Συγγνώμη, αλλά θέλω να ξέρω αν έχετε εντολή από τον κ. Σουλό ή από την κόρη του, να μου τά πείτε αυτά.

Η Μάγδα δεν ξέρει τίποτε, είναι παιδί ακόμα και έχει ανάγκη από επίβλεψη. Ο κ. Σουλός, όμως, μου ανέθεσε να σ'αξ πω ότι ή κόρη του είναι μνηστευμένη κι' ότι οι συχνές έπισκέψεις σας μπορούν να παρεξηγηθούν.

Από ποιόν; Κανείς δεν έρχεται στον πύργο.

Μά... από τους χωρικούς.

Περίεργο, γιατί ή δνις Μάγδα δεν μου είπε ότι είναι μνηστευμένη. Μήπως με τον κ. Σεγγάν;

Δεν μου επιτρέπεται να σ'αξ άπαντήσω. Άρκεσθήτε σ' αυτά που σ'αξ είπα. Ο κ. Σουλός δεν θελήσε από λεπτότητα να σ'αξ πη ή ίδιας να μην ξανάρθετε.

Πολύ καλά κ. Ραβινά, αλλά ένόσω ή ίδιας ο κ. Σουλός και ή κόρη του δεν μου τό πουνε, θά εξακολουθώ να έρχομαι.

Καταλαβαίνω τον σκοπό σας, είπε τότε ο Ραβινά με συγκρατημένο θυμό. Τή μήπως νομίζετε ότι δεν κατάλαβα τό τέχνασμα σας για να είσχωρήσετε στον πύργο; Είναι παλιό και γνωστό κόλπο.

Ίσως, όμως, δεν ήλθατε άπλω για ένα καλό γεύμα αλλά μάλλον για μία καλή προίκα.

Κύριε! φώναξε ο 'Ολιβιέ κατακόκκινος.

Πείτε ό,τι θέλετε, εγώ όμως ξέρω ότι είστε ένας τυχοδιώκτης. Έκντπαζε τον κατάλογο των γιατρών του Βαντόμ και δεν υπάρχει κανένας γιατρός Μονφόρ. Μάλιστα είστε ένας τυχοδιώκτης, ένας προικητός...

Η τελευταία συλλαβή πνίγηκε στο λαιμό του καθώς δέχτηκε ένα δυνατό ράπισμα.

Πολύ καλά... τραύλισε κάτωχρος ο Ραβινά, δεν πρόκειται να διαπληκτισθώμε, θά επαναλάβω την συνομιλία μας στον κ. Σουλό και αυτός θά δώσει την διαταγή να σ'αξ κλείσουν την πόρτα κατ'άμετρον αν τολμήσετε να ξανάρθετε. Χαιρέτε κύριε.

Η Μάγδα είχε υποψιασθί κάτι όταν είδε τον Ραβινά με τον 'Ολιβιέ και του είχε νεύσει να επιστρέψη κατόπι. Έτσι, ο 'Ολιβιέ προσποιήθηκε ότι έφυγε, αλλά μετά μία ώρα επέστρεψε και πήγε πίσω από τον πύργο κοντά στον ποταμό.

Εκεί, κανείς δεν θα τον έδλεπε.

Η Μάγδα του είχε στήσει καστρόι από τό παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της τό οποίο έδλεπε προς τό μέρος εκείνο. Κατέδρασε γρήγορα από μία μικρή σχάλα και έτρεξε κοντά του.

Άκουστε, του είπε, ζωηρά, γιατί δεν μπορώ να μείνω πολύ. Δεν ξέρω τί έκάματε στον Ραβινά, αλλά επέστρεψε τρομερά θυμωμένος έναντιόν σας. Πήγε άμέσως και μίλησε στον πατέρα μου. Φαίνεται ότι έκφρασθήκατε με άναίδεια για μένα...

Τί άτιμιά! Ελπίζω Μάγδα, ότι δεν έδωκατε πίστη στα λεγόμενά του.

Τρελλέ! Θά βρισκόμουν τώρα εδώ αν τον πίστευα. Τον ξέρω τον Ραβινά. Είπε κατόπι ότι επειδή σ'αξ έμάλλωσα για την άνευλάβειά σας προς την κόρη του ανθρώπου που σ'αξ φιλοξένησε, εσείς καχάσατε και τον ράπισατε.

Πραγματικώς τον ράπισα επειδή...

Μη δικαιολογείστε φίλε μου, γιατί δεν έχω καιρό. Έγώ έννοείται χόρηκα γι' αυτό!

Και τί έλεγε ο πατέρας σας;

Έλεγε πώς είναι άπίστευτο, ότι δεν τό φανταζόταν από σας. Στο τέλος είπε ότι δεν θά ξαναπατήσετε εδώ μέσα.

Ο Σεγγάν ήταν έκει;

Ναι, αλλά απομακρύνθηκε διακριτικά. Η κ. Ραβινά έπεδοκίμασε την άπόφαση του εξαδέλφου της. Σας έλεγε προικητός.

Γι' αυτή την λέξη έδωκα τον μπάτσο στον Ραβινά! Άλλά Μάγδα, πείτε μου ότι δεν τά πιστεύετε αυτά.

Άσφαλώς, όχι. Μολονότι με γελάσατε και έμένα. Μεταξύ των κατηγοριών του ο Ραβινά είπε ότι δεν είστε γιούς γιατρού από τό Βαντόμ, αφού δεν υπάρχει κανένας γιατρός Μονφόρ στο Βαντόμ.

Ο πατέρας μου είναι γιατρός στο Βαντόμ. Άλλά εγώ πήρα τ' όνομα της μητέρας μου για να έρθω εδώ, επειδή ο πατέρας σας είχε φιλονεικήσει άλλοτε με τον δικό μου πατέρα και από τότε δεν συναντήθηκαν πια. Φοβήθηκα μήπως ο κ. Σουλός δεν θελήσει να με δεχθώ όταν άκούσθ τ' όνομά μου. Θέλησα να σ'αξ πω εσάς, αλλά δεν μου δόθηκε ή ευκαιρία. Άλλά πώς ξέρετε ότι ο Ραβινά είχε δίκιο;

Επειδή χθές τό θράδυ ζήτησα να βρω στον τηλεφωνικό κατάλογο τον αριθμό και την διεύθυνσή σας και δεν βρήκα κανένα γιατρό Μονφόρ.

Θελήσατε να μου τηλεφωνήσετε;

Ναι, για να σ'αξ πω μία καλησπέρα. Ό! Μη χαμαρώνετε τόσο πολύ 'Ολιβιέ... Όστόσο, αυτός ο Ραβινά είναι ένας παληάνθρωπος!

Τί καλή που είστε που δεν πιστέψατε στις διαβολιές του Ραβινά! Δεν με διώχνετε λοιπόν εσείς;

Όχι, βέβαια!... Επειδή!... γιατί...

Άλλά πρέπει να φύγω τώρα, ωρεθού- ας φίλε μου. Θά συναντώμεθα εδώ στο εξής.

Ε

ΠΕΡΑΣΑΝ δεκαπέντε μέρες μέσα σε φαινομενική ήσυχία. Ο καθένας ήταν επιφυλακτικός. Η Μάγδα ήταν έτοιμη να κατόρθωνε να γδα ήλπιζε ότι θα κατόρθωνε να πείσει τον πατέρα για την άτιμία των αναγνωρίσει την φωνή της Μάγδας και του 'Ολιβιέ, τον οποίο νομίζει πολύ μακριά. Κρωσάλασε για την πονηρία της νέας που τους είχε ξεγελάσει όλους.

Είμαι άργα 'Ολιβιέ, έλεγε ή Μάγδα, πείπει να επιστρέψω.

Μείνε λιγάκι, αγαπημένη μου, παρακάλεσε ο νέος.

Οι ψιθυρισμοί εξακολουθούσαν. Άκουσε τ' όνομά του και έγινε πιο προσεκτικός:

Τί γινούσε εδώ αυτός ο Σεγγάν;

Δεν ξέρω. Όμολογώ ότι φέρεται άφωνα μαζί μου.

Αυτό δά, έλεπε, να σ'αξ κάνη τον νόστιμο. Έσύ, τί ιδέα έχεις γι' αυτόν;

Μιά αίσθηματική περιπέτεια

τὸν Ὀλιβιὲ πὺ φιλοῦσε τὰ χέρια τῆς Μάγδας.

Οἱ δύο νέοι χωρίστηκαν ἀπότομα καὶ θῶς ἀκούσαν τὰ βήματά του.

— Μὴ φοβάστε, δεσποινίς, εἶπε ὁ Σεγγάν, μ' εὐγένεια. Παρουῖσα τυχαίως ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔχω δύο λόγια νὰ σᾶς πῶ. Κύριε Μονφόρ, ἀκούσα δίχως νὰ τὸ θέλω ἕνα μέρος τῆς συνομιλίας σας. Ἀγαπάτε τὴν δεσποινίδα Μάγδα καὶ ἐκείνη σᾶς ἀγαπᾷ. Πρέπει νὰ τὴν πάρете μαζί σας.

— Νὰ τὴν πάρω; Ποῦ;
— Στὸ σπίτι σας. Στὸ Βαντόμ.
— Εὐχαριστῶ, ἡ δεσποινίς καὶ ἐγὼ θὰ σκεφθοῦμε τί πρέπει νὰ κάμουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ὀλιβιὲ σὲ ξερό τόνο.

— Μὴ θυμώνετε. Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, ἡ δεσποινίς διατρέχει σοβαρὸ κίνδυνο ἂν μείνῃ στὸν πύργο. Ἀκούστε. Εἰμαι συνέννοχος τοῦ ἀθλίου Ραβινᾶ, ἀλλὰ λυποῦμαι τὴν δεσποινίδα, δὲν θέλω νὰ σᾶς χωρίσω. Ὁ Ραβινᾶ ὅμως εἶναι ἕνας ἀνθρώπος χωρὶς οἶκτο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιστέψω στὴν εἰλικρίνειά σας; εἶπε ἡ Μάγδα. Ποιὸς μοῦ λέει ὅτι δὲν εἶναι μιὰ νέα πλεκτάνη;

— Ὁ Ραβινᾶ θέλει νὰ σᾶς παντρεύῃ γιὰ νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ. Ἐννοεῖ ὅμως νὰ κάμτε ἕνα γάμο τῆς δικῆς του ἐκλογῆς γιὰ λόγους συμφέροντος.

— Κι' ἂν ἀρνῆθῃ;
— Ἄν εἴσατε ἐκτεθειμένη στὰ μάτια τοῦ κόσμου δὲν θ' ἀρνῆθῃτε. Εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς ἐξηγήσω κι' οὔτε θέλω νὰ πῶ περισσότερα. Ἐγὼ, παρατινάζω. Ὁ Ραβινᾶ θὰ ζητήσῃ νὰ βοῇ ἄλλον...

Ἄν δὲν σᾶς ξεκάνῃ πρῶτα ὁ ἴδιος. Εἶναι ἀπολαυστικὸς νὰ κληρονομήσῃ αὐτὸς τὸν κ. Σουλὺ καὶ δὲν θὰ διατάξῃ νὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν μέση.

— Θεέ μου! τραύλισε ἡ νέα.
— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν, νὰ φύγετε ἀπὸψε μὲ τὴν δεσποινίδα καὶ πηγαίνετε στὸ Βαντόμ.

— Δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου κ. Σεγγάν! διεμαρτυρήθη ἡ νέα.

Τότε, ὁ Ολιβιὲ ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε γρήγορα κάτι στ' αὐτί. Ἡ Μάγδα χαμογέλασε.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, δέχομαι!
— Θὰ φύγουμε λοιπόν, κ. Σεγγάν, εἶπε ὁ Ὀλιβιὲ.

— Σᾶς παραχωρῶ τὸ αὐτοκίνητό μου, τὸ ὁποῖο βρίσκεται ἐδῶ κοντά. Ἐγὼ μένω στὸ πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ ὥστε δὲν μοῦ χρειάζεται νὰ νὰ πάω στὸ Βαντόμ ἀπόψε. Αὐριο τὸ πρωῒ, θ' ἀποχωρεθῶ τὸν φίλο μου Ραβινᾶ. Σᾶς παρακαλῶ μόνον, νὰ μοῦ στείλετε ἐνωρίς τὸ ἀμᾶξι μου ἐπειδὴ ἀμέσως κατόπιν θὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι.

— Μείνετε ἡσυχος, Αὐριο πολὺ πρωῒ, θὰ σᾶς τὸ στείλω.

Σὲ λίγο, τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε στὴ καμπὴ τοῦ δρόμου.

Z'

Ο Σεγγάν θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ δίχως νὰ ἰδῇ τὸν Ραβινᾶ. Ἦθελε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μερικὰ τραπέζο-γραμμάτια.

Ὅταν τὸ πρωῒ, εἰδοποίησαν τὸν Ραβινᾶ ὅτι τὸν ζητοῦσε ὁ Σεγγάν, κατέλαβε

ὅτι εἶχε κάτι εὐχάριστο νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ.

— Ἦρθα νὰ σᾶς πῶ μιὰ κακὴ εἰδήση φίλε μου καὶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, εἶπε ὁ Σεγγάν.

— Κακὴ εἰδήση; Νὰ μὲ ἀποχαιρετίσετε; Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

Ὁ Σεγγάν τοῦ εἶπε τότε ὅσα εἶχαν συμβῇ. Ἡ εἰδήσις ἦταν κακὴ εἶπε τελευτώντας, ἐπειδὴ ὁ Ὀλιβιὲ Μονφόρ δὲν θὰ ἦταν τόσο καλὸβόλος στὸ ζήτημα τῶν λογαριασμῶν τῆς διαχειρίσεως. Τέλος τοῦ ζήτησε πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι.

— Κι' ἂν ἀρνῆθῃ; ρώτησε ὁ Ραβινᾶ.

— Δὲν θὰ μοῦ ἀρνῆθῃτε, εἶναι τόσο μικρὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ ξεχάσω τὴν συμφωνία μας.

— Αὐτὸ λέγεται ἐκδιασμός! Κανένα!

Καὶ ἡ γροθιά τοῦ Ραβινᾶ ἔπεσε θαρραλεὰ ἐπάνω στὸν Σεγγάν. Ταχύτερος ὅμως, ἐκείνος τὴν ἀπέφυγε. Ἐπικολούθησε συμπλοκή. Τραπέζι καὶ καρέκλες ἀναποδογυρίστηκαν. Ἐνα τζάμι τῆς διβλιοθήκης ἔσπασε.

Ἡ Σελέστ ἀκούσε τὸ πανδαιμόνιο πὺ γινόνταν μέσα στὸ γραφεῖο, ἔμπηξε τίς φωνές καὶ ἀναστάτωσε τὸν πύργο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα καὶ ὁ κ. Σουλὺ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Τετραστιχά

Δὲ σ' ἀγαπᾶω ἀσπρόμαλλε, ἄφωνε
(γέρο-μύλε
κι' ἄς μοιάξῃς τὴν ἀνύσυχη σκέψη
(μου πὺ γυρνᾷ.

Σὲ σὲ κινᾷ ξενὴ πνοή, στοχαστικὴ
(μου φίλε
κι' ὅμως ἐκείνη ἡ ἴδια μου ἡ γαλήνη
(τὴν κινεῖ.

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

Μὰ τί κι' ἂν παύῃς στίχε μου ἡ ἡρεμία
(μία σάν δύση;

Τὸ δάκρυ τοῦ φθινόπωρου τὸ πρᾶο
(ἔχω ἀγαπήσει,
τίς γόνιμες γαλήνες του πὺ ὁ στίχος μου ξυπνάει.

λὺ παρουσιάστηκε τὴν στιγμή πὺ ὁ Ραβινᾶ εἶχε ἀρπάξει τὸν ἀντιπαλὸ του ἀπὸ τὸν λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ οἰκοδεσπότης.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι χωρίστηκαν ἀμέσως καὶ ὁ Ραβινᾶ θέλησε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις με τὸν δικὸ του τρόπο, ἀλλὰ ὁ Σεγγάν τὸν διέφυσε καὶ ἀφηγήθηκε τὴν συμφωνία πὺ εἶχε κάμει με τὸν Ραβινᾶ.

— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὸ κάμω αὐτό, εἶπε ὁ Σεγγάν ψευδόμενος αὐτὴ τὴν φορὰ.

Ἀλλωστε ἤξερα ὅτι ἡ κόρη σας ἀγαπᾷ ἄλλον.

— Ἡ κόρη μου ἀγαπᾷ... ἀλλὰ ποιόν;

— Τὸν Ὀλιβιὲ Μονφόρ, τὸν ὁποῖο ὁ Ραβινᾶ ἔδωξε ἐπειδὴ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια του.

— Ψέμματά! φώναξε ὁ Ραβινᾶ.

— Ἀλήθεια! εἶπε ὁ Σεγγάν.

— Ἄν ἡ συζυγική αὐτὴ ἱστορία εἶναι ἀληθινή, τότε γιατί νὰ σᾶς ἐπιτεθῇ ὁ Ραβινᾶ.

— Ἐπειδὴ τοῦ ἀνῆγγεῖλα ὅτι ἡ κόρη σας ἔφυγε χθὲς τὸ θραῦ μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς.

— Ἡ κόρη μου... ἡ κόρη μου ἔφυγε! τραύλισε ὁ κ. Σουλὺ μὲ ἀπελπισία.

— Ἦσυχασε μπαμπά, δὲν ἔφυγα.

Ὁ κ. Σουλὺ γύρισε ἀπότομα καὶ ἀντίκρουσε τὴν κόρη του, ἡ ὁποία τοῦ χαμογέλοσε.

— Ἦμουν ἔξω στὸν διάδρομο καὶ περιμένα νὰ τελειώσῃ ἡ συζήτησις, ἀφοῦ ὅμως ἀναφέρατε τ' ὄνομά μου, ἦρθα νὰ σὲ καθυστερήσω. Αὐτὸ πὺ σοῦ εἶπε ὁ κ. Σεγγάν εἶναι ἀλήθεια μπαμπά, ἀγαπᾷ τὸν Ὀλιβιὲ. Πιστεύω πὺ εἶναι περὶ τὸν νὰ σᾶς θεοβαλῶ ὅτι κοιμήθηκα ἐδῶ ἀπόψε.

Ἐπ' ἡ ἀπλῶς ὡς τὸ Βαντόμ μὲ τὸν Ὀλιβιὲ γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν πατέρα του. Μπήκα κατόπιν ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα πρὸς τὸν ποταμὸ, τὴν ὁποία εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτή. Ἦταν σφάλμα μου, τὸ ἀναγνωρίζω, νὰ μὴ σὲ εἰδοποιήσω. Ἀλλὰ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, περιμένω τὸν Ὀλιβιὲ μὲ τὸν πατέρα του. Ὅλα ζητήσουν τὴν συγγνώμη σου...

Ὅσα σοῦ εἶπε ὁ κ. Σεγγάν γιὰ τὸν ἐξάδελφόν σου εἶναι ἀλήθεια. Ἦταν μιὰ ὀλόκληρη πλεκτάνη γιὰ νὰ σὲ ἀπομονώσω, νὰ μὲ διαβάλῃ.

— Ψέμματά! φώναξε ὁ Ραβινᾶ.

— Σᾶς ἀκούσα μόνον μου, εἶπε ἡ νέα καὶ ἀφηγήθηκε τὴν συνομιλία τοῦ ζεύγους Ραβινᾶ κοντὰ στὸ γκαρεμπεμένο ἐκκλησάκι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ἦρθε ὁ Ὀλιβιὲ μὲ τὸν πατέρα του. Ἡ Μάγδα πὺ τοὺς περιέμενε, τοὺς ἔμπασε ἀμέσως μὲ γρη-φεῖο ὅπου ὁ πατέρας τῆς εἶχε μείνει καταλυπημένος, ἀμίλητος στὴ πολυθρόνα του.

— Μπαμπά, εἶπε ἡ νέα, θέλεις νὰ ἰδῇς τὸν γιαντὸ κ. Σεβέστρ;

— Τὸν γιαντὸ Σεβέστρ; Τὸν παλὸ φίλο μου! Εἶναι λοιπόν ὁ πατέρας τοῦ Ὀλιβιὲ Μονφόρ;

— Ναι, Μονφόρ, εἶναι τ' ὄνομα τῆς μητέρας του, τὸ πῆρε ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως δὲν θελήσῃ νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ Ραβινᾶ εἶχε ἐπιτεθῇ τότε νὰ σὲ ψυχράνῃ ἐναντίον του, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Ὁ κ. Σουλὺ δέχθηκε μὲ συγκίνηση τὸν παλαιὸ φίλο του. Κι' ἐνῶ οἱ δύο ἡλικιωμένοι κύριοι συνομιλοῦσαν, ἡ Μάγδα βγήκε ἔξω στὸ πάρκο μὲ τὸν Ὀλιβιὲ καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση στὸ θερμὸ, στὸ ἀτέλειωτο φιλὶ τοῦ νέου πὺ ἦταν τὸ ἐπισφράγισμα τοῦ ὅρκου τῆς ἀγάπης των.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

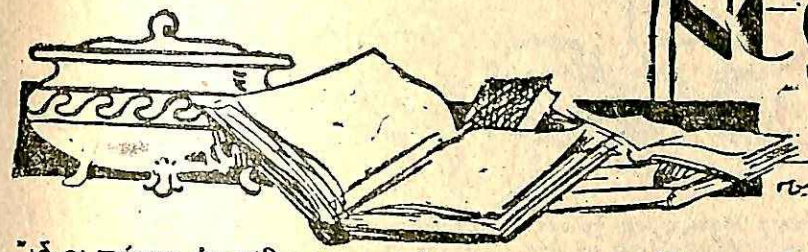
ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΠΑΝ. Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ἰδιοί πόνοι ἀντίθετοι καὶ ὅμοιοι

Στάθηκε παραξενεμένη κυττάζοντάς τῆς καὶ τίς δύο μὲ τ' ἀγνὰ παιδιαστικά μάτια τῆς, πῆγε σιμὰ στὴ μιὰ πὺ στὰ μάτια τῆς ἔβλεπε μιὰ ἀπεραντὴ μελαγχολία, ἕνα βαθὺ πόνο γιὰ κάτι πὺ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ, τῆς χάιδεψε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ τὴ γλυκεῖα στοργικὴ φωνή τῆς.

— Γιατί τὰ μάτια σου δείχνουν τόσο πόνο; Ποιὸ νᾶναι τάχα τὸ σύννεφο πὺ θολώνει τὸ γαλάζιο τοῦς ὁλο;

Καὶ κεινὴ τῆς ἀπάντησε ἀργά, πονεμένα:

— Πόθησα μέσα μου βαθειὰ ν' ἀγαπήσω, ν' ἀγαπηθῶ, νὰ μείνω νύχτες ἀγρυπνῶν με τὴ σκέψη Κείνου τοῦ λατρετοῦ, ν' ἀγωνισθῶ μαζί μὲ κάποιον ἄλλον γιὰ τὴν εὐτυχία «μας», νὰ δώσω τέλος ὅτι μέσα στὴ ψυχὴ μου τόσο στοργικὰ φλόγα ἀπὸ βέδηλα αἰτία.

Μάταια ὅμως! Κείνος δὲν ἦρθε ποτέ. Καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ ὁμορφα γαλάζια τῆς, μᾶτα δούρκωσαν ἀπὸ καυτὰ δάκρυα.

Γυρνώντας στὴν ἄλλη, ἡ μικρούλα πὺ δὲν ἤξερε ἀκόμη τὴ ζωὴ, τὴν ρώτησε:

— Καὶ σὺ, γιατί καὶ σὺ ἔχεις τόσο πονεμένη ἔκφραση; Ποιὸς πόνος κἀνὴ μαῦρα τὰ ὑπέροχα καστὰνὰ σου μάτια;

— Ἀγάπησα μ' ἕλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, εἶπε ἡ ἄλλη μὲ πόνο. Γιὰ λίγον καιρὸ γινώρισα νομίζω κείνο πὺ τόσο εὐκολὰ οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουν εὐτυχία, μὰ ἔφυγε ὁ μικρὸς θεὸς ἀπ' τὸ κροσολεϊτοῦργητό τῆς καρδιάς μου ἐκκλησάκι κι' ὅλα μέσα μου γίναν συντοίμια.

Κι' ἡ μικρούλα πὺ δὲν ἤξερε ἀκόμη τὴ ζωὴ, πὺ τὴν φανταζόταν σάν ἕνα χαρούμενο γιορτάσι, γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε πὺς ὁ πόνος ἦταν στενὰ δεμένος με τὴ ζωὴ, γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωσε πόσο ἄδεια θᾶναι ἡ ζωὴ τῆς χωρὶς ἀγάπη μὰ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ρίγησε στὴ σκέψη τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πόνου τῆς.

Ἐσκυψε λυπημένη τὸ κεφάλι κι' ἄσπευτα ἔκλαψε μαζί μὲ κείνες γιὰ τὸν μεγάλο τὸν ἴδιο πόνο τοῦς πὺ γεννιόταν ἀπὸ τόσο ἀντίθετες αἰτίες...

— — — ΜΥΡΙΝΗ

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Τὰ πτερὰ

Τὰ πτερὰ πὺ μοῦ πῆραν τὰ φτερά πὺ μοῦ κόψαν ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ κἀν νὰ φυτρώσουν ξανά;

Ποιὸς μπορεῖ φωτεινὰ νὰ μ' ἀνάψῃ καὶ πάλι τὴν ψυχὴ τῆς μεγάλης πούχει σβῶσει μιὰ νύχτα στὸν καὶ μὴν πρὸκειται γιὰ τίποτα...

Αὐριο παντρεύομαι!!! Ναι, ναι, θὰ σοῦ φανῇ λιγάκι ἀπίστευτο, γιατί νόμιζες πὺς σὲ ἔλη μου τὴ ζωὴ θὰ κάμωμαι νὰ θρηνώ μὴν ἀγάπη πὺ ἔδωκε ἀπὸ μένα μου, ἀκριβὸς ὅπως σβῶσει ἡ φλόγα τοῦ καριὸ στοῦ παραμικροῦ φύσημα τοῦ ἀγέρας.

Σὲ βλέπω ἀπὸ τώρα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ἀληθινὸ κοῦρέλι, μὲ προμερὰ ἀνύσυχῃ τὴν ψυχὴ, νὰ θελήσῃ σάν σίφουνας νὰ καταστρέψῃς τὰ πάντα, ὅχι γιατί μέσα σου νοιώθεις γιὰ μένα τὴν στοργὴ πούρχεται στὸ τέλος κάθε δράματος, ἀλλὰ γιατί ὁ ἀρρωστος ἐγώϊσμός σου ἐπαστασεῖ πὺ γάνει ἕνα ὅμα του...

Στῶπα λοιπόν: Αὐριο παντρεύομαι. Ἐνῶ ἄλλος ἄνθρωπος, καλὸς, εὐγενικός, ἤρεμος, χωρὶς μεγάλες ἐξάρσεις τῆς σαντασίας, χωρὶς ἀριστοτεχνικὴ ἡθοποιία θὰ πάρῃ τὸ ρόλο τοῦ στη καινούργια ζωὴ μου. Θὰ βαδίσω μαζί του σιμὰ καὶ στοργικὰ, θὰ χαιδέψω τὰ πλατεινὰ μαλλιά του, καὶ θ

Έρω, ανίκατε...

Παραθέτω εδώ μια όσο το δυνατόν συντομώτερη περιλήψη ενός μακροσκελούς γράμματος που πήρα από ένα αναγνώστη μου, υπογραφήμενο «Γρα-πεζίτικος».

«Είμαι τραπεζίτικος 44 ετών, κάτοχος πολλών ανωτάτων πτυχίων, ζήσας εις Εθέρωπην κλ.π. Υπήρξα πάντοτε πιστός και αφοσιωμένος στο καθήκον μου, έχων χαρακτήρα άκέραιον και σοβαρόν. Δυστυχώς δεν μπορώ πιά να καυχώμαι γι' αυτό. Αγάπησα μία συνάδελφό μου, ή ό-ποία μου ώμολόγησε μία μέρα την αγά-πη της. Αφού άντέστην ματιάς στο αί-σθημα αυτό επί 6 μήνες, υπέκυψα και ή-νόθημην. Πίστεψα στην αγάπη της και της αφοσιώθηκα τόσο πολύ πού διέρρηξα κάθε σχέση με την σύζυγόν μου. Κι' έ-ξασα, ύστερα από πραγματικά δείγμα-τα της αγάπης της πού μου έδωσε ή νέα αυτή, άρχισε να μου δείχνει μία απότομη αδιαφορία. Ο χαρακτήρ μου έλύγισε, παρακάλεσα, έκλαυσα, επόνεσα. Τίποτα. Τήν μία μέρα μου λέγει ότι όλα τελεί-ωσαν και την άλλη μέρα ξανάσεται γε-νάς».

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

«Αν ω: Τίποτα δεν είναι ωραιότερο από ένα όβάλ πρόσωπο. Μην το καταστοέ-νε μ' ένα χτένισμα φουσκωτό στα πλά-για, όπως αυτό πού φαίνεται στην εικό-να μας. Κάτω: Τά μαλλιά σας πρέπει να μακραίνουν το πρόσωπό σας, κι' όχι να μακραίνουν άκόμη πιά στοργγυλό-ν το δείχνουν άκόμη πιά στοργγυλό-ν».

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

μάτη τρυφερότητα δροσερή και γλαστή. Δεν ξέρω τί να υποθέσω. Ίσως να αγά-πησε κανένα άλλον. Πάντως έγω ζώ μονάχα γι' αυτήν και αν χωρίσουμε απέ-πτοιμα σοβαρώς ν' αυτοκτονήσω γιατί ή απαλλαγή από την ζωήν θά είναι ή μό-νος λυτρωμός. Καταφεύγω σε τίς ως εις την τελευταίαν σανίδα σωτηρίας. γ'α να με συμβουλευσετε τί να κάνω».

— ΕΠΙ —

Σας θεσπιάω ότι λυπούμαι πραγματικά, διαπιστώνοντας ότι ό έρως μπορεί να τυ-φλώσει σε τέτοια βαθμό έναν άνθρωπο έ-στε ένας άνδρας της ηλικίας σας και της μορφώσεώς σας να καταντά εύθραστο παιγνίδι στα χέρια μιάς φιλάρεσκης και επιπόλαιης κοπέλλας! Μά δεν κατα-λαβαίνετε λοιπόν ότι για τό άμυαλο αυτό κορίτσι (όσο χαριτωμένο και γοητευτικό κι' αν είναι) δεν αξίζει να θυσιάζετε στα πόδια του μία ζωή έντιμη, άκέραιη και εύσυνείδητη;

Τό να λυτρώνεται κανείς από τά βά-σανά του με την αυτοκτονία είναι εύκο-λο θέβαιο, είνε όμως συγχρόνως και άνα-δρο και ανάξιο ενός ανθρώπου του έχει τη μόρφωσή σας. Μου γράφετε ότι ή μόρφωσις άτονεί σε μία τέτοια περίπτωση. Δεν έχετε δίκην. Παραδέχομαι ότι υπο-φέρετε, παραδέχομαι ότι ό χωρισμός αυ-τός σας πληγώνει βαθειά, έχετε όμως νο-μίζω και κάποιο καθήκον να εκπληρώσε-τε απέναντι της κοινωνίας, απέναντι του έαυτού σας, απέναντι της γυναίκας σας.

Και παραγνωρίζετε απόλυτα τό κα-θήκον αυτό αν νομίζετε ότι έχετε τό δι-καίωμα να θυσιάζετε τη ζωή σας στο κα-ρίτσιο (γιατί από τό γράμμα σας κατά-λαβα ότι μόνο περί καρίτσιου πρόκει-ται) μιάς φιλάρεσκης κοπέλλας. Λίγη ψυχραιμία και λίγη θέλησις είναι άρκετές για να σας σταματήσουν στον κατήφορο πού παίρνετε. Και όφεί-λετε να τις βρήτε. Έπί τέλους δεν είσθε κανένας έφηβος 17 χρόνων... Συγχωρή-στε με, αγαπητέ φίλε, για τό έντονο ύ-φος της απαντήσεώς μου, αλλά κρίνω ότι είναι τό μόνο κατάλληλο για την πε-ρίστασή!

ΔΟΡΑ

— ΕΠΙ —

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μάθετε να διορθώνετε τό έ-λαιτώμα του προσώπου

Μην απελπίζεσθε κυρίες μου, αν τό πρό-σωπό σας δεν έχει την τελειότητα ενός κλασσικού όβάλ. Με λίγο γούστο κι' επι-δειότητα θά αποκτήσετε ένα χαριτωμέ-νο μουτράκι.

«Αν, αντίθετως, μακιγιάρεσθε, χτενί-ζεσθε και καπελλώνεσθε όπως τυχής κιν-δυνεύετε να καταστρέψετε την άρμονία και των πιά κανονικών χαρακτηριστι-κών. Είναι μία πραγματική τέχνη ό «ακλλωπισμός» μιάς γυναίκας.

Τά διάφορα πρόσωπα μπορούν, εν-συμπεράσματι, να καταταχθούν σε τέσ-σερις τύπους: όβάλ, στοργγυλά, τετρά-γωνα και μακρουλά. Οι φωτογραφίες πού

δημοσιεύουμε εδώ σας δείχνουν «τί δ'εν πρέπει να κάνετε».

Θά σκεφθήτε ίσως ότι οι τέσσαρες νέ-ες γυναίκες των οποίων παραθέτουμε τις φωτογραφίες δεν είναι τό κάτω-κάτω τό-σο άσχημες. Μά, πιστέψτε μας, θά ήταν χίλιες φορές ωραιότερες αν ήξεραν να περιποιηθούν όπως πρέπει τον τύπο του προσώπου των.

Έχετε τό ΟΒΑΛ ΠΡΟΣΩΠΟ της Ντολорές ντέλ Ρίο;

1) Είναι σχεδόν ή ιδεώδης φόρμα προ-σώπου. Μή καταστρέψετε την τελειότη-τα του περιγράμ-ματός του με κα-πέλλα εξεζητημέ-να και χτενίσματα εκκεντρικά.

2) Μή κατα-στρέψετε τό ωραίο μέτωπό σας με ά-φέλειες μπουκλές και όντουλασιόν. Αποφεύγετε τά φουντωτά μαλλιά στους κροτάφους.

Προτιμήστε ένα χτένισμα άπλό, ελεύθε-ρο πού πλαισιώνει τό πρόσωπό σας χω-ρίς να τό παραμορφώνη. Χτένισμα συμ-μετρικό όσο μπορείτε. Η χωρίστρα στη μέση ταιριάζει στον τύπο σας.

3) Όλες οι γραμμές του προσώπου σας πρέπει να μένουν όβάλ. Τραβήξτε μία ελαφρή πινελιά στα φρύδια όσο για να τά κλίνετε σ' ένα χαμηλό τόξο ελα-φρά κυρτό.

4) Μή βάζετε τό κοκινάδι σας στη μέ-ση των παρειών. Θά μικρύνετε τό πρό-σωπό σας. Τοποθετήστε τό ρουζ μακρού από τη μύτη και άπλώστε το στην εξω-τερική καμπύλη των μιλών. Αν όμως σας άρέσει ό εξωτικός τύπος, καταργή-στε όλως διόλου τό κοκινάδι για τά μά-γουλα.

5) Μή διορθώνετε τη φόρμα των χει-λιών σας. Περιορισθήτε στο να την το-νίσετε μ' ένα ρουζ σκούρο αν είσθε με-λαχροινή, ανοιχτό αν είσθε ξανθή.

6) Η φόρμα του προσώπου σας ταιρι-άζει περίπου με όλα τά σχέδια. Μολα-ταύτα, να προτιμήσετε εκείνα πού ξε-σκεπάζουν τό πρόσωπο. Τά τουρμπάν και τά μπόρ πού σχηματίζουν φωτιστέφανο θά σας πνύνουν ιδιαιτέρως.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Είσθε όπως κάθε γυναίκα θά επιθυμούσε να είναι. Αρκε-σθήτε λοιπόν, στο να επισύρτε την προ-σοχή στη φυσική καλλονή σας και αν εί-ναι ανάγκη, να διορθώσετε ώρισμένες μι-κροατέλειες. Αλλά μην αποκοιμηθήτε επί των δαφνών σας με την πρόφαση ότι έ-χετε κανονικό πρόσωπο. Άλλως γυναί-κες όλιγώτερο ώρισές από σας άναγκα-σμένες να φροντίζουν περισσότερο τον έ-αυτό τους μπορεί να σας υποκλείσουν, αν γεμάτη αυτοπεποίθηση δεν κάνετε και σείς τό ίδιο.

Έχετε τό ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΠΡΟΣΩ-ΠΟ της Σόνια Χένι;

1) Όλες οι φροντίδές σας πρέπει να

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΣΑ

τείνουν στο να μακρύνουν τό πρόσωπό σας και να του δώσουν φάρδος στο μέ-τωπο.

2) Όχι μαλλιά φουντωτά δίπλα σε κάθε μάγουλο. Ού-τε αφέλειες ούτε μπουκλές στο μέ-τωπο. Πρέπει να αφήσετε τό μέτω-πο έντελώς ελεύ-θερο, να τραβήξε-τε τά μαλλιά προς τα πίσω και να τά συγκεντρώσετε σε όγκώδεις κυματι-μούς στους κροτάφους.

3) Συνήθως τά στοργγυλά πρόσωπα έχουν για φρύδια, δυο λεπτές γραμμές έ-διες πού τονίζουν—έξ αντιθέσεως— άκό-μη περισσότερο την στοργγυλότητα των πα-ρειών και του πηγουνιού. Ζωγραφίστε τα με προσοχή πολύ τοξοειδώς και ό' απορή-σετε βλέποντας πόσο δείχνει όβάλ τό πρόσωπο.

4) Πρό πάντων αποφεύγετε τις στοργ-γυλές κηλίδες στα μάγουλα. Ροδίστε τα ελαφρά άρχίζοντας από πολύ χαμηλά και κοντά στη μύτη άπλώνοντας τό κοκινά-δι στην καμπύλη άκριβώς του μάγουλου.

5) Για τά χείλη σας αποφεύγετε ένα ύψος γκριμάσας. Λεπτύνετε τα και με-γαλώστε λίγο τό στόμα ούτως ώστε να φαίνεται τό πηγούνι πιά μικρό.

6) Να φορτίτε πάντα ύψηλά καπέλλα. Αποφεύγετε τις εύθειες γραμμές πού θά τονίζουν άκόμη περισσότερο τις στοργγυ-λότητες του προσώπου σας. Αποφεύγετε και τις στοργγυλές γραμμές πού θά δι-πλασίαν τις δικές σας. Μικρά καπελ-λάκια, τολμηρά, κατεβάστε, στραβά θά έσπαζαν τον στοργγυλό κύκλο του προ-σώπου σας και θά σας ύμφοφαναν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Αν ακολουθήσετε πιστά τις παραπάνω συμβουλές τό πρόσω-πό σας δεν θά είναι ποτέ υπερβολικά στοργγυλό παρά μόνο μέσα στο δωμάτιο της τουαλέτας σας. Να έχετε μία έμμο-νη ιδέα: τό μακρύμα των γραμμών. Π.χ. «Αν φορτίτε σκουλαρίκια σ' αυτιά να είναι κρεμαστά και όχι βίδες.

Έχετε τό ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ της Κώνστανς Μπέννι;

1) Εκείνο πού σας άδικεί κυρίως εί-ναι τό τετράγωνο πηγούνι σας και τό ίσιο μέτωπό σας. Ας προσπαθήσωμε να τό διορθώσωμε.

2) Τό χτένισμά σας ό' αφήνη άκά-λυπτο τό μέτωπο ώστε να μη μικραί-νη τό πρόσωπο. Χτενίστε τά μαλ-λιά σας ύψηλά και τραβηγμένα στους κροτάφους. Ένα χτένισμα άκανόνιστο τραβηγμένο προς τό ένα μέρος, υπό τον θρον να είναι ύψηλό, θά σας κολακεύσθ έπίσης.

3) Φρύδια όχι πολύ τοξοειδή. Μία ή-παλή καμπύλη άκριβώς επάνω από τό ό-φρυακό τόξο είναι άρκετή.

4) Αποφύγετε την συγκέντρωση του κοκκιναδιού κάτω από τά μάτια πού πα-σειών, πού και τά μάτια άπλήστα. Α-βαθουλιά και τά μάτια στα ύψη πεναντίας. Βάλτε το επάνω να φαρό-και μακρού από τη μύτη να να φαρδύ-νετε τό πρόσωπο. Μία ύποψία κοκκίνα-διού στο πηγούνι θά ελαττώσει τό μακρύ-νισμα του προσώπου.

5) Όσο πιά παχιά είναι τά χείλη, τό-σο τό καλύτερο γιατί θά φαίνεται κον-τώτερο τό πρόσωπο.

6) Αποφεύγετε τά ύψηλά καπέλλα. Να προτιμήτε τά όαιζόντια καπέλλα πού έχουν μία κίνηση ελαφρά γερτή: κανο-

5) Ό τύπος σας έχει κατά κανόνα τά φρύδια χαμηλά και ίσια. Μην τά σηκώ-σετε όλως διόλου γιατί θά σκάνονται σαν τεγγητά, αλλά αποψιλώστε τό κάτω μέρος στη μέση του φρυδιού και άνυση-κώστε χωρίς υπερβολή όμως, τις εξωτε-ρικές άκρες με μία κραγιονία.

4) Βάλετε τό κοκινάδι, στα μάγουλα ύπως συμβουλευσαμε για τά στοργγυλά πρόσωπα. Απορείτε γι' αυτό; Και όμως θερο, να τραβήξε-τε τά μαλλιά προς τα πίσω και να τά συγκεντρώσετε σε όγκώδεις κυματι-μούς στους κροτάφους.

3) Συνήθως τά στοργγυλά πρόσωπα έχουν για φρύδια, δυο λεπτές γραμμές έ-διες πού τονίζουν—έξ αντιθέσεως— άκό-μη περισσότερο την στοργγυλότητα των πα-ρειών και του πηγουνιού. Ζωγραφίστε τα με προσοχή πολύ τοξοειδώς και ό' απορή-σετε βλέποντας πόσο δείχνει όβάλ τό πρόσωπο.

4) Πρό πάντων αποφεύγετε τις στοργ-γυλές κηλίδες στα μάγουλα. Ροδίστε τα ελαφρά άρχίζοντας από πολύ χαμηλά και κοντά στη μύτη άπλώνοντας τό κοκινά-δι στην καμπύλη άκριβώς του μάγουλου.

5) Για τά χείλη σας αποφεύγετε ένα ύψος γκριμάσας. Λεπτύνετε τα και με-γαλώστε λίγο τό στόμα ούτως ώστε να φαίνεται τό πηγούνι πιά μικρό.

6) Να φορτίτε πάντα ύψηλά καπέλλα. Αποφεύγετε τις εύθειες γραμμές πού θά τονίζουν άκόμη περισσότερο τις στοργγυ-λότητες του προσώπου σας. Αποφεύγετε και τις στοργγυλές γραμμές πού θά δι-πλασίαν τις δικές σας. Μικρά καπελ-λάκια, τολμηρά, κατεβάστε, στραβά θά έσπαζαν τον στοργγυλό κύκλο του προ-σώπου σας και θά σας ύμφοφαναν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Αν ακολουθήσετε πιστά τις παραπάνω συμβουλές τό πρόσω-πό σας δεν θά είναι ποτέ υπερβολικά στοργγυλό παρά μόνο μέσα στο δωμάτιο της τουαλέτας σας. Να έχετε μία έμμο-νη ιδέα: τό μακρύμα των γραμμών. Π.χ. «Αν φορτίτε σκουλαρίκια σ' αυτιά να είναι κρεμαστά και όχι βίδες.

2) Διαλέξτε ένα χτένισμα άπλό, ελεύθερο. Ας σηματοθέσει ένα φω-τιστέφανο ή πού-μπούκλες γύρω ά-πό τό πρόσωπό σας φωτιστέφανο πού μπορεί να κατε-βεί ή να σηκωθεί.

3) Φρύδια όχι πολύ τοξοειδή. Μία ή-παλή καμπύλη άκριβώς επάνω από τό ό-φρυακό τόξο είναι άρκετή.

4) Αποφύγετε την συγκέντρωση του κοκκιναδιού κάτω από τά μάτια πού πα-σειών, πού και τά μάτια άπλήστα. Α-βαθουλιά και τά μάτια στα ύψη πεναντίας. Βάλτε το επάνω να φαρό-και μακρού από τη μύτη να να φαρδύ-νετε τό πρόσωπο. Μία ύποψία κοκκίνα-διού στο πηγούνι θά ελαττώσει τό μακρύ-νισμα του προσώπου.

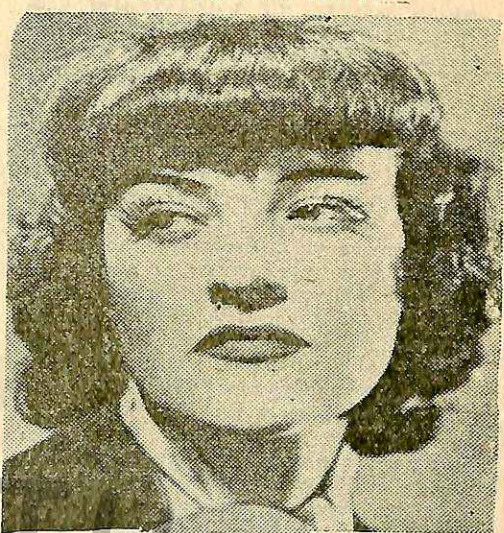
5) Όσο πιά παχιά είναι τά χείλη, τό-σο τό καλύτερο γιατί θά φαίνεται κον-τώτερο τό πρόσωπο.

6) Αποφεύγετε τά ύψηλά καπέλλα. Να προτιμήτε τά όαιζόντια καπέλλα πού έχουν μία κίνηση ελαφρά γερτή: κανο-

τις ή πλατύ. Έπίσης θά σας κολακεύουν οι καπελίν με τά φαρδιά υπό και οι βουαλέτες πού γλυκαίνουν τό πρόσωπο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Με τις συμβουλές αυτές θά κοντήνετε και τό ζωηρότερο πρόσωπο. Μή κάνετε τό λάθος να φορέ-σετε κρεμαστά σκουλαρίκια. Τό θράδυ αν φορτίτε λουλούδια στα μαλλιά σας, τοπο-θετήστε τα στους κροτάφους. Μεταχειρί-στες ή πλατύ. Έπίσης θά σας κολακεύουν οι καπελίν με τά φαρδιά υπό και οι βουαλέτες πού γλυκαίνουν τό πρόσωπο.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

«Αν ω: Οι φροντίδες στην περίπτωση αυ-τή κάνουν τό πρόσωπο πολύ κοντό. Κ έ-τω: Όταν όμως τό πρόσωπο είναι μα-κρούλό, τό χτένισμα δεν πρέπει να τό κάνει άκόμη πιά μακρό.

ζεσθε μακιγιάζ φωτεινό για ν' αποφύγετε τον «νοσηρό» τύπο.
ΥΠΕΙΝΗ

**Μην περιμελείτε τον έαυ-
τόν σας**

Δ'

Ο τὰ πρία προηγούμενα σχετικά άρθρα σας ανέπτυξαν λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους η γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να παραμελή τον έαυτόν της κι' έτσι η μόνη της σκέψη δεν πρέπει να είναι μόνο η τεχνητή ομορφιά δηλ. το φτιασίδωμα, αλλά—πρό παντός—η διατήρηση της γενικής υγείας, πράγμα πούναι και η βάση της φυσικής ωραιότητας.

Δηλαδή, μ' άλλα λόγια, δεν πρέπει να προσπαθήτε μόνο να σκεπάσετε τα διάφορα ελαττώματα του προσώπου σας, καθώς τα εξανθήματα, τους λεκέδες, τα στίγματα, την ωχρότητα και τον πρόωρο μαρμαρισμό της επιδερμίδος σας, με τις διάφορες κρέμες, τις ποικιλόχρωμες πούδρες και τα κτυπητά ρούζ δηλ. με πρόσκαιρα κι' επιβλαβή ως επί το πλείστον τεχνητά μέσα, αλλά να στρέψετε κυρίως προς την θεραπεία της αιτίας που προκαλεί τα ελαττώματα αυτά και πού είναι μια έσωτερική πάθηση όποτε και η υγεία σας θ' αποκατασταθῇ, κι' η ομορφιά σας κι' η ζωτικότητα σας θα επανέλθουν φυσιολογικώς.

Δυστυχώς οι περισσότερες κυρίες νομίζουν, γιατί αυτό άλλως τε άκουνε από τους ενδιαφερομένους, ότι το κεφάλαιο της καλλονής περιλαμβάνει μόνο τα μασάζ, τα άμυλούτρα, τα διάφορα φτιασίδια και τις μπογιές, καθώς και τα αντιαισθητικά μαθήματα των τριχών, κι' έτσι όποια ξεδεύει πιδ πολλά χρήματα για αυτά, γίνεται και πιδ ωραία. Αυτό είναι μια μεγάλη πλάνη. Τα θέματα της ιδέας αυτής δεν ξέρουν, δεν έχουν διδαχθῇ, ότι για να είναι μια γυναίκα όμορφη πρέπει πρό παντός να μη παραμελή την υγεία της, γεγονός πού θαχῇ ως αναπόφευκτα επακόλουθα την καταστροφή της φυσικής ανηρότητας της υγείας και της ζωτικότητας της επιδερμίδος.

Μόνον η άφταικτη ομορφιά είναι εκείνη πού διατηρείται, πού λάμπει πού προσελκύει, η φυσική ομορφιά πού πηγάζει από την υγεία κι' από ένα σώμα πού λειτουργεί κανονικά. Και την ομορφιά αυτή, είναι εύκολο και στο χέρι της κάθε μιας να την αποκτήσῃ, αρκεί να ακολουθήσῃ μερικους κανόνες υγιεινής και να αποφύγῃ κάτι μοντέρνες κακές έξεις, για τις όποιες θα μιλήσουμε σ' επόμενα άρθρα, και οι όποιες είναι οι κυριότεροι έχθοι της ομορφιάς.

Κανένα καλλυντικό, όσο πανάκριβο κι' αν είναι, δεν μπορεί να δώσῃ ένα όμορφο χρώμα το χρώμα της υγείας στο πρόσωπό σας, αν το αίμα σας είναι πτωχό ή δηλητηριασμένο, πράγμα πού συμβαίνει όταν υποφέρετε από μια οποιαδήποτε έσωτερική αρρώστεια π.χ. αναιμία, δυσπεψία, παθήσεις του στομάχου ή των εντέρων, του ήπατος, ανεπάρκειαν ώθη-κών, αιμορραγίες κ.τ.λ.

Όστε το μυστικό της ομορφιάς πρό παντός είναι η υγεία, μόνον δὲ αν έσθε απολύτως υγιής θαχετε ένα ολοκάθαρο και δροσερό πρόσωπο.

Στο επόμενο ή συνέχεια.

Δερματολόγος Ίατρος
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

Η ΒΕΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Και άπομακρόνθηκε γελώντας είρωνικά, κρατώντας απ' το χέρι το γοητευτικό καβαλιέρο της.

Ο Κλώντ τάχασε... Όχι, δεν ήταν δυνατό... Η Άννι ύποκρινόταν, από ανομιισμό... από μοντερινισμό... ποιος ξέρει... Ήταν αδύνατο να είναι τέτοια ή γλυκειά, ή άγνή αγαπημένη του Ζάν... Σε λίγο... θάρῃ μόνη της να τον παρασύρῃ σε κάποια γωνιά για να μάθῃ νέα απ' τον αγαπημένο της... Και θα της άναγγείλῃ το θάνατό του... Και θα βυθισθῇ στο πένθος και στην άπελπισία ή άγνή Άννι...

Ταραγμένος δολοχλρος ο Κλώντ ζήτησε συγγνώμη απ' τη ντάμα του και άποσύρεται σε κάποιο ήσυχο σαλόνι...

Σκέφτεται... Ξαναβλέπει στη ζούγκλα, το Ζάν...

Μα τί είναι οι ψίθυροι αυτοί πού άκούγονται; Αυτά τα χάχανα; Άσυναίσθητα οίχνει τη ματιά του στον άντικρυνό καθρέφτη. Άναστατώνεται... Φρικιά δολοχλρος... Γιατί βλέπει την Άννι μισογυρμένη στην άγκαλιά του καβαλιέρου της να του προσφέρῃ τα χείλη ὅλο πόθο και λαγνεία.

Σμίγουν τα χείλη... φιλιούνται... ὦρα πολλή και με πάθος όρμητικό...

Σάν αυτόματο ο Κλώντ σηκώνεται, κατεβαίνει τις σκάλες, βγαίνει στο δρόμο και αρχίζει να τρέχῃ... να τρέχῃ... Η Άννι... τέτοιο ήταν λοιπόν το ειδώλο του Ζάν; Γι' αυτή τη γυναίκα βασανίζοταν στη ξενιτειά, γι' αυτή πέθανε;

Τα πόδια του τον οδηγούν στο Σηκουάνα... Άσυναίσθητα προχωρεί σ' ένα γεφύρι... Κάνει λίγα βήματα... στέκεται... Βγάζει το πορτοφόλι του απ' την τσέπη, το άνοίγει... πιάνει ένα χρυσό κρίκο... τη βέρα του Ζάν Τισιέ... Χωρίς να διστάσῃ διόλου τραβά τη βέρα έξω απ' το πορτοφόλι και με μίαν αποφασιστική κίνηση την πετά στα κατάμαυρα του ποταμού νερά.

...Και το δαχτυλίδι εξαφανίζεται... Τόσες άσχημιες... Ο Κλώντ σκύβει προς τα κάτω... Ένα κομματάκι γαλάζιου ούρα-νου καθρεφτίζεται εκεί κάτω, στα νερά.

Και μέσα στο κομμάτι αυτό βλέπει... βλέπει να του χμογελά, με άγάπη και στοργή το σοβαρό πρόσωπο της Κριστιάν, τη βλέπει να του χαμογελά και να ευδοκιμάζῃ την χειρονομία του...

SIMON NTE LIA

Έκυκλοφόρησε:

ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

ΠΟΡΕΙΑ

ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Διηγήματα

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

άστυνομία του Βύρωνα για να τοη κρίνουνε.

—Άχου ρεζιλίκια. Καλέ οι Συμυνηές πιά θα βγάλουνε νόμι.

Κούνησε το κεφάλι ή Κοκωνή.

—Έννοια σου κι' οι Άθηνέσιες δεν πάνε πίσω. Μιά μέρα ήπῃα για μία μαρτυρία στο φταίσμα κι' είδα πράματα κι' άκουσα λόγια πού μουφυγε το σερραφέι μου! Ότι τύφλα, τέτοια μούντζα.

Έκείνη τη στιγμή μια τσοδρμα παιδιά τρέχανε φωνάζοντας! —Έρχονται! Έρχονται!

Όλες οι πόρτες και τα παράθυρα γεμίσανε κόσμο και κοσμάκη. Από το τμήμα γυρίζαν ή Προφυρία μπροστά μ' ένα μάτι κατάμαυρο, ξεμαλλιασμένη με δυο-τρεις γειτόνισσες και ξωπίσω της, καμμιά δεκαριά βήματα ή αντίπαλος με το μέτωπο πρισμένο από την πετριά, τα μαλλιά άνάκατα και το τσίτινο φόρεμά της κουρελιασμένο.

Για κάθε ένδεχόμενο, ένας άστυνομικός τις συνώδευε σπίτια τους.

Όλες χυθῃκανε στον άστυνομικό να ρωτήσουν τί έγινε. Έκείνος τούς είπε πως έφαγαν ένα γερό πρόστιμα κι' οι δυο τους για να βάλουνε γνώση.

Η Στασία, πριν μπῇ στην πόρτα της, στάθηκε στο κατώφλι και φώναξε:

—Αίντε μωρή λωλολεϊλέ, σατραζάνη τση γειτονιάς και θα μου το πλερώσης αυτό πού μου κανέις. Άγκαλά δά σε ξέρουνε και με ξέρουνε λωλόγρηνα.

Η Προφυρία χτύπησε τη συνέχεια της πλάτης της με το δεξί της χέρι.

—Φούχι, φούχι, είπε, άκούτε την ντελή Στασία, την άφροκαμήλα του γιοφυριού, τη σουρουκλεμέ του φα-σουλά, τη σοκάκ-σουπουριέ. Μωρή, δέ σου τό πα να μη ξαναπατήσης στο σπίτι μου γρουσουζός, γιατί θα σου κόψω τα ποδάρια. Όσο με σύχισες σήμερα — πίσσην μέρα — τόση σύχιση να πάρης. Άκούς να με κουβαλά σε κρίσες ή κουτσολύμπια! Άλλη φορά μωρή, δέ θα σε χτυπήσω με τη μαλλιαρή, παρὰ θα σου σπάσω το κεφάλι με το γουδόχερο του καφέ, κακό ψόφο νάχης!... Άκούς εκεί ή σημαντικά, χά, χά, χά! Και μπῇκε μέσα στο σπίτι.

Η Σουλτάνα, ή κόρη της, ξεπλωμένη στον καναπέ με ξύδια στο μέτωπο άναστένανε.

—Σήκω, σήκω, είπεν ή Προφυρία. Έλα να πλυθῇς με θάλασσα για το καλό και φέρε και την πέτρα τη μαλλιαρή να τη βάλωμε κάτω απ' το κρεβάτι για τση κοργιοί!

—Ποιά πέτρα; ρώτησε ή Σουλτάνα, την πέταξα για να μη βροῦμε μαρτυρία στην άστυνομία.

Η μάννα την είδε άπελπισμένη.

—Φωτιά να σε κάψῃ πού φοβῃθη-κες! Μωρ' εγώ έπήρα χωριά και τρεις λουρίδες για να τη φέρω και έσὺ μου την επέταξες;!! Πάμε να φάμε, γιατί οι κεφτέδες θαν ήγενήκανε μπότζι!

Και μπῇκε στην κουζίνα της, σάν να μην συνέβηκε τίποτα.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Μεταξύ μας

Θά νον Δώρον. Έγκρίνεται ή «Ζή-εια» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Η «Νεότης» ύστερα στο μέτρο και στην άρμονία του στίχου.

Βασίλην Μπαρδῆν. Άρκετά στρωτό το γράψιμό σας φανερώνει χά-

πια ευγένεια στο χειρισμό της πέννας. Όμως έχει κάποια σχολαστικότητα σε ώρισμένα σημεία κι' εκτός αυτού το ζημιώνει και το θέμα, πού το κάνει να έχῃ άναγκαστικώς πολλές κοινοτοπίες.

Στάθρον Ταμπάξέα. Η σειρά του «Κυρία μου» έρχεται στο επόμενο φύλλο. Το διήγημα πού αναφέρετε έχει δημοσιευθῇ προητέρα, γιατί όπως έχουμε γράψῃ και άλλοτε στις «Καινούργιες Πέννες» πού κατηγορήθησαν ήδη και στους «Νέους Ποιητάς» δεν κρατούμε

σειρά. Συνεπώς, άδικα τὰ παράπονά σας. Αν παρατηρήστε τὰ παλιὰ φύλλα μας θα δῃτε ότι αυτά πού δημοσιεύονται έχουν έγκριθῇ πριν από το δικό σας. Το «Υστερα από χρόνια» σε πολύ κοινότοπο θέμα.

Χρήστον Δαπέρογολαν. Ό-ραίος ο «Βραδυνός θρήνος» και εγκρίνεται μαζί με τὰ «Τετράστιχα». Άλλα ποιήματα σας δεν ήρθαν στα χέρια μας. Τί-σως να παράπεσαν στο ταχυδρομείο.

Σπύρον Πασολινέλλη. Έγ-

Χάρτε στη τελεία έπιστημονική παρσκευή του, την πλήρη άπορρόφηση της χρησιμοποιηθείσης και στικής σόδας το σαπουνι ΜΕΛΙΣΣΑ δεν είνε ο έχθρός αλλά ο προστάτης των Γυναικείων χειρών.

Σάπων ΜΕΛΙΣΣΑ
ΤΗΛΕΦ 25034

κρίνεται το «Αναπτέρωμα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Τα άλλα κατωτέρω.

Ελθέτε. Η αρχή καλή μα από τη μέση και κάτω τα χαλάει πολύ και το τέλος ξεχειλίζει έτσι πολύ βεβαιωμένο.

Ν. Ν. Ν. Το δεύτερο τετραστίχο της «Θιλήφης» πολύ καλό και δείχνει ότι αν δουλεύατε έτσι έλο το ποίημα θα ήταν δημοσιεύσιμο. Μή διαλέξετε.

Ηρώ Δ. εν. Συμπαθητικό το γραμμά σας και στρωτό. Μα ο χαρακτήρας της Ρόζας εντελώς αψυχολόγητος και άπιθανος. Αυτά που λέει στο τέλος ξεχρονται σε μεγάλη αντίφαση με την αρχή.

Νόττην. Συμφωνοί αφού το όμοιο γαίτε και μόνος σας. Έλαβε την άγρουσαν, δυστυχώς... Όταν ασφαλώς καλύτερο και για σας και για την πέννα σας και για... μάζ!

Τσιγγάναν Σ. Ρ. Έγκρινεται το «Έλα τσιγγάνα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Το άλλο πολύ κοινότοπο.

Κερκυραίων. Γιατί μεταχειρίζεσθε τόσο εξεζητημένη γλώσσα; «Αν έλειπαν όλα εκείνα τα κακόχη επίθετα του τρίτου τετραστίχου, το ποίημά σας θα ήταν πολύ καλύτερο ασφαλώς. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Για το άλλο ζήτημα, έχετε δίκιο. Τόχουμε γράψει κι' εμείς πολλές φορές.

Γιωργόν Αντ. Μία που κάνετε τον κόπο και αντιγράψατε το «Μόνον» του Καρυωτάκη, ήταν περιττό να προσθέσετε και το δικό σας τετραστίχο από κάτω για να καταστρέψετε το σύνολο. Ποιος ο λόγος να κοπιάζετε; Υπάρχουν κι' άλλα ποιήματα μεγαλύτερα απ' αυτό για ν' αντιγράψετε αν σας φάνηκε μικρό.

Είρήνην Ν. Διορθώστε τον δόδο τον δέκατο και τον δέκατο τρίτο στίχο του «Αύριον» και ξαναστείλτε το. Πολύ καλό το πρώτο τετραστίχο. Το «Περαιτέρω» επηρεασμένο πολύ από τον Χατζόπουλο. Φυσικά, μπορείτε να μας στείλετε και περ' αν θέλετε.

Δυσανάνγνωστη υπογραφή.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι δια της ιδίας βαφής ύμοιως βάφονται ΜΑΛΛΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ και ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ υφάσματα και δεν παρουσιάζουν ουδεμίαν διαφοράν χρώματος εις τα ανάμικτα υφάσματα, δηλαδή εις τα μαλλοβάμβακα μαλλομέταξα κ.λπ.

Διότι οιονδήποτε υφάσμα βαφέν με χρώματα IRIDA εν ουδεμίω περιπτώσει ξεθάφει δια του πλυσίματος ή του ιδρώτος, επομένως ουδένα κίνδυνον διατρέχουν τα έσώρουχα να χρωματισθούν εκ του βαφέντος υφάσματος και την ασφάλειαν αυτήν σας παρέχουν μόνον τα χρώματα IRIDA.

Διότι τα παγκοσμίου φήμης χρώματα IRIDA έχουν τόσο απλοποιηθή, εις τον τρόπον της χρήσεως των ώστε να χρησιμοποιούνται και από την πλέον άπειρον οικόδεσποινα, άνευ διαταγμού και δια τα πλέον πολύτιμα υφάσματα.

Ζητείτε επιμόνως από τον προμηθευτή σας πακετίδιον IRIDA.

IRIDA

Δυστυχώς δεν κατορθώσαμε να βγάλουμε λέξη από τα... ιερογλυφικά σας παρ' όλη την καλή μας διάθεση. Δεν σας είναι δυνατόν να γράψετε λίγο καθαρώτερα; Μόλις άνοιξαμε το γράμμα σας νομίσαμε πως μάς έγραφε κανείς... Κινεζικά!

Α. Γ. ρ. Καλύτερο το δεύτερο, μα όχι και δημοσιεύσιμο. Πολύ πρωτόλειο ακόμα. Διαβάστε πεζογράφους.

Περσίεργον. Το ποίημα που ακούσατε είναι ο πασίγνωστος «Πραγματευτής» του Γρυπάρη και περιέχεται στη συλλογή του «Σκαρβαίοι και Τερακότες». Το άλλο είναι από τις «Σκιές» του Λάμπρου Πορφύρα.

Αντ. Δ. εν. Διορθώστε αρκετά το λεκτικό του περ' σας. Το θέμα του είναι πολύ πρωτότυπο και ενδιαφέρον. Η έκτέλεσις όμως ύστερεί πολύ γιατί το καταστροφεί η γλώσσα που σε ώριμένα σημεία είναι σχεδόν χυδαία.

Ρέναν. Για πρωτόλειο δεν είναι πολύ άσχημα. Προσέχετε τη ρίμα σας.

Α. Καρδ. Δικαιώμα σας είναι να δοίκατε τα ποιήματά σας άριστου γήματα. Αλλά έχουμε κι' εμείς το δικαίωμα να διαφωνούμε ριζικώς προς τη γνώμη σας και να τα στέλνουμε στον κάλαθο. Αν πάλι νομίζετε ότι έχουμε άδικο δεν

έχετε παρά να διαβάστε το πρώτο τετραστίχο του «Πόνος έρωτευμένου».

Αχ! πόσον επένεσα
που σ' ήρασθην σφοδρῶς
Και πόσον δεν έκλαυσα
Δι' εσένα πολύ πικρῶς!

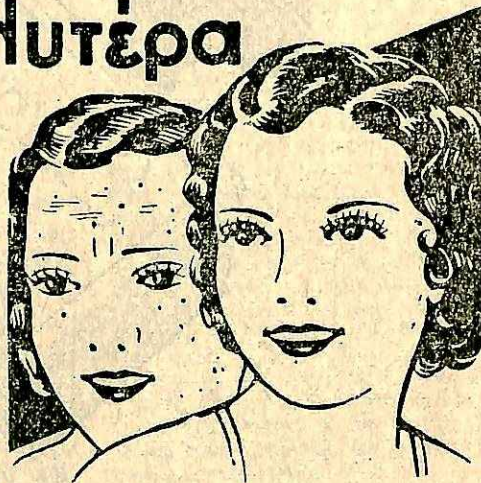
Και που την ξετρυπώσατε αυτή την επηρχιωμένη γλώσσα;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε σε κομψό τόμο ή ποιητική συλλογή του κ. Γεωργίου Θεμ. Μαλτέζου με τον τίτλο: «Σκιές της σιωπής».

PÉTROLE HAHN
Φιατρεί το
μαλλιά σας

Αυτό το Μικρό Λάβο
μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλύτερα

Ένῳ ένα χρῶμα πούδρας μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε νέα και να στολίζει την επιδερμίδα σας με απεριόρατον ωραιότητα. μία άλλη μπορεί να σας κάμη να μοιάζετε σαν νερά. Το να είσθε μελαχροινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα δια μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ ανοικτής. Ο άσφα λέστερος τρόπος να εκλέχητε το χρῶμα όπου σας πηναίνει καλύτερα είναι να δοκιμάσητε το πρόσωπον σας ξε διαφόρων γυναικισμους και να δητε πιδ σας πηναίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσητε μία πούδραν που κρατά επί της επιδερμίδος σας για να υη βρίσκεσθε εις την ανάνκη να πουδρῶρεσθε συνεχῶς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά. άρκει να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του καφέ moussé de crème. Εις την πούδραν Τοκαλν ή moussé de cré-

ne είναι έπιστημονικῶς άνανευιγμένη. άκριβῶς εις την πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δεν σγηνιαίζει ουτε κηλίδας, ουτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία άπλη χρησιμοποίησις θα σας δώση επί δικῶ δλοκλήρους ὥρας το καλύτερο και γοητευτικότερο χρῶμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλν. Η άπόχρωσις έλέγχεται τη βοηθεία τελευταιῶς άνακαλυφθέντος μηχανήματος που άποκλείει οιοδήποτε λάθος.

ΔΕΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ

Αι άπαντήσεις του δερματολόγου ιατροῦ μας

Μαρί Μπερνάο. Ν' άποφεύγετε κατά το δυνατόν τον ήλιο λόγω της ευπαθείας της επιδερμίδος σας. Να κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα ατμόλουτρα με τίλιο, έπως διαβάσετε στην παρούσα στήλη. Να χρησιμοποιήτε δυο φορές την έα ασπράδι αυγού, το όποιον ν' αφαιρήτε μετά 10 λεπτά με χλιαρό νερό. Να μη μεταχειρίζεσθε σαποῦνι. Το πρωί μετά το πλύσιμο να χρησιμοποιήτε προς το παρόν την εξής κρέμα:

Eau oxygenée	30 gr.
Χυμό λεμονιού	20 »
Lanoline anhydre	70 »
Tincture de benjoin	15 »
Huile d'amandes douces	60 »
Cire blanche	20 »
Acide salicylique 0,8 et essence q. s.	

Περ' δε της πούδρας την εξής λοσιόν:

Glycerine neutre	40 gr.
Eau de roses	10 »
Eau de laurier cerise q.s. pour	105 »

Με την παραπάνω πομάδα θα σας μαλακώσει ή επιδερμς και θα σας φύγουν συγχρόνως και οι ελαφρές άαρινές πανάδες.

Ιωσηφίναν. Το άμυδαλόαδο μάλλον επιδεινώνει τις πανάδες. Το άσπράδι του αυγού χρησιμοποιείται σκέτο. Πρέπει πρώτα να μαλακώσει ή επιδερμς κι' ύστερα να επιμεληθήτε τις πανάδες. Μπορείτε, όμως, τώρα πούναι καλοκαίρι να χρησιμοποιήσητε την συνταγή που έγραφα για τις άαρινές πανάδες, ειδικῶς για τα ξερά δέρματα. Κι' έτσι δεν θα ση της καταστάσε-

ΚΟΛΩΝΙΑΙ
ΛΟΣΙΟΝ

Από
φυσικά προϊόντα
εις
φιαλίδια και χύμα

ΤΜΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

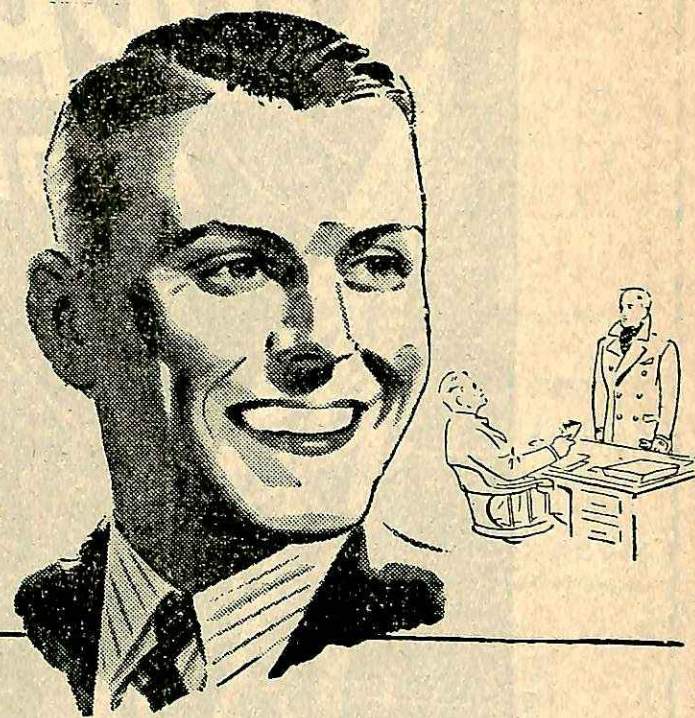
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΡΟΙΑ

ΦΩΝΗ

χρησιμοποιήτε την συνταγή που μου γράψετε. Η συνταγή εκείνη των άαρινών πανάδων χρησιμοποιείται και προ της πούδρας, καθαρίζει δε συγχρόνως και τις πανάδες. Όσοι άφορά τ' άλλα που μου γράφετε, πρέπει πρώτα να ιδῶ μόνος μου την ποιότητα της επιδερμίδος. Περάστε από το ιατρείον μου.

Μπρίν Κων). πολιν Δυστυχώς άλλο μέσον συντελεστικώτερο για την θεραπεία της άλωπεκίας και μάλιστα τέτοιας εκτάσεως δεν υπάρχει από τις υπερύδεις άκτινες με Κβαρτσάμπ. Να πάγη σ' ένα ειδικό, έχει, γιατρό, μια και δεν είσθε εδώ για να τις κάνω μόνος, και ν' άρχίσετε τις υπερύδεις άκτινες με άπόστασι κατ' άρχας 50 εκστ. του μέτρου και με διαρκεία 8 λεπτῶν και σιγά-σιγά αναλόγως της αντιδράσεως να λιγοστεύη ή άπόστασις και να αύξάνη ή διάρκεια. Να είσθε βεβαία ότι με 20-30 κατάλληλες θεραπείες θ' αναπτυχθούν οι τρίχες. Μ' ενέσεις και τοπικά φάρμακα μόνο έρεθισμό κι' επιδείνωση της καταστάσε-

ως θα επιτύχετε και τίποτα άλλο. Επίσης αν είναι πολύ νευρική ή μητέρα σας να της χορηγηθούν άντινευρικά φάρμακα. Καλλίτερα απ' όλα είναι μερικές ενέσεις Κάλτσίου. Αν δε πάλιν είναι πολύ άναμική κι, άδύνατη να της γίνουν μερικές τονωτικές ενέσεις. Δι' ό,τι άλλο θελήσετε είμαι πρόθυμος.

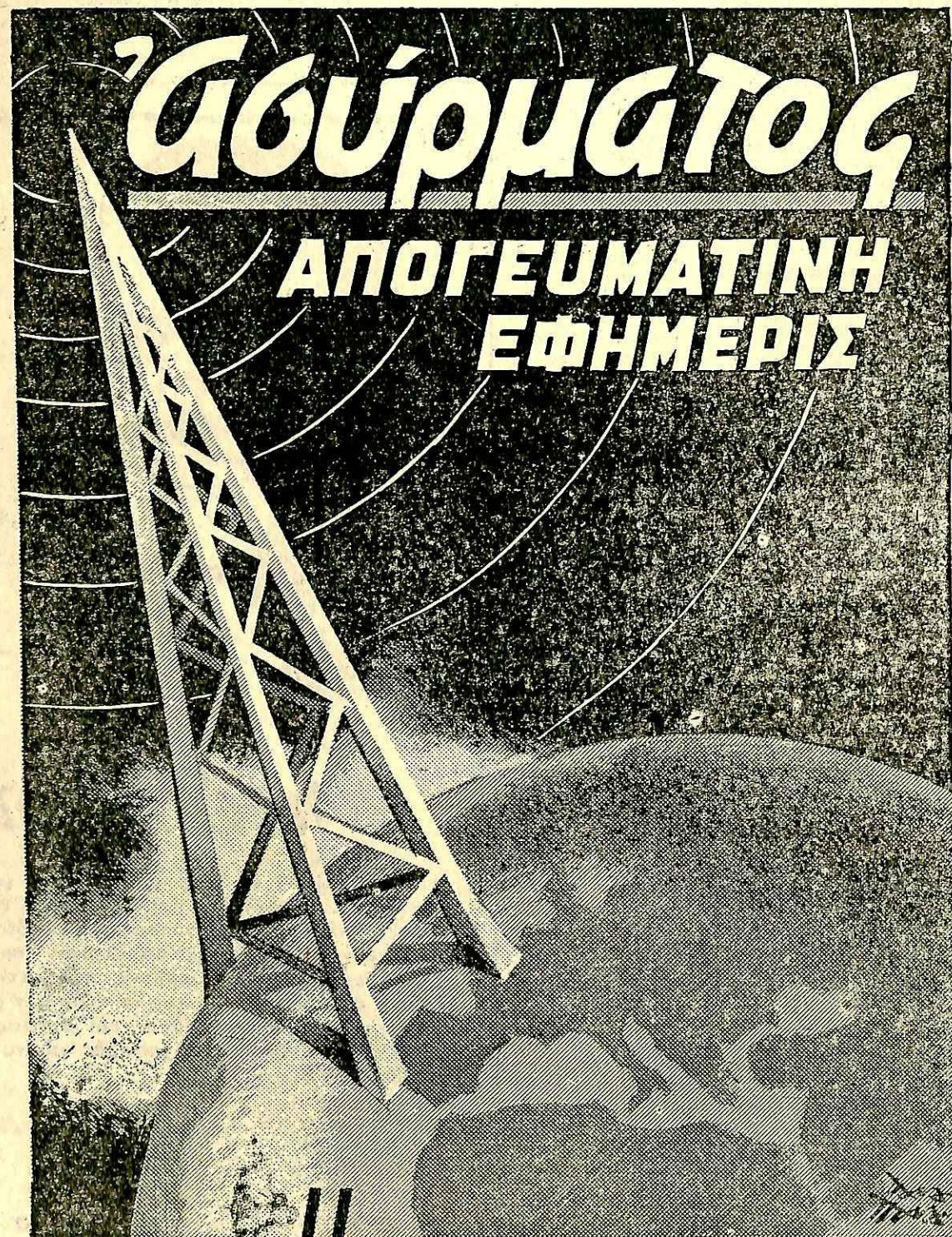

Η πρώτη ματιά

πέφτει στα δόντια σας. Αλλά γι' αυτό μη στενοχωρήσθε. Βουρτσάστε πρωί και βράδυ τα δόντια σας άρκετά με οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Έτσι επανακτούν την φυσικήν κατάλευκην λάμψιν των. Η οδοντόπαστα Χλωροδόντ καθαρίζει τέλεια, χωρίς όμως να καταστρέφη το πολύτιμον σμάλτον. Μεταχειρίζεσθε Χλωροδόντ και άμέσως έπειτα από μερικές ημέρες θα χαιρέσθε γιά τα ὡμορφα λευκά σας δόντια.

Οδοντόπαστα
Χλωροδόντ

**Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΠΡΟΟΔΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ταλαιπωρον Νέον. Νά επαναλάβετε τας ενέσεις ασβεστίου και αφού κάνετε 15 νά κάμνετε κατόπιν 15 ενέσεις υποδορείους Κακοτιλάτντε Στρουγγίν. Μη αναβάλετε τον γάμο σας γιατί δεν συντρέχει λόγος γι' αυτό. Μόνον εάν έχετε στους πνεύμονας έστια κι' αυτό πρέπει να διαπιστωθή δι' ακτινογραφίας, ν' αναβάλετε τον γάμον.

Ατυχον Αθλητικόν. Επιμένω εις την εξαίρεσιν των αμυγδαλών. Μπορείτε και τον Οκτώβριον να έλθετε στις Αθήνας για την έγχειρησιν. Προσέξαιτε, μη κουράζεσθε πολύ διανοητικώς. Μετά τας εξετάσεις σας, (τας οποίας μη αποφύγετε χωρίς λόγον) νά πάτε σε μια καλή εξοχή και νά ησυχάσετε. Μη οδηγούντες. Λάβετε το Αρσενοφερατόζ σύμφωνα με την οδηγίαν του.

Θεσσαλονίκην, Λάρισσαν. Αφού και μόνος σας γνωρίζετε ότι όλα θα περάσουν εάν επιβληθήτε και αποβάλλετε τις άρρωστες ιδέες σας, τότε γιατί δεν το κάνετε;

Τα συμπτώματα της νευρασθενείας είναι τόσα πολλά ώστε όλα όσα έχετε σεις να βρίσκονται μέσα εις το πλαίσιον της νόσου. Επειδή είσθε μορφωμένος και δρίσκεσθε επαγγελματικώς σε κλάδον συγγενή της Ιατρικής θα γνωρίζετε ότι μπορεί να είναι κανείς υγιέστατος και όμως να φαντάζεται ότι από κάτι πάσχει.

Όπωςδήποτε, εγώ σας συνιστώ την άποχην επί τινα χρόνον, από πάσης διανοητικής εργασίας καθώς και από την εξάσκηση του επαγγέλματός σας. Η τροφή σας νά είναι ουσιαστική μάλλον άφθονος παρά περιορισμένη. Απαγορεύονται απολύτως το τσάι, καφές, οινοπνεύμα.

ΜΗΝΥΤΑΡ

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΠΕΥΚΗΝ» ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΠΕΥΚΗ», ΔΙΔΕΝ Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΕ ΓΚΡΙΖΑ, ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ L. T. RIVER

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17.
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ετησία έσωτερικού	δρ. 250
Εξαμηνος	125
Ετησία εξωτερικού	Λίραι 1.10
Αμερικης Δολλάρια	6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί	5

Διευθυντής Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.
Διαδόχου Παύλου 40.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Ειδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
Έξέτασας δι' άκτίνων Ραίντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Σταματήσατε την
ωτίων των μαλλιών σας
με το

PÉTROLE HAHN
ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

υποδομή

TAPP

ζοά Αεσακείου 12

είναι τα
αριστα

Λυσει, παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 608

Οριζοντίως:

1) ΕΚΕ—Κολέοπτρον—'Αγί. 2) Κα-
μέλια. 'Ικτίνας 3) 'Ορ.—Πιάς—'Εττ—
Λίν—να. 4) ΠΑΟΚ—Εκάλη—Κάιν—
5) Κέας—'Ελ—'Ορέ—'Ιράκ. 6) 'Αρά—'Α-
σοκά—'Αρω. 7) Λά—'Εύα—'Ην. 8) Τίχ
—Φός. 9) Σί—'Εα—'Αρ—Πά. 10) Κρο-
ταλία—Δηάνειρα. 11) 'Ια—'Ης—'Αν-
'Ις. 12) Νάς—Σπώ. 13) Τά—'Ερω (ς)
—Αί. 14) 'Ηβη—Φρόνη—ΑΣΟ. 15).
Σάβλ—Λά—'Ας—Σείς. 16) Σδά—Στά-
σι—'Ατι. 17) Μι—'Ορ—'Ελα—'Ο-
λο—Τί. 18) 'Αμάντι—'Ορύκτης. 19)
Τάς—Καλλιθένης—'Εσω.

Καθέτως:

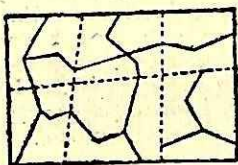
1) ΕΚΟ — Καλλιόχη—Μάτ. 2)
Κασπερά—'Αδάσιμα. 3) ΕΜ—ΑΑΑ—Σόι-
—'Ηρώ—'Ας. 4) 'Επος—Τιάν—Λαόν.
5) Κλάκ—Δί—'Αγ—'Ιράκ. 6) Οίς—Κέ-
λης—'Ωτα. 7) Λα—Αίς—Π. 8) 'Ελα
—Φός. 9) 'Ελ—Σέ—'Ερ—Τε. 10) Πε-
ταλοδά—Κορυδαλλός. 11) Ηλ—Κα—
'Ων—Σας. 12) 'Ηρα—'Ηλί(ας). 13) ΡΙ-
Αία—'Ον. 14) 'Οκ—'Φράνς—'Ορη. 15)
Ντίκ—Ρό—Πί—'Αλυσ. 16) 'Ιναί—
Σπειώ—Στόκ. 17) 'Αν—'Ιρά(ς)—Αίς
'Αεί—Τέ. 18) Γούναρη—'Ασιάνης. 19)
Ισα—Κωνσταντίνος—'Ισω (ς).

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

*Ενοχος είναι ο Κάρολος.

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

'Ιδού πώς πρέπει να λύσετε τις τρεις
γραμμές:

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας
τα φορέματά σας μόνον με τας γνήσιες
και παγκοσμίου φήμης Γερμανικές Βα-
φάς ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε
βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως είς
την διαφήμην και χωρίς να υποστή την πα-
ραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία βα-
φή δια να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το
να βάψω το ύφασμα, αλλά πρέπει προ-
πάντος και να μη το καταστρέψη. Πα-
λαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε
αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αί βαφαί
ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

Πωλούνται στα Φαρμακεία και 'Υψο-
πορικά.

ΑΛΗΘΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

(Διηγήματα)

Το βιβλίο για το οποίο δεν γρά-
φηκε ούτε μία δυσμενής κριτική.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Στο κομψό θάβισσέ του «Μικρού Ζαπ-
πείου» εμφανίζεται κάθε θράδυ με μονα-
δικήν επιτυχία ο γνωστός ποιητής και
συμπαθέστατος κομφορμιστής κ. Χρ. Πύρ-
πασος του οποίου η έτοιμότης και το πάν-
τοτε έξυπνο δικτάστιχο συγκεντρώνουν
κάθε θράδυ πολύ κόσμο διανοουμένων και
καλλιτεχνών οι οποίοι χειροκροτούν έν-
θουσιαστικά τον ποιητή της συλλογής
«Στιγμές αγάπης». Εκτός του κ. Πύρ-
πασου εμφανίζονται με μεγάλην επιτυχία
ή γνωστή ήθοποιος και ντιζέζ δνίς Μαι-
ρη Ψιλάκη, ή χαριτωμένη μικρούλα Δα-
νάη Παυλοπούλου και οι συμπαθείς
κ. κ. Μυλωνάς και Γιαννάκης.

ΟΑΣΙΣ

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

(Πρώην «Ζέφυρος».)

Στάσις «Ν. Νεράιδας».)

Πέμπτη — Σαββατοκύριακο
Μουσική — Χορός — Τραγούδι
'Απαγγελία — Σάτυρα — 'Ο-
κτάστιχο.

'Αττραξιόν διάφορες από τον

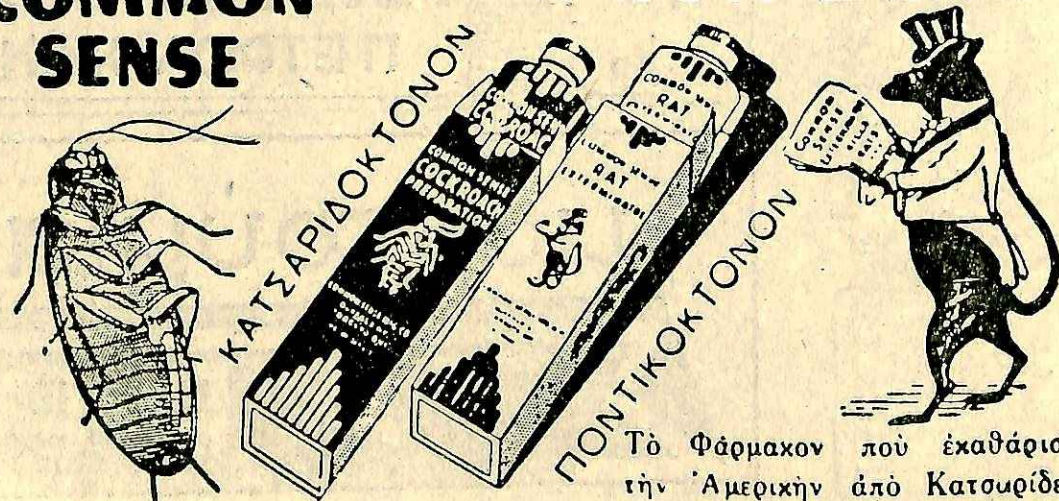
Χρ. Πύρπασον.

Δι' τής: 'Ηλίας Πυρπασόπουλος

«'Οασις» Χαλανδρίου.

(Στάσις «Ν. Νεράιδας».)

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ COMMON SENSE

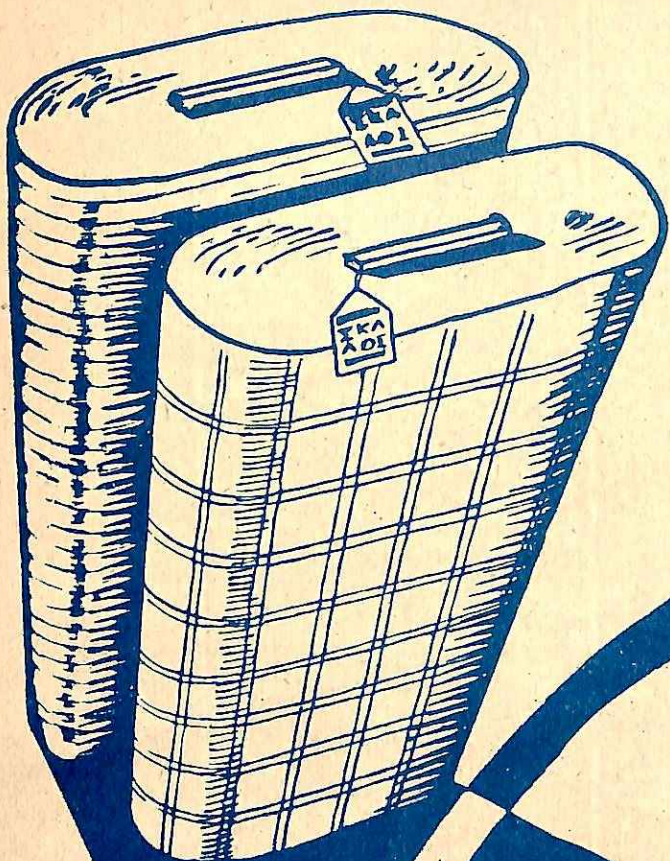
Το Φάρμακον που εκαθάρισε
την 'Αμερικην από Κατουρίδες
και Ποντικούς. 'Εξολοθρεύει στρατίαις Κατουρίδων, έντὸς είκοσιτεσσά-
ρων ὡρών. Φονεύει τοὺς Ποντικούς και τοὺς ἀποξηραίνει

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ΥΓΡΟΝ

«ΚΟΜΜΟΝ ΣΕΝΣ» άνευ πετρελαίου με άρωμα λεβάντας, φονεύει άκαριαίως μυίας,
κώνωπας, κορέους και πάντα τὰ θλαθερά έντομα και ευωδιάζει ταυτόχρονας την άτμό-
σφαιραν.

Τὰ 'Αμερικανικά προϊόντα «ΚΟΜΜΟΝ ΣΕΝΣ» πωλούνται είς ὅλα τὰ φαρμακεία και
καταστήματα οικιακῶν είδῶν. Κατασarıδοκτόνα και Ποντικοκτόνα: Μικρὸ σωληνάριον 8ρχ.
12. Μεγάλο 8ρχ. 32. 'Εντομοκτόνον είς δοχεία τοῦ ¼ 8ρχ. 34, τοῦ ½ 8ρχ. 55 και τοῦ 1 κι-
λοῦ 8ρχ. 00.

1
Karo

E P M O V 29